daniel

LACOSTE

justiţie fără limite

TEROARE LA NEW YORK

www.virtual-project.eu

DANIEL LACOSTE

Colecția

Justiție fără limite

NR.3

TEROARE LA NEW YORK

În românește de:
MARIA CARP

virtual-project.eu
Editura VIRTUAL
2011

• Introducere •

Borfaș, spărgător de locuințe și escroc, Samuel Branigan are o altercație cu trei pederești în urma căreia amicul său își pierde viața, iar el ajunge la un pas de moarte. Este salvat ca prin minune de niște copii ce au alertat autoritățile orașului Philadelphia, după care ajunge să facă parte – fără voia lui – dintr-un program de cercetări medicale finanțat de Central Inteligence Agency. CIA dorea să realizeze o armă infailibilă, și anume spionul superinteligent care se poate adapta oricărei situații, fiind capabil să învețe până și o limbă străină în numai câteva zile. Dintre cei cincizeci de subiecți cărora li s-a injectat un ser secret, numai Branigan a supraviețuit, dar s-a aflat într-o comă profundă care a durat două decenii. Ceasul său biologic se oprise la vârsta de aproape treizeci de ani.

În primăvara anului 2001, cu câteva luni înaintea atacurilor teroriste asupra Americii patronate de Osama bin Laden, Samuel Branigan revine din senin la viață.

Amintindu-și cu greu propriul trecut, datorită ședințelor repetate de hipnotism la care fusese supus în stare de inconștientă, eroul constată cu stupoare că poate reține tot ceea ce vede, aude ori citește, ba chiar are capacitatea de a „viziona” lucruri ce urmează să se întâmple în viitor. De asemenea, se vindecă mai repede decât restul semenilor săi și posedă un simț extrasenzorial care îl ferește de primejdii.

În vreme ce întreține câteva legături amoroase cu asistentele sanatoriului în care este internat, Branigan primește porecla de Lucky (norocosul) care-l va însoți toată viața. Întâmplător, descoperă ca doctorii instituției spitalicești îi „ajută” pe unii pacienți să intre în moarte clinică, pentru a le preleva anumite organe. Acestea sunt destinate magnaților internaționali și oamenilor de stat, operațiunea părând a fi controlată de CIA. Lucky procedează astfel încât îi demască pe acești criminali, apoi își ia tălpășița din sanatoriul de la Tonawaba Creek, cu puțin înainte ca mărturiile despre abominabilele fapte ce se petreceau acolo să fie spulberate de o puternică explozie provocată de o mână criminală.

În continuare, fostul borfaș este interceptat de profesorul Caron, cel care intrase în mintea sa, cu intenția de a-l controla în totalitate, dar reușește să scape în urma unui grav accident de circulație. Deoarece valorează mai mult decât greutatea sa

în diamante, un anumit segment al CIA intenționează să pună mâna pe el pentru noi experimente. Dar Lucky are cu totul alte planuri de viitor. Acesta vrea să-și amintească întregul său trecut, să se răzbune pe cei care i-au răpit douăzeci de ani din viață (chiar dacă n-a îmbătrânit deloc în acest timp) și, nu în ultimul rând, să îi ajute pe oamenii aflați în nevoie.

Întors în Philadelphia, orașul în care își petrecuse cea mai mare parte din viață, Lucky reîntâlnește vechi prieteni și își face alții noi. Cu concursul acestora, reușește să se răzbune pe cei care încercaseră să-l ucidă, dar este capturat din nou de CIA și forțat să participe în continuare la programul medical finanțat de agenție. Grație unor împrejurări favorabile și a sprijinului primit de acolo de unde se aștepta mai puțin, fostul borfaș reușește să scape, în timp ce profesorul Caron își pierde viața, de data asta definitiv. În schimbul libertății, Lucky acceptă să colaboreze cu un anumit segment al CIA – atunci când siguranța națională și viețile americanilor se află în pericol – păstrându-și, totuși, o totală independență față de capii agenției.

• Prolog •

Avionul izbi pe neașteptate clădirea, făcând un zgomot asurzitor. Geamurile care o acopereau, zburară împrejur în mii de țăndări, împroșcând trecătorii care își vedeau de-ale lor, la peste trei sute de metri mai jos, pe bulevardul larg și deja înțesat de traficul sufocant al orașului. Primele secunde trecură lenevos peste cele întâmplate. Parcă timpul se oprise, mirat, să privească nemaipomenitul incident.

Și, deodată, se declanșă infernul. Țipetele umplură văzduhul, izbucnite parcă în același timp cu imensa pălălaie de foc, ce se întindea cu o forță de nedescris spre cerul mai aproape ca niciodată de acoperișul clădirii.

Lumea fugea înnebunită, haotic, încercând să se ferească de imensele bucăți de sticlă și fier ce începuseră să cadă din înalt, căpătând mișcările dezordonate ale unor atomi în călduri. Peste țipetele rămase spânzurate parcă în atmosferă, se auzi brusc încă o bușitură, semn că și al doilea turn primise o lovitură de moarte în pântece.

Deodată, la mulți kilometri distanță, un alt avion – de data asta cât un bondar – se prăbuși, ca o piatră în baltă, peste o construcție anostă, situată în apropierea unor ciuperci de beton abia ițite din pământ. Nu mai urmă nicio explozie. Aeronava provocase un zgomot surd și dispăruse în interiorul clădirii, parcă ar fi fost garat de un începător neîndemânatic, dar victorios în cele din urmă.

Se auzeau destul de bine, urletele orașului îngrozit, dar aici era liniște deplină. O liniște apăsătoare, ca o draperie trasă peste fereastră. Și rău prevestitoare.

Apoi, din ciupercile de beton începură să apară oameni, fugind în toate direcțiile, îngroziți, ca șobolanii ce părăsesc cala unei nave ce stă să se scufunde. Orizontul devenise brusc roșiatic, în vreme ce de jur împrejur totul se transforma în cenușă și praf. Amestecate, schelete de oameni și animale zăceau împrăștiate în tot locul.

El simți că trece în zbor planat, parcă, peste un peisaj ce amintea, ciudat, de un cimitir indian răvășit de buldozere. Și nicio mișcare, nicio adiere nu tulbura zborul lui peste acel pustiu încremenit. Liniște – cât auzeai cu urechea, oase amestecate – cât vedeai cu ochii.

Zborul continuă până ajunse în primul oraș.

Mai bine zis, ceea ce părea să fi fost un mare oraș. Două grămezi imense de moloz se înțeau printre imensele clădiri sumețite spre cer și sclipind în soarele arzător. Era liniște mormântală, ca într-un cimitir, ca într-un cavou. Oasele zăceau și aici grămezi pe străzi, iar duhoarea grea ce se ridica dinspre orașul mort părea singurul lucru care mai aducea aminte de umanitate. În plus, aerul era aproape de nerespirat.

O senzație ciudată puse stăpânire pe stomacul lui și simți urcându-i din vintre un șomoiog greu și dens. Un ghemotoc, care încerca cu multă îndârjire să-i rupă respirația în două. Simți că se sufocă, iar ceafa i se acoperi de transpirație, năclăindu-i părul, în centrul acestei pâcle, acolo unde sudoarea cădea de pe ceafa lui peste oraș, începu să capete irizări roșiatice. Își dădu seama că nu mai era vorba despre transpirație.

Era prea roșie.

Era sânge!

• Capitolul 1 •

Se trezi lac de sudoare. Sări brusc din pat, cu o agilitate de care nici nu se mai credea capabil. Abia atinse podeaua cu tălpile că se și întoarse să verifice așternuturile.

Răsuflă liniștit. Nu se înroșiseră. Visase!

Doar visase.

Se îndreptă alene, cu pași de robot, spre bucătărie și ridică mecanic transperantele. Printre zgârie-norii din față, soarele își strecura chinuit două raze anemice, precum o grăsană ce încearcă să-și facă loc prin înghesuiala din metroul newyorkez.

— S-a luminat, șopti el, încă sub impresia nemaipomenitului vis pe care parcă îl trăise aievea.

Se îndreptă înspre filtrul de cafea și îl privi chiorâș, de parcă obiectul de uz casnic i-ar fi cerut o datorie veche, pe care nu avea de gând s-o mai restituie vreodată.

Mai era cafea doar de două degete, pe fund.

Se gândi puțin la opțiunile pe care i le oferea măreața lui viață în acel moment: să o bea așa rece și veche, sau să-și prepare alta – proaspătă.

Trebuie neapărat să-mi iau o altă menajeră, își zise bărbatul cu seriozitate, învins de greaua decizie pe care o avea de luat.

O decizie pe care o avea de înfruntat, ca pe bodyguardul unui club select, unde ar fi încercat să intre în izmene. Și să nu mă mai culc cu ea!!!

De ce nu or inventa oamenii cafeaua congelată?! continuă seria propriilor gânduri, fără ca el să-și fi dorit acest lucru. Să o iei din congelator, să o introduci în cuptorul cu microunde și gata! Ce atâtea probleme…

Apoi își dădu seama că filtrul de cafea e aproximativ același lucru, așa că își temperă reproșurile la adresa lipsei de ingeniozitate a inginerilor americani, aruncând scârbit restul de cafea în chiuveta plină de farfurii murdare și resturi de mâncare. Umplu recipientul cu apă. Se gândi că nu o să bea atâta și vărsă din ea cam trei sferturi. Apoi se declară mulțumit.

Se întoarse, târându-și anemic pașii, spre aparatul de uz casnic ce nu lipsește din casa nici unui american care se respectă. Își zări propria figură reflectată de geamul unui dulap suspendat pe un perete al bucătăriei, o încăpere prea modernă pentru gusturile lui. În acel moment, simți un gând cu gabaritul depășit lovindu-l peste creștet, greu ca palma tatălui în

copilărie. Fără să-și dea seama, scăpă vasul cu apă pe gresia pământie, iar acesta, fiind din sticlă rezistentă la peste 300 de grade Celsius, se făcu praf, împroșcându-i picioarele cu lichid și cioburi. Ceea ce înseamnă, fără doar și poate, că la șocuri nu era la fel de rezistent.

— Și dacă nu e vis? rosti, mirându-se că vorbele îi scăpaseră fără să vrea.

De îndată, simți nevoia să se așeze. Picioarele îi tremurau, în vreme ce o slăbiciune ciudată se furișă în ființa lui dinspre podeaua rece și băltind de apă.

— Dacă… dacă…

Se repezi înspre living, dar picioarele îi alunecară și se clătină, lovindu-se cu capul de frigiderul impozant de lângă ușă. Nu avu puterea să mai înjure gros, ca de obicei, dar totuși se redresă în ultima clipă.

Ajunse lângă telefon și formă înfrigurat un număr, pe care îl greși. De astă dată înjură cu patimă.

Picioarele începură să-l asculte, iar somnul îi dispăruse complet, de parcă ar fi băut vreo trei cafele.

Formă din nou numărul, mai atent de data asta.

— Alo, Jo! Să fii la mine într-o clipită!

La celălalt capăt al firului, numitul Jo tocmai își terminase dușul de dimineață și își ștergea conștiincios ceafa, de parcă ar fi vrut să rămână fără păr în acea zonă. Totuși, nu trebuia să facă multe dușuri pentru asta, fiind aproape pleșuv.

— Oho! se miră el, oprindu-se brusc din frecat. Ce onoare, domnule Lucky! Și ce precipitat sunteți așa dis-de-dimineață!

— Lasă prostiile! i-o tăie scurt Lucky. S-a întâmplat ceva îngrozitor… de fapt, nu… nu s-a întâmplat. Dar s-ar putea să se întâmple chiar în acest moment.

— Nu înțeleg despre ce este vorba…

— Jo, încă nu știu dacă a fost doar un coșmar sau o premoniție, însă dacă nu a fost un presentiment, eu zic să nu te mai ostenești să-ți mănânci micul dejun. S-ar putea să fie un gest redundant. Așa că mișcă-ți curul ăla fleșcăit la mine, până nu regret că te-am sunat. Deși îmi propusesem să nu o fac în viața mea.

•

Soneria izbucni vesel, iar Lucky era cât pe ce să scape paharul cu rom din mână, cufundat cum era în gândurile ce nu îi dădeau pace.

— Trebuie să-mi schimb dracului soneria asta idioată, murmură el înciudat, după care apăsă un buton, deschizând ușa. Intră!

În prag, elegant de parcă ar fi ieșit de la festivitatea de decernare a premiilor Oscar – cea mai mare sărbătoare evreiască, după Sabat – stătea, cu un aer mai curând neîncrezător, Jo Marino.

— Trebuie să fie al dracului de neplăcut să nu știi când visezi urât și când visezi prevestitor, spuse el, în loc de bună dimineața. Aproape că te înțeleg.

— Lasă aprecierile astea acolo, pe hol, și treci de te adapă. Rom, whisky, bourbon? înșiră repede Lucky, grăbit să scape de datoriile de gazdă, pentru a intra în subiect.

— Nu te formaliza, dar o vodcă de dimineață cred că e suficientă, își precipită bătrânul hotărârea, așezându-se comod într-unul dintre fotoliile generoase ale imensului living.

Locuința lui Samuel Branigan, zis Lucky, nu îi displăcea întru totul, însă o considera un pic prea modernistă pentru vârsta lui destul de înaintată.

Fără să aibă răbdare să se așeze la rândul său, Lucky îi povesti pe scurt visul-viziune, importantului șstab al CIA.

Acesta ascultă cu mare atenție relatarea, în timp ce schimba fețe, fețe. Pe parcursul povestirii, Lucky era prea transpus în reveria lui – pe care în mod inevitabil o revedea pe măsură ce o nara –, ca să mai fie atent la rictusurile când surprinse, când înspăimântate ale lui Jo.

— Mda! se hotărî să aprecieze, la câteva minute după ce Lucky terminase de povestit.

După care tăcu un timp parcă reflectând.

— Deci… categoric înspăimântător, nimic de zis… Poate, totuși, e doar un coșmar, continuă el, dar glasul nu era al unui om care riscă o presupunere, ci mai curând al unuia care încearcă să se convingă pe sine de ceea ce gândește. Cum reușești să le deosebești? Mă refer, bineînțeles, la cele pe care le ai dormind. Fiindcă la cele pe care le ai treaz, se cheamă că le poți „vedea” la lumina zilei, încercă el să destindă puțin atmosfera.

— Sincer? Până acum nu m-am prea ostenit să le descifrez și neapărat să le disociez. În primul rând, pentru că nu am prea avut coșmaruri… cel puțin de când îmi amintesc. Și chiar când au fost, erau mai curând stupide, decât înfricoșătoare. Crede-mă pe cuvânt!

Lucky se plimba de colo, colo prin camera ce contrasta puternic cu bucătăria în care încercase să se trezească dintr-un coșmar și dăduse în altul. Living-ul – aflat la etajul 114 al unui bloc din Times Square – amintea mai curând de salonul de recepție al unui palat florentin din vremea lui Lorenzo Magnificul, decât de salonul unui fost spărgător de duzină, cum fusese Lucky până nu de mult, pe vremea când era doar Samuel Branigan. Semn că noile capacități ale „tânărului” de cincizeci de ani îi folosiseră din plin. Orice s-ar spune, era înzestrat cu clasă și rafinament.

— Nici acum nu pot să bag mâna în foc că avem de-a face cu realitatea ce va să urmeze. Erau anumite elemente despre care nu pot spune clar că nu au cum să țină de realitate, precum transpirația de sânge, poate chiar plutirea aceea… La urma urmei și marea de schelete mi se pare la fel de neverosimilă. În orice caz, câteva lucruri seamănă cu viziunile pe care le am și care, după cum știi, nu mă înșală niciodată: avioanele, spaima mulțimii, cioburile și explozia. Exploziile.

— Mda! repetă Jo, monosilabic. Nu știu ce aș putea să spun. Tu trebuie să te pricepi mult mai bine să „lucrezi” cu așa ceva. Din partea noastră, ți-am spus și o să-ți repet de câte ori vei avea nevoie până mă vei crede: ai la dispoziție întregul nostru aparat și sprijinul nostru total. Asta, pentru binele Americii, firește. Nimeni nu îți va contesta hotărârile – cel puțin teoretic – și nu te va împiedica să rezolvi orice crezi că afectează siguranța națională a patriei noastre.

— Bine, bine… Văd că nu poți renunța la vorbele astea gomoase, de care știi cam prin ce zonă fiziologică mă doare pe mine. Eu ți-am spus doar ce se va întâmpla. Ceea ce cred eu că se va întâmpla. Cel puțin trei avioane vor lovi, dintre care două în zone foarte aglomerate.

— Și ce te face să crezi că este vorba despre un act terorist? Cine ar avea puterea să doboare clădirile din Manhattan? Că motive… au prea mulți…

Lucky tresări, însă încercă să nu dea în vileag surpriza resimțită din senin.

— Nu știu, asta ar trebui să aflați voi, sau să fi aflat deja. Doar învârtiți banii cu lopata și aveți... cum se spune... permis de a ucide fără consecințe, nu?

— Da, da! Permis de a ucide și bani cu lopata... Lucky, gândești uneori ca o fecioară neprihănită, zău așa. În fine, trebuie să plec ca să văd cum stăm cu terorismul în ultima vreme. Parcă văd că guvernului iar i se pune pata pe vreo mină de aur negru pe undeva, și mai atacăm vreun stat bananier. De parcă nu ne-ar fi ajuns povestea cu Mogadiscio... Of, of... auzi tu, contribuabil american serios: permis de a ucide și bani cu lopata, îngână Jo Marino gânditor, în timp ce se îndrepta spre ușă, mai curând ca să-și ascundă îngrijorarea, decât revoltat de clișeele pe care le rostise Lucky. La revedere, prietene, și orice-o fi, mă bucur că ai decis să apelezi la noi.

— Eu nu sunt prietenul vostru, răspunse gazda, însă musafirul se afla deja la lift.

• Capitolul 2 •

Biroul era imens și foarte întunecat. O lumină palidă venea de undeva de sub masa lungă de consiliu, doar cât să te ajute să nu te împiedici de scaune. În capul mesei, în locul fotoliului de șef, se afla un ecran pe care se proiecta o siluetă: Marele Arhitect, cum îi spuneau subalternii, mai curând cu teamă decât în glumă.

— Înțeleg că ai fost contactat de Branigan, se auzi o voce filtrată de un dispozitiv special, pentru a nu fi recunoscută.

— Da, admise Jo Marino. Și e groasă rău, da' rău de tot.

— Spune! ordonă vocea, cu un ton care subjuga, nelăsând loc la comentarii.

— M-a sunat de dimineață…

— Scutește-mă de amănunte! tună vocea. Vreau să știu doar ce ai aflat.

Jo își simți din nou, ca de fiecare dată când ajungea în situația asta, șira spinării străbătută de pârâiașe reci de gheață. Se gândi – cine știe pentru a câta oară?! – dacă merita să-și continue activitatea în acel domeniu, sau să se retragă undeva. Nu prea știa unde ar putea fi de negăsit, poate în altă galaxie, eventual.

— Lucky a avut o viziune înspăimântătoare, începu el, temător, să spună ce aflase. Trei avioane sinucigașe, un atentat terorist, ceva de genul acesta.

— Hmm! mormăi Marele Arhitect. Era de așteptat să afle, dar care e partea înspăimântătoare? păru destul de calm omul a cărui siluetă întoarsă cu spatele se proiecta pe ecran.

Jo își ținu respirația, făcându-și curaj pentru ce anticipa deja că o să urmeze.

— Toate trei în statul nostru. Două în Gemeni și unul într-un rezervor atomic, din câte am înțeles eu din descriere.

Inițial, personajul fantomatic păru să nu aibă nicio reacție. O tăcere grea se lăsă în încăperea neguroasă, iar Jo nu știa dacă să fugă pe ușă afară sau să se ascundă sub masă. Nimic bun nu putea să însemne tăcerea aceea. Și, deodată, șeful izbucni:

— Cuuum? Ați înnebunit cu toții? Vă omor cu mâna mea! Cum trei în New York?

Sunetul amplificat de complicatele instalații de filtrare și de sistemul dolby surround se umflă și se izbi de toți pereții. Capitonarea nu reuși să absoarbă reverberațiile oribilului strigăt

de furie al Marelui Arhitect, care probabil că făcuse spume la gură.

Jo era tentat să se strângă cât mai mult în el, să se facă mic, mic, până ar dispărea, ca un firicel de praf prin imensa încăpere. Îndrăzni totuși să șoptească:

— Poate că a interpretat greșit visul... poate că a confundat locațiile...

— Poate că tu ești un imbecil, ce zici? tună din nou glasul modificat, metalic. Ei, ce zici? Vezi că nu ai ce să mai zici? Pentru că știi că ești un imbecil, fără niciun poate în față. Așa cum știi și că nu a confundat nicio locație. Ceea ce înseamnă, continuă depersonalizatul glas, devenit ceva mai calm, semn că șeful începuse să calculeze variantele posibile. Asta înseamnă că cineva intenționează să-și bată joc de noi! De MINE, în primul rând! Așa ceva, însă, mă tem că nu este posibil. Nu, onorabile Jo Marino, AȘA CEVA NU ESTE POSIBIL!

Glasul căpătase un ton ușor ascendent, ceea ce era semnalul iminent al unei noi izbucniri de furie.

Jo se apropie de ușă, pentru că știa că finalul întrevederii nu putea fi foarte departe. Și urletul surveni, așteptat, strivitor, duduind în boxele ascunse savant în pereți și făcând ca întregul birou să se cutremure, ca atins de un val seismic.

— Află cine e inconștientul care vrea să trișeze. Asigură-te să fie viu când o să mi-l aduci. Și să nu-l atingi. Vreau să fie jupuit de viu, aici, în fața mea.

În sfârșit, întrevederea se terminase. Jo se grăbi să treacă o cartelă personalizată prin fanta de lumină care îi permitea ieșirea din strania încăpere și se precipită pe ușa ce se deschise silențios, ca împins de o mulțime aflată în panică pe un stadion incendiat.

Ajuns în holul rece, larg și pustiu, se sprijini de zid și își șterse îndelung transpirația care îi șiroia pe față. Respira anevoie, ca și când ar fi ieșit la aer curat după ce fusese închis din greșeală, timp de o săptămână, într-o morgă cu instalația de răcire stricată.

Hotărât lucru – își spuse el –, nu sunt suficient de bătrân pentru meseria asta. Trebuie să-l zgândăr pe Lucky să „vadă” mai multe, dacă tot nu a avut de lucru și a visat aiurea. Cum s-o proceda în asemenea cazuri? Trebuie, oare, să-l legăn ca să

adoarmă? He! he! E bine că totuși nu mi-am pierdut simțul umorului.

Se îndreptă de șale și porni hotărât spre unul dintre capetele holului care părea că nu are vreun sfârșit. La un moment dat se opri, se întoarse cu fața către zid și trecu din nou cartela prin dreptul unei fante de lumină abia întrezărite. O ușă, până atunci complet invizibilă, se deschise fără niciun zgomot, iar colivia opulentă a unui lift îi deveni accesibilă. Păși hotărât, comandând scurt: „La parter!” Își aranjă ținuta în oglinda imensă din față, stăruind asupra nenumăratelor cearcăne.

— Doamne – strigă el brusc –, ce bine arăt!

•

Lucky reușise după un timp să alunge imaginile visului din minte și chiar să iasă din starea proastă în care acesta îl trimisese pentru câteva ore. Făcu un duș prelungit și încercă să-și amintească exact motivul pentru care plecase din Philadelphia.

I se păru o ironie că memoria îi juca asemenea feste.

— Ia uite, lucrul dracului, se minună el. Am început să uit amănuntele zilei de ieri, alaltăieri, și mi le amintesc perfect pe cele de mâine! O fi vreun semn?

Se bărbieri cu grijă, gândindu-se în continuare la acest lucru ciudat.

— Deci, acum, că șmecherul ăla de Caron s-a dus pe plaiurile veșnic verzi ale vânătorii, cine o fi în stare să îmi explice și mie despre ce era vorba cu serul minune care mi-a mărit într-atât capacitățile senzoriale. Acesta, iată, pare să aibă și ceva efecte secundare neașteptate. Ce spun eu, neașteptate? Păi, habar nu am ce e neașteptat și ce nu în toată tărășenia asta. Ce este normal să mi se întâmple în actuala stare de fapt și ce nu. Poate că trebuie să iau niște pastile sau să mă menajez.

Se uită îndelung în oglindă. Fața proaspăt rasă arăta ca unui adolescent, deși cronologic avea mai bine de cincizeci de ani, iar biologic aproape treizeci.

Se pare că secretul tinereții veșnice sau măcar prelungite nu e altul decât un somn bun și sănătos, rosti el, zâmbind imaginii din oglindă. Unul de vreo douăzeci de ani, măcar o dată la treizeci de ani. Poate că ar trebui să brevetez invenția. Ce bani grei aș scoate din treaba asta, dar la ce mi-ar folosi, căci deja îi am. În mod cert, însă, aș avea o întreagă clientelă feminină la

ușa cabinetului, care ar fi în stare să facă orice, dar absolut orice, în schimbul tratamentelor mele. Și asta în fiecare zi, fără îndoială.

Deodată își aminti motivul pentru care ajunsese la New York, în urmă cu o săptămână. Iar asta îi prilejui un real disconfort.

Să fie efectul secundar ori mintea nu mi-a rămas la fel de tânără și am început să mă ramolesc? se gândi el, cu oarecare îngrijorare.

Dar, cel puțin, își amintea ce se întâmplase. Cu circa o lună înainte, sărbătorea fericit, cu prietenii săi mai vechi și mai noi, răzbunarea care-i reușise împotriva celor ce se străduiseră din greu să-l omoare în anii tinereții. Intenționa să se retragă în San Diego, să-și cumpere o casă într-un cartier liniștit și să-și întemeieze o familie. Astfel, avea de gând să recupereze într-un fel atât anii cât fusese în comă, cât și pe cei pe care îi pierduse înainte vreme, ducând o viață penibilă de spărgător și borfaș fără niciun căpătâi. Capacitățile intelectuale mult sporite de serul administrat, cât și lecturile intensive pe care le efectuase de la trezire până în momentul acela, îl făcuseră să înțeleagă multe lucruri pe care nu își imaginase că le va ști vreodată.

Dar se părea că nici acum nu îi era dat să trăiască așa cum și-ar fi dorit. Acum, când, grație previziunilor sale, era lipsit de orice fel de griji financiare.

În timp ce râdea și glumea cu prietenii lui, văzuse în oglinda din spatele tejghelei un individ suspect, apropiindu-se tiptil de o femeie aflată în stația de autobuz. Nu fusese nevoie să apeleze la capacitățile paranormale ca să vadă ce urma să se întâmple. O secundă avusese intenția să ignore incidentul, gândindu-se că, în fond, fiecare își duce traiul cum poate. Unii fură din bugete, alții din poșete, însă un impuls mai puternic decât rațiunea îl împinsese să sară în ajutorul nefericitei.

Se ridicase brusc de la masă și se repezise spre ușă, pentru a ajunge la timp. Gestul stârnise mirarea prietenilor lui.

— Hei! strigă Epson după el. Un vechi reflex, amice, sau ce? Ai uitat că ai bani să-mi plătești și că oricum nu-ți ceream să o faci?

Dar Lucky era deja prea departe ca să-l mai audă și oricum prea preocupat ca să-l ia în seamă.

— Săracu’ – opină și O’Leary, copoiul pensionat –, tot reflexele din tinerețe. Fuge fără să plătească, chiar dacă poate cumpăra tot imobilul, cât ai clipi din ochi. Și asta în fiecare zi!

Nimeni nu gustase gluma, așa că bătrânul se resemnase.

Dean Frost, cel mai nou prieten al lui Lucky, polițist în plină activitate, simțise că Lucky nu o zbughise fără noimă de la masă și se ridicase, ducându-se la fereastră, pentru a vedea ce se întâmplă.

Branigan se îndreptase în fugă despre stația de autobuz, situată chiar pe trotuarul din față, traversând într-un slalom periculos printre mașinile care veneau lansate și erau obligate să-și scrâșnească frânele, pentru a-l evita pe impetuosul nebun ce parcă dorea să se sinucidă. Valuri de claxoane și de înjurături grele izbucniseră, iar câteva tamponări ușoare nu putură fi evitate, întregul peisaj devenise unul extrem de tensionat.

Lucky își dăduse seama, în timp ce se străduise să evite mașinile care împânzeau bulevardul, că nu o să ajungă la timp. Hoțul simțise ceva, întrucât începuse și el să grăbească pasul. Dar părea hotărât să nu renunțe la prada ce părea ușoară, numai din cauza unui banal carambolaj și a unui individ inconștient care traversa artera de circulație în fugă. În plus, victima era total absentă la ce se petrecea în jurul ei, mult prea concentrată asupra unei convorbiri telefonice aprinse.

Când Lucky mai avea doar o bandă dintre cele opt de străbătut, individul își luă brusc elan și se repezi, cu un gest de uliu, la poșeta pe care femeia o ținea neglijent în mână. Și atunci se petrecu ceva la care niciunul dintre bărbați nu s-ar fi așteptat. Victima, în loc să se ferească instinctiv, se lăsă brusc în jos, împingându-și piciorul drept în față, în calea celor ale hoțului, care tocmai întindea mâna ca să-i înhațe geanta. Gestul se dovedi foarte inspirat, întrucât acesta se împiedică și căzu cu capul drept înainte, chiar între picioarele ei musculoase. Femeia nu stătu mult pe gânduri, când se trezi cu un asemenea trofeu în față, și se lăsă cu ambii genunchi pe ceafa murdară a vagabondului, strivindu-i mutra de năpârcă de asfalt. Apoi, ridică încet mâna și, îndoindu-și degetele într-un semi- pumn, fără a da drumul la poșetă, îl izbi năprasnic pe agresor în locul unde gâtul se unește cu craniul. Procedeul îl afectă într-un mod extrem de neplăcut pe nefericitul hoț, dacă luăm în calcul faptul că acesta își pierdu cunoștința pentru o bună bucată de timp.

— Impecabil! strigă Lucky, care ajunsese la timp pentru a aprecia la justa valoare iscusita lovitură aplicată. Și eu, care era să cad pradă șoferilor neîndemânatici, pentru a-ți da o mână de ajutor. Categoric lucru, multe s-au schimbat cât timp am dormit eu în ultima vreme.

Femeia se ridicase și își aranja liniștită ținuta, în timp ce o mașină a poliției, venită parcă de nicăieri, tocmai parcase lângă trotuarul stației de autobuz. Doi polițiști îi îndepărtaseră pe cei câțiva gură-cască strânși anume acolo ca să vizioneze întâmplarea, dar mai ales urmările acesteia. Pe gratis, bineînțeles.

— Circulați, vă rog! Nu aveți nimic de făcut și de văzut aici.

Cel de-al doilea trecu repede pe lângă Lucky și se apropie solicitant de femeia care părea foarte deranjată de acea agitație.

— E totul în regulă, doamnă? o întrebă polițistul, puțin plictisit.

— După cum prea bine vedeți, da.

Răspunsul denota, fără îndoială, faptul că femeia dorea să încheie discuția înainte de a o începe, astfel încât fiecare să-și poată vedea de ale lui.

— Hei, Jim! îi strigă un polițist celui căzut la pământ și care tocmai deschidea ochii, încercând să realizeze ce i se întâmplase. Am impresia că nu mai ai dexteritatea de altădată. Poate ar trebui să te apuci de baby sitting. Mi se pare o ocupație ceva mai apropiată de puterile tale.

— Nu știu la ce te referi, copoiule, spuse Jim, ridicându-se cu greu de jos. Tocmai ajunsesem liniștit în stație, ca să iau autobuzul să merg să-mi văd nepoțica, în Queens, când această descreierată a sărit cu pumnii la mine. Vreau s-o legitimezi și s-o iei cu tine la secție, pentru că nu am de gând să las lucrurile așa. O s-o dau în judecată și o să-mi plătească toate operațiile estetice pe care am de gând să le fac. Cățeaua!

— Păi, Jim, cunoști procedura, dacă nu ești cumva total cretin, cred că ai învățat-o după atâtea repetiții. Mergem cu toții la secție, să stabilim ce și cum. Nu ne putem permite să lăsăm un plătitor de taxe, respectabil și onest ca tine, să îndure asemenea agresiuni de la fitecine.

— Domnule ofițer, nu o să fie nevoie. Am văzut ce s-a întâmplat și lucrurile nu stau deloc așa cum pretinde domnul, interveni Lucky, după ce văzu ce întorsătură iau lucrurile.

— Dumneata… Spuse polițistul, privindu-l de undeva de la ultimul etaj al lui Empire State Building. Dumneata fiind…

— Samuel Branigan, domnule.

— Aha! Și dumneavoastră, stimată doamnă, cum vă numiți?

— Zelda Ibrahimovici. Am putea…

— … Și îi cunoașteți pe acești doi indivizi?

— Nu, domnule ofițer, nu îi cunosc. Dar dumnealui a încercat să mă jefuiască, spuse ea calmă, arătând spre Jim. Iar dumnealui a crezut necesar să sară în sprijinul meu. Din fericire, nu mai am nevoie de ajutorul unui bărbat de multă vreme. Vreau să spun în asemenea momente, sublinie ea. În orice caz, îi mulțumesc. Și acum, dacă sunteți amabili – nu doresc să depun nicio plângere –, aș dori doar să fiu lăsată să îmi văd de treabă. Am o întâlnire importantă și nu aș vrea…

— … Ușurel, doamnă, ușurel. Treburile nu merg atât de simplu, din păcate, i-o tăie polițistul, ceva mai puțin amabil. Trebuie să ne însoțiți la secție, să dați o declarație. Iar acești doi stimabili domni, de asemenea.

— Bine, dar vă repet – se neliniști femeia –, nu intenționez să depun vreo plângere, așa că n-are niciun rost să vă răpesc din timpul prețios, însoțindu-vă la secția de poliție.

— Eeee, dacă doamna nu are nicio pretenție… începu Jim. Adică, am decis să nu depun plângere nici eu, că așa e cavalerește. A fost doar un accident, se poate întâmpla oricui, spuse el, încercând să se îndepărteze cu pași mici de locul rușinii.

— Gata cu prostiile, Jim! i se propti în față celălalt polițist. Mergem la secție și fără alte comentarii! Iar pe dumneavoastră, doamnă, vă sfătuiesc să faceți la fel. După cât îl știm noi pe ticălosul acesta, o să vă dea în judecată pentru mutilare sau mai știu eu ce, dacă nu clarificăm lucrurile imediat, printr-un proces verbal. Iar dumneavoastră, dacă doriți să dați o declarație pentru a limpezi lucrurile – i se adresă el lui Lucky –, ar fi bine să veniți cu noi.

Lucky se gândi cu obidă că se amestecase, aiurea și inutil, în ceva care se părea că o să-i cam mănânce timpul. Însă cum programul său din acea seară nu era foarte încărcat, începu să o

privească cu mai multă atenție pe Zelda. Astfel observă că era o femeie teribil de atrăgătoare, cu ochi mari, verzi și niște picioare pe care tare și le-ar fi dorit încolăcite în jurul propriul gât. Nu chiar cum o pățise hoțomanul ceva mai devreme, dar pe-aproape.

— OK, domnule ofițer, acceptă el, cu gândul de a mai sta o vreme în preajma frumoasei Zelda Ibrahimovici.

Poate cine știe ce iese din chestia asta, se gândi el, covârșit de un instinct sexual aparte.

Urcară cu toții în mașina poliției. Jim înjura de mama focului. Zelda era supărată că – deși se apărase singură – apăruseră polițiștii, atunci când nu mai era nimic de făcut, numai ca să-i strice ziua. Iar Lucky… Lucky avea doar grija de a se lipi cât mai mult de Zelda și cât mai puțin de pungaș, pe bancheta din spate a mașinii de poliție, care demară grăbită spre sediu.

•

Secția era plină de un vacarm îngrozitor și de lume pestriță. Polițiștii se învârteau de colo-colo, aparent haotic, ducând în brațe dosare sau târând după ei câte-o prostituată mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată, care urla din toți rărunchii. Respectiva susținea sus și tare că acela pe care copoii îl găsiseră cocoțat pe propria-i burtă, nu era decât mult prea iubitul ei logodnic. Și că nu înțelegea de ce de fiecare dată se găsea câte un polițist ca să-i distrugă viața și aspirațiile sociale.

Zelda se arătă dezgustată profund de tot ceea ce se întâmpla în jurul ei. Cu toate acestea, găsi timpul necesar să-i mulțumească lui Lucky pentru disponibilitatea dovedită, în timp ce unul dintre polițiști nota conștiincios declarațiile lui Jim, părând că se distrează copios.

— Doamne, ce ghinion! nu înceta Zelda să repete, aproape obsedant. Trebuie să pierd timpul pentru fiecare golan din țara asta care găsește de cuviință să-și încerce norocul cu poșeta mea. Mai bine i-o dădeam singură și evitam să fiu târâtă în această mizerie.

— Acesta e bravul sistem american, zâmbi Lucky, încercând să o consoleze. Dacă nu ești foarte atent, te trezești cu un proces. Ia încearcă să îți închipui ce se întâmpla dacă borfașul nu era mulțumit cu ceea ce găsea în poșetă. Nu era dreptul lui să te dea în judecată? Ba bine că nu. Oricum ai lua-o sistemul are de câștigat, draga mea.

— He, he! râse Zelda, subit înviorată. E și ăsta un punct de vedere pertinent, nimic de reproșat, adăugă ea, părând că abia atunci îl ia în seamă pe bărbatul care îi vorbise. Spune-mi, te rog, sistemul ăsta buclucaș presupune și cavaleri în armură, gata să sară în ajutorul neputincioaselor prințese aflate în nevoie?

— Depinde de prințesă, intră Lucky în joc, simțind că episodul putea să nu fie doar o inutilă pierdere de vreme. Depinde de prințesă – repetă el –, dacă are sau nu piciorul pe măsura condurului. Cunoști, firește, povestea Cenușăresei…

Și, ca să nu lase loc de interpretări, aruncă o privire cu subînțeles spre picioarele frumos conturate ale Zeldei, care simți că i se plimbă mii de furnici prin zona unde căzuse privirea hulpavă a pofticiosului „cavaler”.

— Sper că și tu ai un condur reglabil, așa cum sunt rolele, replică femeia, insinuant. Altminteri, s-ar putea să rămâi nefolosit și să-ți ruginească armura în șifonier. Astăzi se trăiește pe picior mare și, în plus, prințesele se mai descurcă și singurele – săracele – de când au încetat să mai aștepte prinți călărind pe cai albi. Fetele din ziua de azi se mulțumesc și cu „călăreți” de Rolls Royce-uri.

— Ha, ha, ha! râse Lucky, bucuros că mintea ochioasei funcționează la fel de prompt ca și lovitura ei de dreapta.

Nu avusese parte, de când își revenise din comă, decât de femei naive și destul de ușoare în moravuri. Unele, curve de-a dreptul, altele, la fel, dar mai pe ocolite. Deoarece se întâmplase să-și schimbe starea socială, devenind o persoană onorabilă, Lucky considera că trebuie să ridice un pic nivelul standardelor sale. Întâmplare sau nu, momentul părea destul de potrivit.

După ce terminară cu declarațiile, se decise să nu rateze oportunitatea și o luă pe Zelda de cot, conducând-o spre ieșire.

Ea se arătă foarte bucuroasă că putea, în sfârșit, să părăsească acea atmosferă sordidă. Iar pentru eliberarea nesperat de rapidă care se petrecu, îi era pe deplin recunoscătoare binefăcătorului ei.

— Prințesa nu dorește să evalueze castelul prințului, că tot se pare că treburile pe ziua de azi s-au cam bulversat?

— Au fost bulversate iremediabil chiar, zâmbi Zelda. O zi pierdută complet. De altfel, ziua nici nu începuse grozav… mai murmură ea, ca pentru sine.

— Atunci, declarația ta să o resimt ca pe o datorie?

— Ca pe ce?

— Să mă îngrijesc ca ziua să nu se termine la fel de prost cum a început? Asta e o chestie înscrisă în carnețelul prinților salvatori, la capitolul: „Ce să faci, dacă se salvează singură”.

— Știam eu… știam eu! strigă Zelda, arătându-l cu degetul, în glumă, dar amenințător. Știam eu că te ghidezi după un manual, dar nu intuiam după care.

— Păi, după cel scris de mine, evident, zâmbi Lucky. Doar eu sunt marele maestru…

Din motive ce nu îi erau clare, dar care nici nu-l interesau în momentul respectiv, pe holul de intrare în secția de poliție rătăcea un fotograf, cu un aparat pentru poze „la minut” agățat de gât. Lucky se lumină când îl zări, de parcă și-ar fi reîntâlnit o veche cunoștință pe care o credea cel puțin moartă:

— Hei, amice! – se adresă el pozarului – ai zece dolari de la mine, dacă ne faci un instantaneu în vizită la sediul poliției. Bună idee! adăugă Branigan, privindu-i pe rând atât pe Zelda Ibrahimovici cât și pe fotograf.

Acesta din urmă nu așteptă ca potențialul client să se răzgândească, iar femeia râse cristalin, amuzată de idee și prinzându-l de cot pe Lucky. În același timp își apropie obrazul de cel al salvatorului, în vreme ce sânul ei se lipi de brațul lui, ca din întâmplare.

Lucky plăti, după cum se înțeleseseră, și își puse fotografia în portofel, gândindu-se că e prima pe care o făcea după mai bine de douăzeci de ani. Pe deasupra, era extrem de bucuros că o realizase într-o asemenea plăcută companie.

Ceva mai încolo, ajunși în stradă, Lucky ridică mâna autoritar și, spre surprinderea amândurora, un taxi se opri aproape instantaneu în dreptul lor.

— Ai mână bună, se simți Zelda datoare să constate. Dacă aveam și eu norocul tău, nu mai stăteam în stația de autobuz. Dar renunțasem să mai încerc să opresc vreun taxi, după mai bine de o jumătate de oră de eforturi inutile.

— Ha, ha! râse bărbatul cu subînțeles. Lucky e al doilea nume al meu. De fapt, o poreclă pe care aș fi încântat să o folosești și tu, la fel ca toți prietenii mei. Ei consideră că sunt un tip al dracului de norocos, dar nici măcar nu își imaginează cât de multe implicații are un asemenea termen.

Cei doi se urcară în taxi, îndepărtându-se în viteză de secția de poliție, care le dăduse prilejul să se cunoască.

• Capitolul 3 •

— Și zi așa, stârpitură a lui Allah, nu știi nimic, ai?

Individul caracterizat ca o stârpitură era un tip mărunțel și sfrijit, atârnat de o grindă precum carcasele de porc în abator, cu mâinile legate cu sfoară. Se afla în pielea goală, iar oasele firave i se zăreau ca printr-un aparat cu raze X. Avea o cagulă pe cap, deci era evident că nu ar fi putut să spună prea multe, chiar dacă ar fi vrut.

Celălalt, care îl înjura de zor și îl mai împungea din când în când cu o țepușă între coaste – provocându-i sângerări minore, pentru a nu-l pierde prea curând – era o namilă pistruiată, un roșcovan cu părul creț, cu un nas imens și un rânjet stupid pe figură.

— Te-ai trezit să cânți în moschee, ai? insistă el. Tu chiar crezi că voi puteți face planuri paralele cu ale noastre, mă imbecilule? Că s-a întâlnit Mossadul prost cu arăboii isteți? Mama voastră de animale!

Matahala părea să se întărâte singur, pentru că celălalt atârna inert, fără să dea vreun semn că ar mai fi în viață.

— Ia uite ce tăcut e, talibanu'! constată în cele din urmă roșcovanul și îi trase un picior, făcându-l să se bălăngăne ca un odorizant legat de oglinda retrovizoare. Oare de ce cred eu că te prefaci, mai zise el și îi luă în mână scula imensă ce atârna acum pleoștită, legănându-se la unison cu restul corpului.

Ochii roșcovanului căpătară o lucire perversă.

Nu e rău dotat arăboiul, se gândi el și își roti privirea împrejur, asigurându-se că e singur.

Apoi se apropie mai mult și începu să frece, din ce în ce mai repede, membrul adormit.

— Hai, spurcăciune, reacționează că nu mai rezist, începu el să gâfâie, descheindu-și cu repeziciune propriul șliț și începând să-și frece cu cealaltă mână organul ca o virgulă, mai pătat ca obrajii săi și intrat deja în erecție.

— Păi, crezi tu că merge cu mine, târfă musulmană, începu el să șuiere, din ce în ce mai excitat, bucurându-se când observă că arabul nu era mort și nici leșinat în toate cele, reacționând la masturbarea repetată la care îl supusese.

Mai bălmăji câteva cuvinte fără sens, în timp ce din colțul gurii începuse să-i curgă un firicel subțire de salivă. Nu mai avu

răbdare ca membrul pe care își fixase ochii să ajungă la o erecție totală și îl înghiți cu poftă, gemând de plăcere.

Chiar atunci își făcu intrarea, în depozitul în care avea loc această oribilă scenă, Jo Marino.

— Ce dracu' faceți, proștilor, strigă el, când văzu ce se petrecea acolo. Așa tratați voi aliații, urlă, repezindu-se la cel atârnat și încercând să-l dea jos.

Văzu că sfoara cu care era legat ostaticul era trecută peste grindă, prinsă într-un cui gros situat pe unul dintre pilonii de susținere.

— Nu te uita că boul la mine! Ține de el ca să-l pot coborî! mârâi noul venit în direcția roșcovanului, care se uita nedumerit la noua apariție, parcă încercând să-și amintească în ce împrejurări îl cunoscuse.

Se conformă însă, deși pe chip i se putea citi o mare nemulțumire. Îl cuprinse pe arab cu mâinile pe după fese, pentru a-l susține și păru încântat când membrul acestuia, erect în totalitate, îl izbi peste ochi, în timp ce Jo desfăcea cu rapiditate sfoara din jurul cuiului.

Trupul celui atârnat se lăsă treptat peste roșcovan, până atârnă ca o cârpă pe umărul masiv al acestuia. Matahala pistruiată îl trânti jos ca pe un sac de cartofi, împingându-l cu piciorul. Arabul căzu cu o bufnitură seacă și se auzi cum icnește înfundat.

Jo se repezi la el și îi trase cagula de pe cap. Apoi se întoarse furios spre lungan și îi aruncă printre dinți o înjurătură grea. Una amintind destul de străveziu despre tendințele acestuia de a face treburi incestuoase cu doamna ce-i era mamă și care nici nu era o femeie foarte respectabilă, după cum reieșea din lunga înjurătură.

— Încheie-te dracului la prohab, îi mai ordonă Jo, după ce isprăvi de înjurat. Ai uitat cu ce treabă ai fost trimis aici, poponar dement?

— Auzi, americanule, eu zic să te potolești, altfel șefii mei…

— Șefii tăi or să mă pupe exact unde ți-ar plăcea ție s-o faci, i-o reteză scurt bătrânul. Mai bine roagă-te puțin la zidul ăla, ca să nu le spun eu ce făceai aici și mai ales cu cine, rânji el, arătând cu capul înspre arabul care începea să-și revină în simțiri, după toate aparențele.

Roșcovanul duse instinctiv mâna la șold, unde îi atârna revolverul.

— Nici să nu te gândești, i-o luă Jo înainte, amenințându-l cu un pistol apărut ca prin minune, în mâna lui dreaptă. Zi-mi mai bine dacă ai aflat ceva, în afară de gustul membrului lui Abdul?

— N-a vorbit, câinele. Spunea că toate decurg conform înțelegerii și nu știe nimic despre vreun al treilea avion. Că am înnebunit, cică, așa zicea porcul…

În acel moment, matahala îi mai trase prizonierului un picior în cap. Zgomotul loviturii răsună înfundat în depozitul gol, iar Abdul își încleștă dinții ca să nu urle de durere.

— Hai, că ești prea prost pentru zilele noastre, constată Jo Marino fără niciun chef.

Apoi, îndreptă pistolul spre tâmpla roșcovanului și trase fără să clipească, împrăștiindu-i creieri pe pilonul de care fusese legată sfoara ce îl susținuse pe Abdul.

— Mda, zise el gânditor, cercetând lemnul împroșcat cu sânge și bucăți din mintea roșcovanului cea de pe urmă. Nici nu a fost mare lucru înăuntru. Era genul potrivit pe care îl puteai împușca și în living. Dacă îl împușți în cap, nu iese nimic dinăuntru și nu pătează.

Abdul se ridicase mirat în capul oaselor și privea neîncrezător ceea ce rezultase din incidentul armat.

— Allah să vă mai înțeleagă! spuse el cu o voce pierită. Cu cine ne-am găsit să ne aliem… Porcul ăsta mă atârnă în cui și mi-o suge, tu îi zbori creierii… Cred că renunțăm, nu mai știu ce să mă aștept de la voi. Așa ne trebuie dacă ne-am încurcat cu necredincioșii…

— Taci dracului din gură, îi aruncă Jo, disprețuitor. Că nici voi nu sunteți mai breji! Ia zi, ce-i cu avionul ăla? Jucați mârșav? Vreți să-i luăm gâtul lui Saddam sau nu? Parcă numai noi am câștiga din afacerea asta.

Abdul se ridică de pe jos și începu să-și caute hainele. Bănuia că nu puteau fi departe, dar în întunericul destul de pronunțat din depozit nu reușea să vadă mare lucru.

— Ar trebui să te omor pentru că m-ai văzut dezbrăcat, îi spuse el lui Jo, în timp ce își trăgea înciudat pantalonii pe care îi găsise aruncați într-un colț.

— Lasă, că am văzut și alții mai acătării ca tine. Plus că prefer femeile, nu ale voastre, că prea sunt urâte. Fără supărare! Și nu

schimba vorba. Cât despre omorât, temperează-ți instinctul de criminal pentru când o să-ți vină la îndemână, zâmbi el, văzând cum arabului îi căzuseră privirile pe revolverul roșcovanului.

Bătrânul se îndreptă spre cadavru și îl scotoci de arme. Nu găsi decât revolverul și îl luă la el, ca arma să nu-l tenteze pe Abdul. Acesta părea destul de furios pentru că fusese umilit.

— Sunteți nebuni, nu știu nimic. Și nici nu înțeleg de unde ați scos-o și pe asta cu cel de-al treilea avion. Păi, noi avem avioane așa, la liber, pe aici? Că sunteți cu ochi în patru ca niște paranoici. Desigur, vă cam urăște lumea, nu spun nu; e normal să fiți cu căcatul la cur în permanență, rânji el, satisfăcut de cele ce spusese. Păi, dacă aveam noi avioane la dispoziție... he, he, mai aruncau frații mei niște prăpădite de ambasade în aer, undeva prin Africa? Nici tu nu crezi ce spui.

Jo nu mai insistă. Își dădea seama că nu are niciun sens. Știa cu cine avea de-a face. Nu-i puteai amenința, după ce făcuseși o înțelegere cu ei, ca să se omoare unii pe alții de bunăvoie. În plus, totul era atât de nebulos. În general, se încredea în viziunile lui Lucky. Avusese suficient timp la dispoziție ca să îl observe și să constate că nu greșea. Branigan nu mergea pe ghicite, însă până atunci fusese vorba despre lucruri minore, apropiate în timp și în spațiu. Acum era cu totul altceva.

În asemenea momente regreta moartea lui Caron (cel ce se ocupase ani în șir de premonițiile lui Lucky), deși se convinsese că nici în el nu putea avea încredere. Colaboratorii acestuia fuseseră toți uciși, probabil chiar de către Caron. Așa că nimeni nu mai putea să facă afirmații certe despre ceea ce poate și ceea ce nu poate Lucky.

Abdul îl privea pe Jo cu neîncredere, închipuindu-și că acesta îi calculează clipele pe care le mai are de trăit. Era evident pentru el că bătrânul nu putea să ia asupra lui moartea roșcovanului, așa că era sigur că pe el va cădea beleaua.

Jo văzu privirea ușor îngrozită a lui Abdul și înțelese raționamentele pe care acesta le făcea.

— Stai liniștit, că nu te omor, deși mi-ar face mare plăcere. Lucrurile nu merg așa simplu, altfel vă terminam pe toți demult.

— Nu s-ar spune că nu ați încercat, totuși, rânji Abdul.

Jo nu răspunse nimic. Doar zâmbi superior, considerând că nu are rost să polemizeze pe această temă cu un pârlit de executant cum era arabul, cel aflat în fața lui. Îi era din ce în ce

mai clar că trebuia să rezolve treaba altfel, nu prin interogatorii și tortură. Se vedea nevoit să pună în aplicare un plan de rezervă.

— Uite cum facem, Abdul dragă, ia revolverul ăsta al lui Beny și dă-mi una, cât să leșin. Apoi, șterge-o de aici. O să le spun că v-o trăgeați la greu când am intrat. Tu ai profitat de treaba asta ca să-l omori pe Beny și să mă „anesteziezi" pe mine. Apoi, îți vei pierde urma pentru o vreme. Am eu grijă să dau de tine, la timpul potrivit.

— Nu ți-e frică de mine? întrebă Abdul, când se văzu în posesia armei. Aș putea să-ți zbor creierii și ție, ca să nu rămână niciun martor în viață.

— Așa sunt eu, neînfricat, zâmbi Jo, scrutându-l cu coada ochiului. Lasă prostiile și fă ce ți- am spus!

— Poate că n-am să te omor – admise arabul –, însă cu siguranță trebuie să găsești un scenariu mai bun. N-am de gând să trec drept un poponar împuțit, mai ales că nici nu sunt așa ceva. Nu mi-aș fi tras-o cu împuțitul ăsta, nici dacă soarta sau mântuirea lui Mahomed ar depinde de asta, spuse el disprețuitor, scuipând cadavrul lui Beny.

— Mai e o variantă, aprecie Jo, țintindu-l cu arma. Să te împușc și pe tine în cap și să spun că v-am găsit morți pe amândoi. Ce zici? Lasă dracului preocupările pentru imagine, că nu e momentul! O să spun că încerca să te sodomizeze și nu a reușit, pentru că l-ai împușcat. Așa e bine, ești satisfăcut? Oricum, nu o să se dea la televizor, te pot asigura de asta.

Abdul se arătă mulțumit de asigurările primite, deși tot nu înțelegea prea bine calculele lui Jo. Tot ce știa era că fusese aproape de moarte, cu nici măcar o jumătate de oră înainte, iar acum era foarte aproape de libertate. Orice ar fi spus, bătrânul din fața lui îl salvase dintr-o situație fără ieșire.

Nu mai stătu pe gânduri, se apropie de Jo și îl lovi năprasnic în tâmplă. Acesta căzu ca un bolovan.

— E cade como un corpo morto cade! rosti dantesc, văzând cum Jo zăcea inert pe dușumea, la fel cum zăcuse și el cu puțin timp înainte. E bine să studiezi în universitățile voastre, se adresă el corpului inert al lui Jo. Mai înveți dracului câte ceva. De exemplu, cum să pilotezi avioane de mare capacitate, mai spuse el zâmbind și se îndreptă liniștit înspre ieșire.

Afară zări două automobile. Optă pentru jeep-ul lui Beny, Lexus-ul lui Jo părându-i-se prea ostentativ.

— În fond, nu a fost o zi tocmai rea, spuse el, întorcând cheia în contact. I-am tras țeapă lui Beny, l-am leșinat pe Jo... Bănuiesc că așa trebuie să fie și în paradis, râse el și demară, mulțumit de toată situația.

• Capitolul 4 •

Lucky se bucură că reușise să-și amintească toată această pățanie, deși se petrecuse cu doar puțin timp înainte. Se părea că memoria îi înregistra oarecare sincope. Însă și când îi revenea...

Își aminti cu lux de amănunte ce se petrecuse după ce ajunseseră amândoi în apartamentul lui de hotel, cum Zelda începuse prin a face un tur curios prin toate camerele, mirată să afle că existau asemenea luxoase refugii pentru cei care nu posedau un castel în toată regula.

Mâna ei mângâia în trecere pielea moale și ademenitoare a fotoliilor, ca apoi femeia să se oprească mirată în dreptul unor mici statuete, niște copii, desigur, dar atât de reușite.

Lucky nu îndrăznea să o întrerupă din această mică excursie entuziastă. Era cuprins de o amețeală plăcută la auzul zgomotului făcut de mâinile mângâietoare ale frumoasei femei. Fără niciun cuvânt trecu în dormitor și aduse de acolo două pahare, o sticlă de martini și o caserolă cu cireșe. După ce turnă, îi întinse unul divei, cu un zâmbet care spunea că nu este dispus să accepte vreun refuz.

De altfel, Zelda nici nu părea să aibă de gând să refuze ceva venind din partea atrăgătorului bărbat, cu care soarta îi fixase o atât de ciudată întâlnire. În plus, aștepta foarte multe de la el.

Lucky continua să nu rostească niciun cuvânt și ea înțelese că nici nu era cazul să tulbure ciudatul fior ce plutea în liniștitul apartament. După numai o înghițitură, Lucky decise că este timpul pentru o apropiere mai accentuată a trupurilor lor, mai ales că simțea cum acestea tânjesc unul după celălalt. O apucă de mijloc și o trase înspre el, însă Zelda se roti cu grație și ajunse astfel cu spatele lipit de Lucky. Acesta îi întoarse chipul cu mâna stângă și îi atinse ușor buzele senzuale, care se deschiseră, înfiorate de tandra atingere. Limbile lor se întâlniră, cu vârfurile abia atingându-se, într-un sărut tensionat, încărcat de dorință. Apoi se întoarse brusc, prinzând-o în brațe pe la spate.

Mâna lui Lucky aluneca grăbită pe fesele tari, ce se ghiceau prin rochița ușoară. Ridicând ușurel, materialul alunecă imediat între coapsele femeii. O împinse puțin în față și ea înțelese ce dorea bărbatul din spatele ei. Așa că se aplecă atât cât era

necesar, oferindu-și crupa elastică și fermă sărutărilor lui fierbinți.

Lucky descoperi un fund obraznic, pe care începu să-l exploreze milimetru cu milimetru, atât folosindu-și limba cât și buzele. Pielea îi era dulce și avea o aromă de vanilie. Mâinile lui se insinuară între coapsele fetei, începând înfrigurate să-i mângâie labiile deja înfierbântate.

Zelda gemu ușor, mușcându-și buza de jos, și se împinse mai mult în spate, pentru a obliga degetele lui Lucky să pătrundă mai adânc în intimitatea ei. Trase în jos bretelele rochiei și sânii țâșniră, curioși parcă, abia zărindu-se în lumina filtrată de jaluzele încăperii. Femeia apucă hotărâtă unul dintre ei și îi strivi cu poftă sfârcul, în timp ce Lucky continua să cerceteze, precum un orb, suplețea clitorisului ce vibra la fiecare atingere.

Ea se întoarse și se așeză pe canapeaua largă, iar bărbatul îi respectă dorința nemărturisită. Așadar, îngenunche, continuând să atingă încetișor cu degetele partea rozalie a feminității ei.

Înainte ca amândoi să se piardă într-un sărut devastator, Zelda scoase cireașa din paharul cu Martini, o strecură ușor în gură, pentru a-i simți gustul aromat, apoi, cu o mișcare lentă și-o introduse în vagin, pe lângă degetele lui Lucky. Gemu din nou din pricina senzației inedite și dădu ochii pe spate.

Bărbatul îi înțelese jocul din nou, și procedă astfel încât să nu zdrobească plăpândul fruct. În același timp, continua să alinte clitorisul fetei cu buricul degetului. Concomitent, limba lui îi stârnea fetei senzații fierbinți, într-un sărut pasional care o făcea pe Zelda să respire din ce în ce mai greu și mai sacadat. Ea nu contenea să-și strângă un sfârc între degete, în vreme ce bărbatul se ocupa de celălalt, ciupindu-l din când în când.

La un moment dat, Lucky îi scoase cireașa dinăuntru și i-o dădu să o mănânce. Ceea ce femeia execută cu multă plăcere și recunoștință. Dar ea nu se săturase, așa că mai luă o cireașă de pe caserolă, încercând să procedeze ca și prima dată. Dar bărbatul îi întrerupse gestul la jumătate, luând fructul între buze. Îi strânse sânii generoși, apoi depuse cireașa între aceștia, plimbând-o cu limba în sus și în jos, împiedicând-o să cadă.

Zelda era din ce în ce mai excitată, ceea ce dovedea cu prisosință că jocul îi plăcea din cale-afară. El înțelese că sosise momentul potrivit pentru a accelera alintarea intimității femeii și nu se înșelă defel. Diva simți că explodează prea devreme, așa

că se decise să întrerupă momentan avântul lui Lucky și se ridică, împingându-l pe acesta în locul ei, pe canapea. Cireașa abandonată se rostogoli pe covor, riscând să fie zdrobită de cel mai mic și neatent gest al protagoniștilor dezmățului.

Lucky se lăsă să cadă pe locul în care ea se desfătase mai devreme, parcă mimând lipsa de vlagă și de voință. În acest timp, mâinile nerăbdătoare dar și pricepute ale femeii îi desfăceau cureaua și apoi fermoarul, căutând înfrigurate membrul ce se întrezărea prin șort erect, fierbinte și imens.

Odată eliberat, acesta țâșni viguros la aer, stârnind o exclamație apreciativă din partea Zeldei. Ea îl cuprinse imediat, cu poftă, mai întâi cu mâna dreaptă, pe urmă cu buzele, ca după aceea să-l ascundă aproape în gura ei hulpavă.

Lucky ridică ochii în tavan, parcă pentru a căuta acolo un reper care să îi dea tăria de a nu ejacula de la primele ei îmbucături. Femeia era expertă în folosirea limbii spre desfătarea capului pe care îl mai numea și „șarpele cu un singur-Ochi”.

Cu o mână, Zelda îi strângea puternic organul de bază, în timp ce cu cealaltă îl trăgea hotărâtă înspre ea. Părea extrem de decisă să primească totul sau nimic. Gura și limba femeii acționau de parcă ar fi fost zece, nu una singură. Membrul umed și dur ca o rangă de oțel ba apărea, ba dispărea din și în cavitatea bucală, într-un ritm din ce în ce mai amețitor. Doar pauzele foarte scurte erau permise, atunci când limba ei aluneca la suprafață, până spre testicule și în jurul acestora. În același timp, ochii ei se înfipseseră în privirile bărbatului, stabilind un contact permanent și foarte sugestiv cu acesta.

Mâinile lui Lucky se plimbau în neștire prin părul femeii, pe umerii rotunzi, pe spatele arcuit, ca în cele din urmă să se oprească o vreme pentru a-i masa sânii fermi. Pe urmă, traseul continua după același tipic. Era clar, nu avea să mai reziste multă vreme sublimului supliciu la care era supus. Trebuia să înceteze, înainte de a fi prea târziu.

Zelda înțelese că e momentul pentru lucruri mai importante, iar buzele ei eliberară membrul noduros. Cu limba scoasă de un cot din gură urcă încet spre buric, unde poposi câteva secunde, pentru a simți gustul ușor sărat al bărbatului de sub ea. Apoi urcă spre pieptul lui, pentru a ajunge în cele din urmă la buzele

pe care le strivi într-un sărut pătimaș, sufocant, dar atât de plăcut.

Atunci, așa cum se întâmplă în filmele realizate de un regizor și un scenarist sadic, începu să-i sune strident telemobilul din poșetă. Iar Lucky regretă pentru prima dată în ziua aceea că Jim, hoțul de poșete, nu reușise în demersul său.

— Nu, nu răspunde! îi ceru el, încercând să prelungească acel sărut devastator.

Dar apelul se încăpățâna să nu se mai termine, iar Lucky simți un impuls brusc de a arunca lampa grea de la capătul canapelei în direcția de unde venea înnebunitorul țârâit.

Zelda se desprinse din îmbrățișare – nici ea foarte entuziastă – și se întinse înspre poșetă, apucând celularul. După privirea pe care o aruncă pe furiș, pentru a vedea numărul de la care fusese apelată, Lucky fu convins că din două, una: ori avea să arunce telemobilul pe geam, ori avea să-l închidă.

Dar, în loc de asta, femeia se ridică brusc, lăsându-l pe Lucky într-o poziție caraghioasă, cu pantalonii în vine. Rămas tolănit pe canapea, membrul lui căuta îngrozit parcă sursa plăcerilor ce îl treziseră atât de plăcut din adormire, ca acum să-l abandoneze atât de brutal.

Zelda rosti câteva cuvinte într-o limbă care bărbatului îi era total necunoscută. Una guturală și gâjâită, ce părea a nu se potrivi deloc cu buzele ei cărnoase și totuși atât de delicate.

Aceasta închise telemobilul și se uită cu jind la bărbatul care promitea atât de multe, dar cu care nu putea duce la bun sfârșit jocul de-a „fiara cu două spinări”.

— Îmi pare nespus de rău, însă trebuie să plec, spuse ea cu un regret evident în voce, în timp ce își aranja cu mișcări dibace ținuta.

— Ce, cum? se ridică Lucky disperat, neputându-și stăpâni consternarea.

Nu-i venea să creadă că totul se putea termina chiar atunci, din cauza unei stupide invenții a lumii ultracivilizate, despre care el nici nu avusese habar înainte de a intra în coma de douăzeci de ani. Acum ura mobilul de parcă ar fi fost principalul vinovat pentru toate relele ce i se întâmplaseră în viață.

Din nefericire, Zelda era deja la ușă, conștientă că, dacă nu se desprinde brusc din vrajă, nu va mai pleca niciodată. Și nu își

putea permite așa ceva. Nu acum, nu după acest apel neliniștitor.

— Mă găsești în New York – spuse ea, în timp ce deschidea ușa –, prințul meu salvator. Cu puțin noroc, o să terminăm ce am început și, desigur, mai mult decât atât. Norocul am înțeles că nu-ți lipsește, nu-i așa, Lucky?

Apoi dispăru, lăsând încăperea tristă și îmbătrânită, dintr-o dată iar pe Samuel Branigan stupefiat, așa cum rămăsese, cu pantalonii în vine.

Se întâmplase întocmai, își amintea perfect. Gustul amar al acelor clipe ciudate îi reveni în tot corpul cu atâta acuitate, încât trebui să privească în jos, pentru a se convinge de faptul că, de data asta, pantalonii erau la locul lor. Și erau.

Bineînțeles, venise la New York ca să o caute pe Zelda în carul Marelui Măr. Duse erau planurile lui de retragere la San Diego, duse întâlnirile pe care ar fi trebuit să le aibă cu prietenii lui – de la care nici nu mai apucase să-și ia la revedere. Și, mai ales, dusă era liniștea pe care ar fi trebuit să o regăsească, după ce își răzbunase prietenul – ucis cu bestialitate în urmă cu douăzeci de ani, precum și viața ce-i fusese furată de atunci încoace.

•

În vreme ce rememora cu nostalgie momentele care determinaseră mutarea lui în orașul ce „nu doarme niciodată”, soneria îl trezi brusc la realitate.

— Cine e? întrebă el, mai mult din reflex, decât din spirit de prevedere.

— Tom Simson.

— Cine? se miră Lucky.

Nu-și amintea să cunoască pe nimeni cu acel nume, cu atât mai mult cu cât nu cunoștea, de fapt, pe nimeni în New York. Cu excepția lui Jo Marino, care putea fi peste tot și nicăieri în același timp.

— Din partea lui Jo, Jo Marino! Ai să-mi bag picioarele, îl auzi Lucky pe celălalt, înjurând cu obidă. Să înțeleg că nu a apucat să te anunțe? Boșorogul dracului! Auzi? – zise vocea, după un răstimp în care probabil analizase dacă merită să mai insiste sau să facă drumul înapoi – dacă nu ți-e teamă că te sodomizez în pragul casei, eu aș zice să mă lași să urc. Poate ne lămurim față-n față.

Lucky nu se mai temea de multe, de la moartea marelui său dușman, Caron, așa că decise să-l lase să urce pe acel personaj, care poseda un limbaj atât de pitoresc.

La scurt timp, soneria de la ușă, de data aceasta, îi dădu de știre că Tom ajunsese sus. Deschise și se pomeni în umbra unui imens individ, care trebui să încline puțin capul pentru a intra pe ușă. Dar înălțimea de circa doi metri era pe deplin și abia sesizabilă, din pricina gabaritului impresionant. Individul bătea undeva spre două sute de kilograme, cu o toleranță de cinci kilograme plus sau în minus.

— Te salut, Casandrule! urlă jovial namila, trântindu-i amical o palmă uriașă pe spate, ceea ce-l făcu pe Lucky să avanseze, fără să vrea, o jumătate de pas înainte. Să înțeleg că bășinosul ăla bătrân de Jo nu te-a prevenit că îți trimite un exemplar de rasă ca să te ajute în... ce dracului faci tu cu mintea ta aia vraiște? He, he! tună el înveselit, uitându-se în jur. Ia uite ce avantaje ai, dacă știi unde să cauți lozul câștigător. Ia zi-mi, cum faci? Ai niște cărți, ceva, sau ghicești pur și simplu, doar uitându-te în zațul de cafea?

Și, fără să pară prea incomodat de perplexitatea lui Lucky, se trânti hotărât într-unul dintre largile fotolii, care se transformase instantaneu într-un scăunel pentru bebeluși.

— Nu fi ciufut, servește-mă și tu cu o apă de gură, ceva! continuă musafirul, simțindu-se ca la el acasă ori chiar mai bine. Nu vezi că am transpirat în lift, până la etajul ăsta de cuib de vultur? Ce dracului v-o plăcea să trăiți cocoțați unde se constipă și porumbeii, zău că nu știu. Probabil că o să fim parteneri până descurcăm afacerea asta, așa că nu te formaliza, te rog! Scoate scotch-ul cel mai bătrân pe care îl ai și îți promit că vom deveni prieteni la cataramă.

Obrăznicia sau, poate, dezinvoltura namilei nu îl incomoda deloc pe Lucky, pentru că îi amintea de comportamentul lui de pe vremea când era doar un pârlit de borfaș. Știa că asemenea caractere ascund mai curând o inimă de aur, decât o meschinărie sub masca volubilității. Așa că se conformă și îșși servi musafirul cu cel mai bun scotch pe care îl putuse cumpăra. Trebuise să joace două nopți la ruletă, în cinci locații diferite, ca să strângă banii necesari pentru câteva asemenea exemplare de o mare raritate.

— Deci, te cheamă Tom. Acum, poți să-mi explici și mie, de fapt, care e scopul onorantei tale vizite? Nu că nu m-aș da în vânt după compania ta, dar…

Matahala nici nu catadicsi să-l bage în seamă. Luase o gură de scotch și acum o savura cu toată imensa lui ființă. Apoi, îi făcu semn cu mâna lui Lucky să aștepte puțin, se întinse fără să se ridice și-l apucă pe acesta de antebraț, strângându-l atât de puternic, încât Lucky începu să simtă fiori pe șira spinării.

Branigan se gândi pentru o clipă că poate comisese o mare eroare primindu-l în casă.

— Mamăăăă! exclamă namila în cele din urmă. Să fiu al dracu' dacă te mint! Uau! Me-se-ri-e! N-am mai băut așa ceva până acum, te rog să mă crezi pe cuvânt. Și eu care credeam, că am băut la viața mea tot ce se putea. Otrăvitor sau nu. Aaaaa! continuă el să savureze licoarea fermecată.

În cele din urmă reveni:

— Ce spuneai? A! Chestia aia cu scopul și durata vizitei. Mda. Deci, Jo, care e un mare nătărău, dar un șef a-ntâia, mi-a explicat câte ceva despre tine, viziunile și puterile tale…

În acel moment sună telefonul fix, iar Lucky se scuză, ducându-se să răspundă din bucătărie.

— Alo, Lucky! se auzi vocea lui Jo de la celălalt capăt al firului. Vezi că eu sunt prins cu niște investigații pe tema pe care o știi, dar o să-ți trimit un om de-al meu. Cred că o să-ți placă, deși s-ar putea să te surprindă puțin.

— A ajuns deja și cred că ai dreptate, se grăbi Lucky să o scurteze.

— Atunci e bine. Poți avea toată încrederea în el. Deși nu pare, e un agent de prima mână. Altfel nici nu ți l-aș fi trimis. Ținem legătura, bye!

Lucky reveni în living, unde îl găsi pe Tom turnându-și cu încredere încă un pahar plin, bucuros ca un copil scăpat nesupravegheat în raionul cu dulciuri al unui supermarket.

— … Și așa că – reluă el, ca și când Lucky nici măcar nu ar fi părăsit camera, mi-a zis să fiu tot ceea ce vrei tu să fiu. Excluzând, bineînțeles, târfa ta, dacă cumva te duce gândul în partea aia, ha, ha, ha! Oricum, din ce mi-a zis mie șeful, se pare că ai anticipat un atac terorist cu avion asupra unei centrale nucleare. Corect?

— N-aș pune mâna în foc, se eschivă gazda. Nu știu ce ți-a spus bătrânul, dar era vorba despre trei avioane kamikaze, nu de unul. Se făcea că două au intrat în World Trade Center – turnurile gemene –, iar cel de-al treilea într-o construcție pe care nu am putut-o identifica. Undeva în afara orașului, din câte mi-am putut da seama.

— Mda! căzu Tom pe gânduri. Șeful a zis că se ocupă el de primele două. Nu am înțeles de ce le considera mai puțin importante. Buuun! Deci, dacă m-a trimis la tine, înseamnă că el crede în toate stupizeniile astea, așa că eu n-o să joc rolul lui Toma necredinciosul, în ciuda numelui meu, he, he! Pot să mai torn un păhărel? întrebă el, mai mult ca să se afle în treabă, întrucât deja începuse să-și umple paharul din nou. Auzi, decât să stăm în cuibul ăsta de cuci și să-ți beau toată minunea asta, eu zic să schimbăm locația. Poate ai să-mi povestești și mie tărășenia asta, în așa fel încât să mai înțeleg și eu câte ceva. Dacă ai disponibilitatea, ciupim de buci și niște dudui, ne mai clătim ochii și ne mai desfundăm puțin instalațiile de pompare. Ei, cum sună? Sau poate ai altceva mai important de făcut?

Lucky nu-și fixase vreun program, așa că era gata să accepte invitația. Nici nu prea avea de ales, deoarece matahala dăduse deja pe gât al treilea pahar și era cu o mână pe clanță. O tură prin baruri cu bodyguardul ăsta după el nu avea ce să-i strice. Se săturase, pentru moment, s-o tot caute pe Zelda și să stea pe sec, de dorul ei. Dacă lua în calcul faptul că, biologic vorbind, nu împlinise încă vârsta de treizeci de ani, i se părea cât se poate de normal să-și dorească o femeie, măcar pentru o singură noapte, dacă mai mult nu se putea.

— Păi... – ezită el mai mult de formă – se pare că nu am de ales, nu?

Fără a mai aștepta vreun răspuns din partea lui Tom își luă actele și portmoneul, pornind în urma acestuia, care deja făcea scandal pe hol, înjurând de mama focului ascensorul ce refuza cu obstinație să ajungă la etaj în timpul dorit de imensitatea sa.

• Capitolul 5 •

Metroul suspendat trecu zdrăngănind infernal deasupra străzilor pline de gunoaie ale cartierului Queens, acoperind pentru moment hărmălaia făcută de copiii care se jucau plini de veselie printre grămezile de pubele răsturnate. Se însera, iar aerul devenise parcă un pic mai respirabil. Matroanele grase cât casa zăceau aproape leșinate pe scăunele pliante, supraveghindu-și cu atenție nepoții și bârfind pe toată lumea din cartier. O făceau cu conștiinciozitate, având aerul că trebuiau să termine toate poveștile și noutățile în seara aceea, pentru că era posibil ca a doua zi să nu mai vină niciodată.

Cu gulerele trench-coat-urilor ridicate, în ciuda zăpușelii, trei indivizi se prefăceau că trec nepăsători prin hărmălaia serii, strecurându-se, de fapt, pe lângă ziduri, spre un loc numai de ei știut. După ce priviră cu atenție de jur împrejur, dispărură în subsolul unuia dintre blocurile murdare și scorojite.

Ajunseră în dreptul unei uși metalice și bătură în ea cu o anumită cadență. O ferestruică mică și protejată de un grilaj metalic se deschise cu un scârțâit sinistru. O pereche de ochi – ce arătau ca replica în dublu exemplar a anusului unui negru bătrân – îi scrută cu răutate. Apoi, ferestruica se închise, cu același scârțâit deranjant pentru urechi. Urmă un zgomot înfundat de zăvoare trase, după care ușa se deschise, de astă dată surprinzător de silențios. În spatele acesteia, bărbatul ce avea în posesie temporară perechea de ochi rotunzi și întunecați care îi scanase la intrare, le făcu un semn cu capul, indicându-le direcția în care îi sfătuia să o apuce.

Încăperea în care intrară arăta ca un bar pentru oamenii rămași fără sprijin din partea statului. Indivizi care veneau să se îmbete pe datorie, prea puțin preocupați de condițiile în care se petrecea milostivenia.

Cei trei se îndreptară spre masa indicată de ușier și se așezară. Nu lăsau impresia că s-ar fi simțit mai în largul lor aici, decât în strada pe care tocmai trecuseră. Privirile lor neliniștite observau cu atenție tot ce se petrecea în jur.

La scurt timp după ce își așezară siluetele fantomatice pe scaune, care păreau să facă cu greu față chiar și greutății lor minimale, de masă se apropie o femeie. Cu mișcări ce ar fi făcut-o invidioasă și pe Naomi Campbel, ea reprezenta o admirabilă mostră a ceea ce poate face inspirația divină dintr-o

biată coastă a lui Adam. Cu picioarele interminabile abia ascunse din când în când de rochia ce cădea grea, despicată până la buric, femeia se așeză nonșalant pe scaunul rămas liber, își încrucișă papainoagele, cu aerul uneia care știe că nu trebuie să facă prea mult, pentru a se trezi cu cheile unui Maserati în poșetă, apoi vorbi:

— Ce mai fac cei trei porcușori? susură ea ironic, știind cât de mult îi incita pe vizitatori o asemenea atitudine din partea unei femei, oricum ar fi arătat aceasta.

— Ți-am mai spus, târâtură, să-ți revizuiești atitudinea, dacă vrei să mai apuci menopauza, șuieră unul dintre bărbați, aruncându-i nou-venitei priviri ucigașe. Nu pe acest ton se vorbește unor bărbați.

— Da, ce-i drept, replică femeia, prea puțin impresionată de cel ofuscat. Mi-ai mai vorbit despre perspectiva de a-mi face felul și în alte rânduri. La fel de drept este că, de fiecare dată, ai repurtat același efect insignifiant asupra mea. Și asta mă face să mă minunez de constanța idioată a amenințărilor tale plictisitoare. Dacă numai atât ați avut de spus – zise ea, mimând gestul de a se ridica de pe scaun –, acum puteți spăla putina.

— Stai dracului aici, Doamne iartă-mă! o țintui cu privirea același individ, care părea să fie singurul dintre cei trei dotat cu o pronunție articulată. Știi bine că nu am venit să mirosim parfumul tău ieftin și de prost gust. Comunică-i de urgență șefului că s-a aflat despre micul nostru șiretlic. Abdul tocmai a scăpat din mâinile CIA, care îl luase la întrebări în legătură cu asta.

Femeii păru să-i mai treacă pofta de ironii, devenind instantaneu lividă. Și parcă mai bătrână cu zece ani.

— Cum să se afle? Nu sunteți sănătoși?

— Cum, necum, asta rămâne de stabilit. Mai importantă este strategia pe care o vom pune în practică de aici înainte. Vrem să știm ce facem: continuăm, renunțăm, sau ce?

— Cât de multe au aflat câinii?

— Prea multe nu par să știe, de vreme ce așteptau răspunsuri de la Abdul. Dar, după părerea noastră, e destul de rău că au aflat și atât. Acum, tot ce vor mai avea de făcut ar fi să caute amănunte și detalii.

La masa celor patru se lăsă o tăcere grea, rău prevestitoare. Niciunul nu mai avea chef de ironii sau de amenințării.

— Poate ar trebui să schimbăm locația? se întrebă femeia cu voce tare. Știu destul de multe, asta e cât se poate de clar. De ce nu optăm pentru o nouă țintă?! În fond, avem șase la dispoziție. Cum merg pregătirile? În ce stadiu ne aflăm?

— Până azi-dimineață ne-aflam în grafic, se hotărî „vorbitorul” să precizeze, după câteva secunde de suspans. Acum, e mai greu de anticipat. Spune-i șefului că trebuie neapărat să avem o întâlnire. Nu vreau să iau o decizie pe baza discuțiilor cu târfa lui. Ai priceput?

Femeia nu mai păru dispusă să reacționeze la mitocănia bărbatului, răspunzându-i acestuia pe un ton egal:

— Bine, am să văd ce pot face. O să fiți înștiințați în modul cunoscut, cât mai urgent posibil.

Cei trei înțeleseră că întrevederea luase sfârșit. Se ridicară și se îndreptară spre ieșire. În urma lor, la masă, femeia nu schițase niciun gest de rămas bun. Parcă nici nu observase măcar că rămăsese singură, atât era de cufundată în propriile gânduri.

În bar nu se mai aflau decât patru neisprăviți, risipiți fiecare la câte o masă, cu ochii împăienjeniți din pricina alcoolului. Priveau pierduți în paharele care se goliseră de mult și nu se îndurau să își ia tălpășița. Fumul se așezase pâclos peste chipurile tuturor, sporind impresia de sfârșit de speranță. Deznădejde care o cuprinsese și pe femeia atât de strălucitoare cu o jumătate de oră mai devreme. Numai gorila care închise ușa în urma celor trei stătea la fel de impasibilă pe scăunelul de lângă intrare, ca o efigie a stoicismului sau a tâmpeniei absolute.

•

În fața stabilimentului se întindea o coadă de zeci de metri, ceea ce îl făcu pe Lucky să se îndoiască de șansele reale ale lui Tom de a intra acolo. Însă acesta nu se arătă deloc impresionat de mulțime și își făcu loc ca un spărgător de gheață printre banchize, croindu-și drum prin simpla sa înaintare prin masa aceea de oameni. Lucky înțelese că singura modalitate de a străbate și el mulțimea era de a rămâne în siajul noului său partener.

Ajunseră în scurt timp în dreptul lanțului care-i împiedica pe oameni să intre prea mulți deodată, lanț străjuit de doi indivizi solizi, cu aspect evident de culturiști, halterofili sau luptători de K1. Dar când Tom ajunse în fața lor, păreau mai degrabă a fi

niște pisicuțe proaspăt scoase din apă. Îl salutară cordial pe agent, cu un zâmbet larg, și ridicară lanțul fără niciun comentariu, semn că Tom nu era chiar un nou-venit în respectivul club.

Lucky se simți brusc reconfortat de acest detaliu, percepând senzația pe care o are cineva atunci când intră într-un loc străin, însoțit de unul de-al casei. Se afla în compania unei vedete și știa dinainte că se va bucura de o atenție specială. Din această cauză avea toate motivele din lume să se simtă un om important.

Localul era predestinat, parcă, să adune noapte de noapte sute și mii de clienți. Pe vremea când era un simplu spărgător și borfaș – deopotrivă – Lucky nu intrase niciodată într-un asemenea stabiliment în timpul orelor de program, bineînțeles, pentru că după închidere, „vizitase” destule. Iar după ieșirea din comă, când în sfârșit și-ar fi permis să-și facă apariția ca om normal într-un club, nu avusese nici timpul și nici vreo curiozitate deosebită în acest sens. Acum regretă că nu încercase respectiva tentație ceva mai devreme.

În lumina a cărei culoare se schimba la intervale bine stabilite – deseori suprapunându-se cu spoturi puternice, albe, care măturau incinta precum un far pentru navele aflate în larg –, o viermuială de nedescris își croia propriile reguli de conviețuire. Și asta într-un spațiu care, deși imens, se dovedea a fi neîncăpător. Observă cu surprindere, în câteva cuști suspendate de tavan, femei de-o frumusețe uluitoare. Cu trupurile unse cu ulei și aproape goale, acestea se mișcau lasciv în ritmul unei muzici pe care Lucky o găsi extrem de stupidă. Și totuși, în contextul dat, părea destul de firească.

— Asta e muzică de băgat în venă, îi urlă el lui Tom, văzându-l că se apropie de o masă rezervată.

Tom se întoarse, dar din privirea lui pricepu că nu-i înțelesese vorbele de mai devreme. Spre surprinderea lui Lucky, agentul CIA evită masa liberă din drumul lor și începu să urce o scară pe care Branigan nici măcar nu o observase, fiind abil mascată de diverse elemente de butaforie. După câteva trepte urcate și un labirint de coridoare străbătut, se trezi într-un alt salon, rupt parcă de realitatea viermuitoare de care tocmai scăpase încercă să-și dea seama ce se întâmplă și astfel realiză că elementul principal nu consta în decorul schimbat, cât în lipsa stresantei

muzici, ce se mai auzea doar înfundat în restul stabilimentului. Locul părea o cabină ceva mai mare, ca pentru comentatori sportivi, izolată fonic de rest destul de bine și cu o excelentă vedere către ceea ce se petrecea dedesubt. Doar două mese mai erau ocupate de niște indivizi puși la patru ace, ce se străduiau să se destindă în compania unor apetisante fete. Acestea, sub pretextul că îi serveau cu diverse băuturi, se lăsau pipăite în cea mai vulgară manieră, care pe Lucky cel puțin nu îl deranjă peste măsură.

— Așaaa! se declară Tom mulțumit, așezându-se pe o canapea imensă de piele, parcă special croită pe gabaritul lui. Așa mai merge! Păcat că trebuie să trec mereu prin nebunia de jos pentru a ajunge aici. Dar, asta e, nu le poți avea pe toate. Ce voiai să-mi comunici când ne aflam printre debusolații ăia? îl întrebă el pe Lucky, aducându-și aminte de respectivul episod.

— Spuneam că asta este o muzică pentru băgat în venă.

— Ha, ha, ha! se veseli Tom, amuzându-se de sintagma protejatului său. Ceva în genul ăsta, dar e al dracu' de nimerită, fiindcă le înnebunește pe puicuțe. Efectul ăsta, de disc zgâriat care se repetă la nesfârșit, pare să fie un excelent afrodiziac pentru ele. O să vezi mai târziu puțin. Și, te asigur, poți sta liniștit: locul e „curat".

— Tare m-aș mai mira! aprecie Lucky mai mult pentru sine, însă suficient de tare ca să poată fi auzit de celălalt.

— Crede-mă când îți spun! E localul nostru, dacă înțelegi ce vreau să spun. Oamenii din subordine și colaboratorii trebuie să se distreze și ei, iar dacă îi putem avea sub observație în orele de relaxare, cu atât mai bine pentru toată lumea. Doar nu credeai că ne vom înfunda în cine știe ce speluncă.

— Nu, dar...

— Aici putem vorbi în liniște. Stai puțin! se întrerupse el brusc, la apariția în vizorul său a unei femei cu niște picioare așa cum Lucky nu văzuse decât în concursurile pentru Miss Univers. Gina! Dulceața vieții mele, vino să-ți prezint un bun prieten de-al meu!

Cea strigată începu să zâmbească, profesional, la vederea semnelor făcute de imensul agent. Apoi se îndreptă – cu pași calculați pentru a trezi la viață și pofta unui nonagenar paralizat – spre masa celor doi. Părea foarte bine dispusă și... dispusă la orice nebunii de dragul celui care o chemase.

— Te salut, cocoșel nebun! i se adresă ea lui Tom, lipindu-se de agent cu dezinvoltură.

În același timp se arătă netulburată de mâinile uriașe ale acestuia, care începuseră instantaneu să-i mângâie picioarele, plimbându-se delicat de la glezne până pe fese.

— Cine spui că e frumosul gigolo? reluă ea, pisicindu-se. Un prieten, desigur, nu-i așa?

— Mai mult! precizează agentul, oarecum absent la vorbele ce se rosteau în jurul lui. Un foarte bun prieten. Ai grijă să fie servit cum se cuvine, da?! Ce ți-ai dori, Lucky?

În realitate, Tom era mult prea ocupat să înmagazineze în memorie senzațiile delicioase încercate de mângâierea fascinantelor forme ale Ginei.

— Mi-aș dori o prietenă cu un piept și picioare asemănătoare, glumi Branigan, arborând surâsul său de mare cuceritor al inimilor neprihănite. Și un whisky dublu cu puțină gheață, desigur.

— Cum dorește domnul, acceptă Gina propunerea, aplecându-se grațios spre Lucky, lăsând, astfel decolteul larg al rochiei să dea la iveală o pereche de porumbei de mărimea unor găini îngrășate artificial. Vrei cumva și ceva de mâncare?

— Aveți porumbei? se trezi Lucky, vorbind fără să vrea.

— Desigur, într-un delicios sos cu vin alb. Nu durează mult.

Și se îndepărtă, mirându-se în sinea ei de faptul că era pentru a doua oară în acea seară când i se comanda acel fel de mâncare.

Oare rochia mea să fie de vină? se întrebă în sinea ei. Altfel de ce mi-ar cere ăștia porumbei?

— Ei?! se uită Tom întrebător la cel pe care-l declarase, cu câteva minute mai devreme, prietenul lui. Cum ți se pare stabilimentul? Cred că poți să îmi povestești aici viața ta sau măcar acele părți care m-ar putea ajuta în rezolvarea tărășeniei. OK?

Lucky se simțea surprinzător de bine și de destins. Era sigur că, după câteva pahare de whisky, tot o să aibă și un teribil chef de vorbă. Așa că nu avea rost să amâne respectivul moment, doar pentru a face pe interesantul. Și, ca să nu se lase rugat de prea multe ori, începu să depene tot ceea ce putea avea semnificație din viața lui de până atunci. Sau aproape tot.

•

Nici nu mai știau cât trecuse de când Lucky începuse istorisirea. Porumbeii se răciseră pe farfurie, iar Gina se simțise de-a dreptul jignită de faptul că Tom nu o mai mângâiase când adusese, rând pe rând, nesfârșitele comenzi de băutură la masa lor. Marta, o altă superbă fată adusă la masă de Gina, conform comenzii clienților, plecase după un timp aproape plângând. În afară de un Hi! anemic, Lucky nu îi acordase altă atenție, ignorând-o în totalitate și văzându-și de povestirea lui.

În sfârșit, când Branigan termină tot ceea ce considerase necesar să spună, Tom rămase gânditor încă un număr bun de minute, neștiind ce să creadă.

— Bine, omule, dar asta te transformă într-un fel de monstru, nu? Ce-ți mai rămâne să aștepți de la viață, dacă știi mereu ce o să se întâmple?! Mi se pare sinistru, adăugă el, scuturând capul, ca pentru a alunga un gând care îl sâcâia.

— Stai puțin, Tom, nu trebuie să exagerăm. Cu mici excepții, viitorul ăsta nu dă buzna, așa, în viața mea. Înțelegi? Nu e ca și cum aș avea o oglindă retrovizoare cu care aș vedea înainte, în viitor, în loc să văd înapoi, în trecut. E drept că anumite „viziuni” năvălesc peste mine, dar numai când ceva rău sau foarte rău urmează să se întâmple. Și care are oarecare legătură cu viața mea, evident. De exemplu, nu pot „vedea” primejdiile ce amenință Papua-Noua Guinee și pe onorabilii ei locuitori. Viitorul foarte apropiat îl pot intui, ce-i drept, dar trebuie să îmi doresc foarte tare lucrul ăsta. Adică, să mă concentrez, altfel nu știu nici câți bani o să ne ceară la nota de plată, bunăoară.

— Vrei să spui că nu poți să prevezi lucrurile rele, cu adevărat grave, nici dacă te concentrezi?

— Nu prea. De fapt, nici nu am încercat. Cum să-ți explic?! Dacă ceva rău urmează să se întâmple în localul ăsta, o să-mi vină în minte înainte de a apuca eu să mă gândesc la asta.

— Și vin grămadă?

— Oarecum. Asemenea gânduri au și o… amploare mai mare, o putere mai mare. Cum a fost visul-coșmar din cauza căruia suntem astăzi împreună. Probabil că acele catastrofe se vor petrece în scurt timp, dar în niciun caz nu este o chestiune de ore sau zile. Totul părea mult prea neclar, prea… alegoric, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Și odată cu acest vis s-a închis subiectul? vru să mai știe agentul. Nu mai poți afla amănunte ale scenariului?

— Sunt absolut sigur că voi mai avea cel puțin una sau două viziuni legate de acest lucru. Vor fi din ce în ce mai precise, pe măsură ce termenul final se apropie. Numai că, dacă nu apucăm să facem ceva, aceste viziuni vor deveni inutile. Cred că îți dai seama, nu?

— Desigur, desigur, aprobă Tom, gânditor. Mult prea târziu, cu siguranță.

— Și mai e ceva. Am constatat – încă nu sunt sigur, dar bănuiesc – că anumite viziuni, anumite eforturi pe care creierul meu le face pentru a străpunge într-un fel sau altul viitorul, mă sleiesc de puteri. Aproape că mă aduc în stare de leșin.

— Un preț destul de mic, totuși, observă Tom.

— Mă fac să pierd din memorie fapte pe care le-am făcut cu puțin timp în urmă. Un fel de amnezie pe termen scurt, cum ar veni. De exemplu, după visul ăsta, mi-a fost imposibil să-mi amintesc, pentru aproape câteva ore, ce caut eu la New York, cum și când am ajuns aici.

— Dar ți-ai amintit.

— Da, în cele din urmă, însă m-am speriat puțin, trebuie să recunosc.

— Ia nu mă mai ține încordat! De fapt, de ce ai venit? Nu cumva special ca să fii aproape de locul în care urmează să se petreacă o tragedie și să poți avea viziunea aia?

— Ha, ha, ha! Amice, mergi prea departe cu fantezia.

— Tii! Ce captivant… Nu ți se pare?

— Am venit să caut o femeie, o anumită femeie. Cu toate că, mai știi, și chestia asta are valențele unui anumit destin. Da, da, într-un fel pot spune că lucrurile se cam leagă.

— Hm! articulă Tom, lăsându-se obosit pe spate. Totul este prea subtil pentru ora și locul ăsta. Dracu’ știe ce ne mai rezervă și destinul ăsta. Deocamdată mă preocupă mai mult festinul. Dacă nu reușim să facem mare brânză cu avioanele alea, măcar să ne bucurăm de ce ne-a rămas, nu? Unde e frumoasa mea Gina? Nu poți să te încordezi puțin – dacă mă iubești – ca să vezi cu cine și-o trage curva la ora asta? Cred că s-a simțit puțin ofuscată că nu am pipăit-o destul. Ha, ha, ha! Aș putea să-ți povestesc despre niște adevărate orgii în camera asta, în vreme ce muritorii de rând nu știau nimic și se zbânțuiau ca animalele acolo. Dar mai bine exemplificăm, decât să povestim, zic eu.

Giiiina! țipă el făcând să se zguduie geamurile izolante ale cabinei.

La strigătul lui puternic ceilalți comeseni își retraseră brusc mâinile de sub rochițele „chelneriților”.

— Unde dracu’ mai umblă și asta?

Gândul la o orgie bine venită îl făcu pe Lucky să se frământe puțin. Decise că n-avea rost ca așteptarea lui Tom să se prelungească în mod inutil, așa că închise ochii și își lăsă mintea să ghicească mișcările care vor avea loc în local în următoarele minute. În același timp, spera din suflet ca Gina să fie implicată în viitoarea activitate, astfel încât să o poată și localiza.

Spre bucuria lui, nu trebui să se concentreze foarte tare, deoarece Gina fu prima care-i veni în minte. Tocmai primea pe o ușă din spate trei bărbați oacheși, îmbrăcați în trench-coat-uri lungi, sub care se puteau ghici niște arme automate de mare calibru. Și ea era înarmată cu câte un revolver de mare calibru în fiecare mână.

Lucky tresări brusc și reveni la timpul prezent, surprins în mod neplăcut de ceea ce „zărise”.

Atent, Tom surprinse mișcare amicului său.

— Probleme la mansardă, șefu’? Ai zărit-o sodomizându-se de una singură cu coada unui satâr sau ce?

— Cred că la mijloc e ceva mai grav. De când o știi pe Gina asta cu picioare lungi?

— De câteva luni. A angajat-o șefu’. Între noi fie vorba, Jo are un ochi perfect în această privință. Le alege de parcă te-ar întreba înainte. Deh! local cu specific, mulți vorbesc vrute și nevrute pe aici. Dacă le pui niște craci ca ăia după gât, spun și ce-au supt de la mă-sa.

Dar Lucky nu-și mai asculta partenerul. Începuse din nou să-și forțeze mintea, pentru a vedea care sunt următoarele acțiuni ale ciudaților indivizi aflați în compania frumoasei Gina. Frumoasei și periculoasei Gina, mai exact. Îi „zări” intrând brusc în camera în care se găseau și secerând cu furie pe toți cei care se aflau înăuntru. Nimeni nu realiza ce se petrecea, geamurile groase izolând perfect încăperea, iar hărmălaia de jos acoperind zgomotul armelor automate.

Lucky se ridică brusc și îl apucă pe Tom de mână, încercând să-l tragă după el. Lucru imposibil, atâta vreme cât agentul nu intenționa să-și dea acordul și să se ridice singur.

— Hai! Trebuie să plecăm urgent de aici, nu mai e niciun moment de pierdut.

Tom se ridică nehotărât de pe canapeaua pe care se simțea atât de bine și îl urmă fără prea multă convingere pe Lucky, care o luase la fugă spre ieșirea din salon, răsturnând mesele în drum.

— Acum, pe unde o luăm? întrebă el dezorientat, simțind cum oboseala pune stăpânire pe membrele lui.

Dar nu mai avu timp să aștepte răspunsul, pentru că îi zări apropiindu-se pe Gina și cei trei indivizi. În acel moment, se aruncă într-un placaj ca la rugbi asupra lui Tom, cu toate forțele care îi mai rămăseseră, pentru a se prăbuși împreună peste o ușă care dădea într-o cameră alăturată. Mișcarea îi reuși perfect, trezindu-se dincolo peste agent.

Înainte ca Tom să apuce a se enerva pentru atacul la care fusese supus, auziră din camera învecinată sunetul înfundat al unor împușcături cu foc automat, zgomotul de sticle sparte, de mobilier sfârtecat și împrăștiat în toate direcțiile. Agentul înțelese în acea clipă că, indiferent de ceea ce se întâmpla în încăperea pe care o părăsiseră în pripă, Lucky tocmai îi salvase viața. Puse mâna pe pistol și încercă să iasă, pentru a-i pedepsi pe cei care dezlănțuiseră masacrul. Dar, simțind mâna fără vlagă a partenerului său cum se agață de el, se întoarse și-l văzu implorându-l din priviri să nu iasă din cameră.

— Bine, bine, facem cum spui tu, șopti el, liniștindu-l pe Lucky. Este evident că, dintre noi doi, tu știi mai bine ce urmează să se întâmple. Dar tare m-aș duce să le umplu mațele puturoase cu plumb.

Lucky, cu toate că era încă slăbit și mai mirat în același timp de ceea ce i se întâmpla de la o vreme când își folosea puterile paranormale, mai depuse totuși un efort ca să „vadă” ce avea să urmeze. Cei trei tuciurii și Gina, terminând canonada, începură să-i întoarcă pe toți cei căzuți peste mese și scaune, pentru a-i identifica. Era, deci, o operațiune care viza pe cineva anume, nu un act terorist comandat de un dement. În acel moment o „auzi” pe Gina urlând într-un mod animalic, de care nu ar fi crezut-o capabilă:

— Aaaaaa! Turbez! Nu sunt aici. Unde dracului au șters-o că abia se mai țineau pe picioare, după cât le-am dat să bea și la câte chestii le-am turnat în pahare.

— Trebuie să plecăm urgent, șopti Lucky. Pe noi ne-au vizat, iar în curând o să ne caute printre cadavre. În plus, mi-e teamă că am fost drogați. Tu nu simți nimic?

— Eu? Ba da, un impuls necontrolat de a-i suci gâtul curvei, ca unui pui de vrabie. Stai așa, se dumiri Tom ceva mai greu. Vrei să spui că pentru noi a fost pregătită „tratația” asta cu plumb? Dar ce dracului să aibă ăștia cu noi?

— Las’ că aflăm altă dată. Acum s-o ștergem, până nu e prea târziu.

Cei doi o luară la fugă, trecând prin dreptul ușii încăperii în care avusese loc masacrul. Asasinii tocmai erau ocupați să-i repereze printre cadavrele secerate. În timp ce coborau scările, Lucky mai apucă s-o audă pe Gina urlând. Apoi auzi pași repezindu-se pe scară, în urmărirea lor, și pe Gina oprindu-și complicii:

— Hei, tâmpiților, unde fugiți așa? Nu știți al cui e localul? O să ne trezim că o sută de revolvere trag asupra noastră.

Mai mult nu apucă să audă, pentru că simți o amețeală în tot corpul, o căldură nefirească ce urca spre creier și își pierdu cunoștința.

• Capitolul 6 •

Se trezi cu o imensă durere de cap, într-un loc în care părea că avusese loc un masacru cu mult mai mare decât cel la care asistase. Încăperea în care se afla arăta ca o sufragerie amenajată la un loc cu bucătăria.

Am impresia că indivizii ăia trei au reușit să mă răpească în cele din urmă, își zise Lucky.

Dar capul îl durea atât de tare, încât nu avu puterea de gândească mai departe de atât.

Oare de ce, totuși, nu m-or fi lichidat? mai avu el puterea să se întrebe.

— Ei, ia te uită, a făcut ochi paranormalul nostru! auzi el o voce familiară, urmată de un mieunat, total necunoscut de data asta.

Nu reușea să-și amintească de unde cunoștea vocea, însă simți, într-un fel ciudat, dincolo de orice logică, faptul că nu mai are de ce să se teamă. Se întoarse și îl zări pe Tom în pragul unei uși ce părea să dea spre baie, întrucât namila era înveșmântată doar într-un prosop de o culoare îndoielnică.

— Nu o să știi prea curând, presupun, dacă te-a lovit sfârșeala și leșinul din cauza concentrării sau ți s-a aplecat de la băutura consumată. La care se adaugă și ce dracului o mai fi pus târâtura aia înăuntru, nu?

— Mai degrabă, cred că toate amănuntele menționate de tine au favorizat această indispoziție care m-a copleșit. Dacă era o concentrație potrivită, te-ar fi doborât și pe tine, nu crezi?

— Am uitat să-ți spun ceva, Lucky. Și eu sunt ușor paranormal, într-un anumit fel. Nu s-a inventat licoarea care să mă doboare, indiferent de ce ingrediente ar conține. Cel puțin, până acum nu a reușit nimeni. Ha, ha, ha! Asta nu înseamnă că mă consider un om fericit. Tare m-aș mai face și eu praf, câteodată. Dar asta-i soarta mea.

— Unde ne aflăm și ce e cu locul ăsta îngrozitor? Este vreo casă conspirativă dezafectată sau ce?

— Pardon! se simți uriașul lezat. De ce dezafectată? Conspirativă… hm, poți să-i zici așa. Nu prea aduc multă lume pe aici. Este mi casa, deci este și su casa. Simte-te bine, fă ce vrei, numai să nu-l calci pe coadă pe Împărosatul.

— Împăro… cum? Asta ce mai e?

— Nu ce, cine! rectifică Tom și se aplecă puțin.

Când se ridică, ținea în brațe o vietate imensă, rotundă ca un butoi și plină de păr. Semăna cu un fel de minge de baschet unsă cu lipici și rostogolită pe podeaua unei frizerii în care nu s-a făcut curat după tunderea câtorva hipioți.

— El este tovarășul meu de nădejde – Împărosatul –, o minune de persan. Un adevărat campion, ca și stăpânul lui, de altfel.

— Cam de aceeași categorie, în orice caz, spuse Lucky, ca pentru sine. Respectând proporțiile, desigur.

— Mănânci ceva, bei ceva? se prefăcu Tom că nu aude constatarea, aruncând cât colo dobitocul, care căzu cu o bufnitură seacă pe podeaua lipicioasă, mieunând puternic dezaprobator.

Lucky reuși să se ridice în capul oaselor și să arunce o privire în jur, spre ceea ce i se păruse a fi un dezastru. Nici din această poziție nu arăta mai bine, așa că îi dispăru orice poftă de mâncare, încă înainte de a-l apuca un asemenea simptom.

— Poate de băut – se eschivă el, ceva suc de fructe, nu alcool. Precizez: fără niciun strop de alcool.

— Suc de fructe? Ha, ha, ha! Bună încercare! Un vin, eventual, că tot din fructe am auzit că se face. Dar nu cred să mai am nici spălătură de-aia de stomac pe aici. O tequila cred că te-ar pune pe picioare.

Lucky înțelese că era preferabil să-și revizuiască puțin comportamentul, neputând refuza la nesfârșit, fără să o jignească pe gazdă.

— Nu e nevoie, sincer. Am însă o altă propunere acum, că mă simt mai bine. Hai să mergem să mâncăm ceva cald și proaspăt. Fac eu cinste, OK? Și stabilim acolo ce avem de făcut în continuare, înainte să ne zboare cineva creierii în timp ce stăm și ne povestim viețile unul altuia.

— Dacă zici că faci tu cinste, poți să contezi pe mine. E un local stilat chiar la colțul străzii. Îl țin niște vietnamezi, care au două fete de îți ridică moralul cât ai clipi din ochi, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Păi, ce mai așteptăm? se entuziasmă Lucky, bucuros de modul în care avea să se încheie acel episod din casa groazei.

Se ridică, își aranjă cu grijă ținuta, care nu suferise mari stricăciuni, și se îndreptă prudent înspre ușă. Încercă să nu calce pe resturile de mâncare împrăștiate prin casă, pe excrementele de pisică și, mai ales, pe monstrul păros, care trebuia să fie

ascuns pe undeva, printre maldărele de lucruri aruncate la întâmplare.

Matahala de agent tocmai încheiase operațiunea de curățire corporală și apucase să îmbrace niște haine, apucând la întâmplare o cămașă „havaiană” și niște pantaloni scurți. Erau, probabil, hainele lui preferate pentru localul „stilat” al vietnamezilor, judecând după urmele de sosuri impregnate în ele.

— Să mergem, atunci! tună Tom voios, alungând cu un șut sănătos animalul care i se încurcase torcând printre picioare. Împăroșatule, tu nu mergi cu mine azi, da? Cred că mai găsești ceva de mâncare prin casă. Țin minte că mai lăsasem ceva alaltăieri; te descurci, că ești băiat deștept.

Și, în timp ce închidea ușa în urma lor, îndreptându-se înspre scări, agentul aruncă o întrebare, cu ochii sticlind de poftă.

— Ia spune, Lucky, că n-am apucat să te întreb. Ai mâncat vreodată pulpă de câine cu sos, dulce-acrișor?

•

Lui Abdul nu-i venea să creadă ce auzea.

— Cum, mă tâmpiților, ne chinuim atâtea luni să infiltrăm un om în cuibul jigodiilor, iar când aveți prima operațiune mai de Doamne-ajută ratați?

— S-a întâmplat ceva ciudat, puiule, nu te lua de bieții noștri idioți, le luă Gina apărarea, rotindu-și ademenitor șoldurile și așezându-se în poala arabului.

— Dă-te jos, târâtură, că e valabil și pentru tine! o împinse Abdul furios, încât puțin lipsi ca diva să-și proptească deliciosul cur de podea. Ce ciudățenie s-a mai întâmplat? Crezi că nu îmi ajungeau ciudățeniile din ultimul timp?

— Parcă au știut că venim, frate, altfel nu-mi pot explica, rosti „vorbitorul” grupului, cu capul în pământ. Nu aveau niciun motiv să părăsească localul și erau suficient de trotilați ca să nu le ardă de plecare.

— Poate că s-au dus să-și golească vezicile, iar voi ați picat chiar în acele momente, determinându-i să spele putina. La asta v-ați gândit, nătărăilor?

— Pe numele lui Allah, lăudat fie-i numele! răbufni „vorbitorul”. Chiar atât de idioți ne crezi? Am intrat și la toaletă, dar n-am dat de nimeni. Au o budă separată acolo, ticăloșii, ca să nu se amestece cu mulțimea.

— Puiule, nu-ți mai face atâtea griji! se amestecă Gina în vorbă. Știu de unde să-l iau pe mătăhălos. Slăvit fie numele lui Allah și al lui Mahomed, profetul lui! și el știe cum să mă ia, zâmbi femeia, cuprinsă brusc de nostalgia clipelor petrecute în compania imensului membru al lui Tom.

— Nu cumva ești și tu implicată, vită, și am muncit degeaba ca să te băgăm curvă la ei?

— Hai, nu o mai amărî atâta pe fetița ta, reacționă ea, desfăcându-și cămașa și scoțându-și „porumbei” la vedere.

Apoi se aplecă – având un licăr demonic în ochi – doar atât cât să-și fluture țâțele pe sub nasul lui Abdul. Acesta încercă să reziste un timp și să pară prea furios ca să-i ardă de așa ceva. Însă femeia mirosea și arăta mult prea tentant pentru a putea rezista unei asemenea atracții, chit că existau destui martori prin preajmă. Totuși, se gândi că nu strica să scape sau măcar să uite pentru moment de stres.

Iar Gina era prea bună ca să nu știe reacțiile bărbaților la anumite mișcări ale ei. Așa că îl încălecă pe Abdul, își înfipse și mai hotărâtă sânii în gura lui, în timp ce cu o mână începu să-i mângâie membrul, care deja începuse să i se întărească.

— Păi, și noi ce facem, frate? protestă „vorbitorul”, care se simțea copleșit de o excitare teribilă. Ne-o luăm în mână?

Răspunsul veni de la Gina, care îi aruncă o privire lascivă și îi făcu un semn cu ochiul să se apropie, gest care îi puse în mișcare pe toți trei. Veniră și o înconjurară, lăsându-și pantalonii să le cadă în vine, înaintând cu sculele întărite pentru asaltul acelei redute.

Gina reușise să scoată membrul lui Abdul din pantaloni și să și-l introducă cu ușurință în locul dinainte menit unei asemenea operațiuni. În același timp, îi masturba pe doi arăboi, iar cu gura se grăbea să scape cât mai repede de „vorbitor”, aspirând ca o pompă întreaga vigoare a asasinului de americani.

În vreme ce Abdul o apucase strâns de fese și îi introduse, așa, de control, un deget în anus, „vorbitorul” o apucase cu nădejde de păr, trăgând-o în față și în spate, uimit de cât spațiu găsise în gura aparent mică a femeii. Ceilalți doi începuseră să se satureze de lucrul manual executat de Gina, așa că unul trecu în spatele ei și, urcându-se cu picioarele pe mânerele scaunului pe care stăteau împerecheați Abdul și Gina, începu s-o

penetreze anal, imediat ce intrarea secretă fu eliberată de degetul șefului.

Pe măsură ce clipele treceau, Gina începu să se simtă tot mai împlinită. Drept mulțumire, prinse a-și plimba „aspiratorul” pe organele celor doi rămași în picioare.

După ce Abdul și cel care i-o trăgea „împotriva firii” o umplură și dădură semne de ușoară oboseală, Gina făcu rocada. Astfel, îi înlocui pe cel din față și din spate cu cei rămași în picioare, pentru a nu lăsa pe nimeni nemulțumit și a nu exista reclamații ulterioare, care oricum nu ar fi fost luate în considerare.

Noul postat sub ea, cel care o penetra „normal”, era unul dintre arabii „nevorbitori”. Acesta începu să se delecteze din plin cu sânii planturoși ai Ginei, mușcându-i cu sălbăticie și trăgându-i cu putere de sfârcuri, până când femeii îi dădu sângele. Când văzu asta, bărbatul se temu că exagerase puțin, deși durerile pe care ea le suporta cu stoicism îl făceau să priceapă că avea de-a face cu o dură.

— Aha! gemu Gina, simțindu-se tot mai aproape de orgasm. Vrei sânge, bestie, îți place sângele? Poftim sânge, atunci!

În următoarea secundă își retrase pentru o clipă sânii răniți din gura „înfometatului”, se aplecă puțin și îi trânti acestuia un teribil cap în gură, făcându-l să tresalte puternic, luat prin surprindere. Prin această manevră neașteptată, membrul arabului pătrunse și mai mult în adâncimile nesățioase ale femeii.

Deși primul său impuls fu s-o lovească puternic, constată că sângele cald ce începuse să-i șiroiască din buzele sparte îi provoacă o plăcere nebănuită. Iar când Gina, cu priceperea ei ieșită din comun, începu să-i lingă fiecare picătură de sânge, înțelese că nu din furie, ci din plăcere îi aplicase ea strașnica lovitură. Atunci rosti primele cuvinte care se făcură auzite din gura lui:

— Îmi place!

Apoi se trezi din nou cu sânii femeii în gură. Era mai mult decât putea suporta.

Pentru că și celălalt arab era gata să explodeze, Gina se scutură de amândoi, luându-le concomitent membrele în gură. Fără să-și dea seama de capcana în care fuseseră atrași, cei doi ejaculară la unison, spre satisfacția femeii. După aceea, din ce în ce mai excitată – în timp ce toți bărbații erau răpuși de

oboseală, privind-o cu uimire –, Gina își introduse rapid degetele în intimitate, începând să se frece singură. Dar pentru că doar o mână nu părea de ajuns, începu să-și provoace plăcere și cu cealaltă, introducându-și două degete în anus. Acesta fu atât semnalul, cât și sfârșitul „supliciului”. Un urlet animalic îi țâșni din piept, femeia simțind că orgasmul era pe cale s-o copleșească. O durere și o plăcere, simultane, puseră stăpânire pe ea, contractându-i întreaga ființă. În cele din urmă, sub privirile înmărmurite ale arăboilor, Gina se prăbuși istovită pe podeaua jilavă a încăperii. Apoi, se rostogoli pe covor cu ochii închiși, nemaidorind să se gândească la altceva, decât la propria-i desfătare.

•

— Și zici că nemernica aia nesătulă era în cârdășie cu ei? se minuna Tom, nu se știe a câta oară, în timp ce rodea cu poftă ultimele bucăți de carne de pe niște costițe afumate.

Lucky îl făcuse să jure că nu erau de câine, deși agentul se arătase surprins de reticența lui în fața unei asemenea delicatese, pe care până și elvețienii ajunseseră să o aprecieze la superlativ.

— În mod cert, ți-am mai spus. Am „văzut-o” foarte clar cum trăgea și ea în camera alăturată. Ba chiar am „auzit-o” înjurând de mama focului nesansa.

— Trebuie să recunoști că gălbejiții ăștia nu gătesc rău deloc, schimbă vorba matahala. Cât despre cruditățile alea de fetițe ale lor, yam-yam! Sigur nu vrei să le lărgești puțin la păsărică?

— Revino-ți, te rog! Tocmai a încercat cineva să ne omoare și tare îmi vine să cred că asta are o strânsă legătură cu visul meu. Numai la pedofilie nu-mi zburdă mie mintea acum. Pe de altă parte, tu nu poți să mănânci fără să te gândești la sex?

— Mi-e teamă că nu, răspunse Tom cu un aer ușor melancolic – scărpinându-se cu degetele unsuroase în claia de păr proaspăt spălată, dar aproape niciodată pieptănată. Gina mă tot bătea la cap cu întrebări despre slujba mea, printre gemete și gâfâieli, bineînțeles.

— Și i-ai șoptit ceva?

— Normal, tot timpul. Nu-i frumos să lași întrebările unei femei fără răspuns, mai ales dacă asta o excită mai mult, nu? Desigur că o intoxicam, adică îi ziceam doar chestii false – povești de adormit copiii. Drept cine mă iei? se simți dator să

adauge Tom, văzând expresia stupefiată de pe figura amicului său. Important era să ne simțim amândoi bine, nu?

— Nu încetezi să mă uimești, trebuie s-o recunosc, sac de grăsime ce ești! izbucni în râs Lucky, trăgându-i o palmă zdravănă pe spate mâncăului, care păru să nu simtă absolut nimic. Mai bine, hai să vedem ce-i cu reactorul ăla. Ce știi despre el?

— Ah, da, uitasem, zise Tom, ștergându-și conștiincios degetele de fața de masă a vietnamezilor. În statul New York sunt nu mai puțin de șase centrale nucleare, care, dacă îmi amintesc eu bine de la cursurile de specializare pe care le-am absolvit, asigură 28,1% din energia electrică a statului. Oricum, sunt aproape imposibil de distrus, deși, în mod ciudat, nu sunt concepute să facă față decât catastrofelor naturale: cutremure, tornade, furtuni – chestii din astea. N-am idee de ce nu s-au gândit și la atacuri teroriste; probabil că vremurile nu erau atât de tulburi când s-au construit. În orice caz, sunt destul de greu de distrus, fiind făcute din beton armat gros de optsprezece inci la vârf și de șase picioare la bază. Mai prost sunt protejate depozitele de deșeuri.

— Și asta trebuie să ne îngrijoreze? se minună Lucky.

— Păi, resturile astea sunt foarte reactive. Le răcesc și le depozitează în bazine cu apă, după ce nu mai e nevoie de ele. Acolo și un Cessna poate declanșa un prăpăd.

— Ce-i aia Cessna?

— Eh! deveni Tom puțin iritat de neștiința tovarășului său. Avioanele alea mici, de câțiva pasageri sau chiar cu un singur pilot, fără pasageri. Unul de-ăla, încărcat cu exploziv și pilotat de un kamikaze, dacă pică într-un asemenea depozit e jale mare. Este suficient doar să tulbure apa ca să se dezlănțuie urgia.

— Doar dacă tulbură apa? nu-i veni lui Lucky să creadă.

— Îhî! Poate crește temperatura deșeurilor, ceea ce provoacă un incendiu și, în consecință, o posibilă scurgere de radiații.

— Cât de grav ar putea fi?

— Ni s-a dat un exemplu de acest gen. Radiațiile care s-ar scurge printr-o deversare a reziduurilor în apa bazinului de la Millstone Unit 3, ar fi de cinci ori mai mare decât cea înregistrată la cel mai important accident nuclear din istorie. Cel de la Cernobîl, din Ucraina anului 1986.

— Eram în comă pe vremea aia, nu-mi aduc aminte, realiză Branigan. Și a fost grav?

— Tii, dar multe ai mai pierdut, frate! se minună Tom. Norocul tău! Păi, au murit cam 125.000 de oameni, iar circa trei milioane și jumătate s-au îmbolnăvit grav. Și astea sunt doar cifrele oficiale, ce se referă la îmbolnăvirile certe, dovedite. Dar câte cazuri de cancer la tiroidă, câți copii cu malformații nu se nasc încă… ce s-o mai lungim. Ce ai „văzut” tu în vis e cât se poate de realist.

— Și deșeurile astea se păstrează în aceeași colivie cu restul centralei, în beton armat?

— Aici e o problemă, cum spuneam. În aproape o treime dintre cazuri, reactorul se află într-o clădire, cum ți-am spus, iar deșeurile în alta, având un acoperiș de metal.

— Deci, un incendiu produs de un avion…

— Jaaale! Jale mare! Cam 188 de mile pătrate total distruse și nelocuibile pentru cel puțin treizeci de ani și cel mult câteva sute de ani de-atunci înainte. Gândește-te că deșeurile alea sunt de zece ori mai radioactive decât inima radioactivă a centralei propriu-zise.

— 188 de mile pătrate? Dar asta reprezintă mai mult decât suprafața întregului stat, calculă rapid Lucky.

— Yep! admise Tom filosofic și râgâi pentru a sublinia gravitatea situației.

— E groasă rău. Mi-a cam dispărut pofta de mâncare, spuse Branigan, foarte îngrijorat că după douăzeci de ani în comă se trezise tocmai în preajma unei asemenea catastrofe. Al dracului noroc am și eu!

— Liniștește-te, că avem toate mijloacele, acum, să împiedicăm așa ceva! Îți dai seama cum o să-ți crească acțiunile?

— De-aia nu mai pot eu în momentul ăsta.

— OK, ajunge cu atâta defetism! Eu zic să ne rezolvăm și nevoile de sub buric, că până în acea zonă mă declar mulțumit de ce-am întreprins.

— Ești fantastic! se enervă Lucky de-a binelea. Tu chiar nu ai alte imperative în asemenea momente?

— Sincer? se scărpină gânditor în cap matahala. Păi, dacă putem combina ancheta cu plăcerea carnală, de ce să n-o facem?

— Adică?

— Am mâncat bine, am băut mulțumitor și te-am pus la punct cu subiectul centralelor nucleare. Dacă în continuare, o vom „ancheta” la sânge pe Gina, cine poate spune că nu le-am îmbinat pe cele plăcute cu cele utile?

— Nu-i o idee foarte rea, admise Lucky în cele din urmă.

— Nici Gina nu e rea deloc, o să te convingi de asta. Poate o determinăm să o cheme și pe cealaltă, pe care nu ai băgat-o tu ieri în seamă. Parcă Marta o chema, nu?

• Capitolul 7 •

— Gina, dulceața mea! o strigă drăgăstos Tom pe femeia care îl privea cu oarecare suspiciune. Ce s-a întâmplat aici? Ce e cu toată nebunia asta?

— Ah! răsuflă femeia ușurată, încercând să pară mirată. Nu ai aflat? O adevărată tragedie, un măcel chiar în sala specială. Am crezut că erați acolo. Cât m-am mai bucurat că nu v-ați numărat printre victime, bursucel! spuse ea tandru, încercând să-l îmbrățișeze cu brațele și punându-și capul pe pieptul lat al matahalei. Credeam că s-au dus regalurile noastre sexuale.

— Oh, buburuză mică! o alintă Tom, săltând-o ca pe un fulg și lăsând-o să-l încolăcească cu picioarele ei lungi. Se poate? Dacă o fi să mor, în tine vreau s-o sfârșesc. De fapt, ce-ar fi să sărbătorim miraculoasa noastră supraviețuire? Uite, prietenul meu e dornic să te cunoască mai bine, eventual și pe prietena ta, Marta, ce zici? Luăm pileală și mergem la hotelul lui? Ai văzut că viața poate să fie tare scurtă și e păcat să nu ne bucurăm de ea cât avem timp.

Gina își stăpâni cu greu un strigăt de bucurie.

Iată o ocazie nesperată să-l termin pe ticălosul ăsta necredincios, își spuse ea încântată. De data asta nu voi mai rata. Cum le mai potrivește Allah-ul fraierilor ălora de arăboi pe toate. Mai că m-aș converti și eu la islamism, dacă nu ar trebui să port porcăria aia de voal pe față.

— Se face, big dick! Doar spune-mi când și unde trebuie să ajungem!

— Așa îmi place mie să tratez cu femeile: cu respect și exactitate, aprecie Tom, mulțumit de acceptul femeii. La Wardolf Astoria, știi unde e, nu?

— Să zicem, pe la opt, ca să avem mai mult timp, nu?

— Întrebi la recepție de apartamentul lui Samuel Branigan și te îndrumă ei. O să lăsăm vorbă că sunteți așteptate. Acum mă grăbesc s-o șterg, până nu mă dibuiesc băieții care se ocupă cu măcelul de aici și mă iau la întrebări. Sau, și mai rău, mă pun la treabă. Ah, să nu uit. Sper că nu ai pomenit copoilor de prezența noastră aici. Oficial eram într-o anchetă, nu în bar.

— Se poate, Tom?! făcu Gina pe indignata. Mă știi, doar – mormânt.

Matahala o privi cum se îndepărtează și murmură în barbă: mormânt o să fii, n-avea nicio grijă, dar mai întâi să te folosesc cum se cuvine.

La ieșirea din bar, Lucky îl aștepta nerăbdător să afle ce reușise să aranjeze amorezul.

— S-a rezolvat, big fucker?

— Îți dai seama că nu avea nicio șansă să-mi scape. Când mi-am plonjat privirea mea numărul trei – pentru sex fără obligații – în ochii ei, orice negociere devenise superfluă.

— Deci, tot ce avem de făcut este să mergem la hotel și să așteptăm?

— Cam așa ceva.

Se urcară în mașină și porniră prin traficul intens al orașului. Brusc, însă, Lucky coti pe o străduță lăturalnică și înaintă pe ea câteva sute de metri.

— Ce s-a întâmplat, ai uitat drumul spre hotel?

— Stai așa, am o presimțire, răspunse Lucky uitându-se atent în oglinda retrovizoare.

Mai coti o dată și se trezi în plin Harlem, un cartier pe care nu apucase să-l viziteze încă. Nici nu ținuse până acum s-o facă cu tot dinadinsul. Mai înaintă câteva sute de metri și trase pe dreapta. Străzile murdare și mașinile abandonate în stadiu de carcasă pe marginea drumului erau socotite deja drept indicatoare clare ale cartierului. Pe scările blocurilor zăceau cârduri de negri de vârste incerte, uitându-se absent la puținele mișcări ce aveau loc prin împrejurimi sau alergându-se unii pe alți și trăgându-și scatoalce mai în joacă, mai în serios.

Acum observase și Tom mașina ce se târa în urma lor. Fuseseră și ei observați de o bandă de negri care, din lipsa altei ocupații mai bune, începuseră să se apropie amenințători, decișI să-și bată puțin joc de albiturile care le încălcaseră teritoriul. Unul dintre ei, ceva mai răsărit și îmbrăcat cu niște nădragi cu turul târându-se de pământ, cu un maieu alb și cu gâtul acoperit de nenumărate lanțuri, cruciulițe și pandantive, le puse curajos mâna pe mașină și se aplecă pe geam, privindu-i cu ochii goi.

— Hei, omule alb, cred că ai rătăcit drumul. De ce nu vă dați voi jos din mașină? Vă arătăm noi pe unde puteți ajunge mai repede acasă. Pe jos, bineînțeles. E recomandat pentru sănătate, dacă înțelegeți ce vreau să spun?!

— Hei, omule negru! se hotărî Tom să vorbească. Ce-ar fi să-ți ridici mâna soioasă de pe mașina prietenului meu și să te rogi să nu coborâm din automobil, dacă vrei să mai apuci să faci cioroi mici care să împută atmosfera cartierului.

— Ce faci, ai înnebunit? îi șopti Lucky înspăimântat. Vrei să plecăm de aici în sufertaș?

Tom se întoarse înspre el cu o mină liniștită și, punându-i palma enormă pe spate, încercă să-l liniștească.

— Relaxează-te, te rog și lasă-mă și pe mine să mă simt bine! Tot nu aveam ce face până diseară. Te sfătuiesc, după ce cobor, să bagi în marșarier, până când ajungi lângă mașina aia care ne urmărește. Vreau să văd cum reacționează tipii dinăuntru. Deocamdată, par să asiste le spectacol și nu-mi plac cei care privesc fără să fi plătit biletul.

Între timp, mirosul de scandal umpluse locul de negrotei, care se înfoiau precum cocoșii puși pe harță. Nici puradeii nu aveau de gând să rateze reprezentația ce se prefigura, adunându-se în număr mare.

— Ați auzit? se adresă oratoric negrul cel curajos celorlalți. Albiturile astea m-au amenințat aici, la mine acasă. E posibil o nebunie mai mare, un afront mai mare?

— Nu e posibil! apreciară ceilalți, întărâtându-se unii pe alții. Să le scoatem mațele la soare!

— Să le înfundăm curul pe gât!

— Să le sodomizăm surorile și mamele!

Corul negroteilor devenea din ce în ce mai intens, iar propunerile din ce în ce mai fanteziste. Cel care inițiase totul, simți nevoia să se adreseze din nou publicului.

— Vin aici, la noi, și în loc să ne mulțumească pentru ajutorul pe care ne-am oferit să li-l dăm, ne insultă.

O mână de tovarăși se apropie amenințător de mașină, învârtind diverse bâte de baseball, lanțuri și alte obiecte contondente, cu care doreau, fără îndoială, să recalibreze Lexus-ul lui Lucky.

Mai puțin preocupat de integritatea mașinii decât de cea personală, Branigan ambală motorul, hotărât să demareze cât mai repede cu putință, însă Tom răsuci cheia în contact, făcându-i semn să procedeze cum stabiliseră. Apoi, scoțând capul pe geam, se adresă celor ce agitau armele albe și se apropiau de capota automobilului.

— E ultima dată când vă spun, stați cât mai departe de mașină, astfel încât să nu fiu obligat să cobor la voi!

Dar se trezi scuipat în plină figură de un puradel care încerca „să facă ceva cu viața lui”. Adică, să iasă în evidență, să dea un exemplu, să treacă în maturitate, să fie util. Și grupul luptătorilor se repezi la mașină, ca și cum scuipatul fusese semnalul de atac așteptat.

— Încep să-mi pierd răbdarea, spuse Tom calm și se hotărî să coboare.

În timp ce deschidea portiera, unul dintre puști se repezi să-l lovească cu bâta, pentru a nu-i da ocazia să pășească în afara mașinii. Parul îl lovi zdravăn în spate pe Tom și se rupse ca un băț de chibrit. Un recul avu loc imediat în cioporul de negri, ca și cum suflul unei explozii i-ar fi împins pe toți, în același timp, cu trei pași în spate.

Tom, fără să dea vreun semn că simțise ceva lovindu-i spatele, reuși să iasă și să se îndrepte de șale.

Văzându-i statura impresionantă, negrii începură să înghită în sec și să se gândească dacă nu aveau nimic de făcut pe acasă.

— Da, mamă, vin imediat! se treziră unii să spună, deși nu se auzise nicio voce care să-i strige.

Și începură să se îndepărteze, în special cei care constituiau ultimul inel al cercurilor ce se formaseră în jurul mașinii. Războinicii din față, din primele rânduri, văzând impresionantul exemplar ridicându-se și acoperindu-le orizontul, ar fi renunțat cu dragă inimă, dacă mândria și poziția lor în cartier le-ar permis să facă acest gest.

— Ia te uită ce bucată de osânză albă s-a găsit să fie obraznic cu noi! strigă cel care stârnise incidentul, încercând să-i mobilizeze pe ceilalți, pentru a nu rămâne singur tocmai acum, când se trezise cu matahala la câțiva centimetri de el.

— Fă ce ți-am spus, Lucky! îi strigă Tom, iar acesta, cu inima strânsă, porni automobilul, îndreptându-se cu spatele înspre mașina ce fusese principala cauză a încurcăturii în care intraseră.

Conduse până aproape de ea, când deodată văzu ceea ce urma să se întâmple. În timp ce Tom îl înhățase pe puștiul obraznic și-l ridicase deasupra capului, ca pe-o bucată de lemn, cu intenția clară de a-l arunca peste ceilalți, din mașina urmăritoare zări lucind în soare țeava unui revolver și pe tipul cu

ochelari de soare care îl ținea în mână, țintind cu atenție țeasta matahalei, partenerul lui. Un al doilea tip, aflat tot pe bancheta din spate, se pregătea să facă același gest, de data asta având-l pe el în obiectiv.

Nu avea timp să-i mai explice lui Tom ce urma să se întâmple, așa că apăsă hotărât pe accelerație și, în scrâșnetul roților, se năpusti în mașina urmăritorilor.

Auzind zgomotul, Tom se întoarse, ținându-l în continuare pe tânărul respectiv deasupra capului. Apucă să vadă cum mașina care-i urmărise încearcă să țâșnească de pe loc, făcând o jumătate de viraj la stânga, moment în care Lucky o izbi în plin. În același moment, două împușcături răsunară, iar un glonț îi țiui pe la ureche, făcându-l să arunce povara ce-o ținea deasupra capului și să se trântească la pământ.

Negrii începură să urle și să se împrăștie în toate direcțiile, ca un cârd de ciori la auzul puștii de vânătoare. Doar tânărul care încercase să-și probeze calitățile de lider zăcea în praful străzii, copleșit de senzația că avea toate oasele rupte.

Tom își scoase imediat pistolul de la brâu și începu o canonadă susținută în direcția mașinii din care veniseră împușcăturile. Șoferul acesteia se feri, culcându-se și încercând în același timp să demareze. Cu un zgomot asurzitor de fiare frecate și de motor ambalat la maximum, reuși să iasă din clinciul cu Lexus-ul lui Lucky și s-o zbughească în direcția din care venise.

Tom se ridică de jos și alergă cu o iuțeală surprinzătoare pentru gabaritul său înspre mașina lui Lucky, îngrijorat că dintr-acolo nu venea niciun semn de viață. Înainte de a ajunge la Lucky, îl zări pe acesta ridicându-se cu greu și revenind în poziția regulamentară, cu mâinile pe volan.

— Ai pățit ceva? îl întrebă, în momentul în care ajunse lângă el.

— Mai nimic, cred că e doar o zgârietură, spuse acesta, ducând mâna la ceafă și retrăgând-o plină de sânge.

— Stai așa, să văd ce e! se repezi Tom să-i curețe rana cu o bucată din cămașa pe care și-o sfâșie cu rapiditate.

— Lasă, nu-i nevoie, spuse Lucky precipitat, deloc încântat de perspectiva de a fi șters cu resturile de la ultimele zece mese impregnate pe cămașa grasului. Am o trusă de prim-ajutor în spate. Încearcă cu o față de acolo sau mai bine lasă-mă pe

mine, se răzgândi el, ridicându-se și scoțând trusa din cotiera scaunului din stânga spate.

— Văd că nu te-a nimerit, se bucură Tom. Mai curând te-ai rănit când ai lovit mașina cealaltă. Bună mișcare! Cum de-ai știut? întrebă el, apoi dându-și seama că deja cunoștea răspunsul, reveni asupra întrebării. Lasă, nu mai e cazul să-mi răspunzi, zâmbi el.

— Da, văd că ai aflat singur răspunsul. Da' ăsta nu se mai oprește o dată? zise Lucky, deranjat de sângele ce continua să curgă.

Deodată rămase încremenit, cu fașa sterilă în mână.

— Știi ce înseamnă asta? deveni el surprinzător de agitat. Știi ce înseamnă?

— Că ai noroc în viață, Lucky? își încercă Tom șansa.

Văzând că Lucky nu dă niciun răspuns, continuă:

— OK, mă dau bătut. Ce înseamnă?

Acesta îl privi țintă, iar Tom citi în ochii lui o enormă și extrem de bine conturată spaimă.

— Sângele din ceafă… exact așa cum mi-a apărut în vis. Momentul tragediei nu e departe. Ba e chiar mult mai aproape decât am crezut. Mult, mult mai aproape. Aproape…

•

— De data asta au comis o greșeală foarte mare, spuse Tom, închizând telefonul.

Ajunseseră la hotel și Lucky reușise, în sfârșit, să facă un duș de o jumătate de oră, după ce nu mai văzuse apa de aproape două zile.

— Oho, ce bine e! spuse el, ștergându-se cu încântare. Măcar să mă prindă curat apocalipsa, nu?

— Nu o să ne prindă nicio apocalipsă, stai liniștit, îl asigură Tom, pentru prima dată agitat de când îl cunoscuse. Am vorbit cu Jo, ca să dea de urma mașinii care ne-a urmărit. Am apucat să-i iau numărul. În scurt timp o să avem ceva date certe.

— Yeah, right, făcu Lucky neîncrezător. O să aflăm că a fost furată din cine știe ce intersecție cu câteva zile în urmă.

— Poate, admise Tom, având un aer enigmatic. Dar asta înseamnă că au furat-o din garajul nostru. Mașina aparține CIA.

Lucky se lăsă să cadă moale în fotoliu, lovit drept în moalele capului de afirmația lui Tom.

— Ești sigur?

— Absolut sigur. Și, trebuie să recunoști, tot planul a fost bine ticluit. Probabil mizau pe faptul că o să fie observați și o să intri în Harlem. S-ar putea spune că ești deja previzibil pentru unii, amice!

— Și tu la fel, nu se lăsă Lucky mai prejos. Au știut că dacă intrăm acolo, nu o să reziști tentației de a snopi în bătaie niște negrotei amărâți.

— Ha, ha! se înveseli Tom. Ce-i drept, nu am făcut un secret din asta niciodată, deși am avut mereu necazuri datorită acestui gen de distracție după care mă dau în vânt.

— Și urma să dispărem într-o încăierare de cartier, nu? Curat și eficace. Probabil băgau rapid la pârnaie doi, trei afro-americani și închideau cazul.

— Da, cam așa ceva, admise agentul.

— Îți dai seama, bănuiesc – continuă Lucky după ce reflectă câteva minute –, că treaba e mai groasă decât credeam, acum că sunteți și voi amestecați. De ambele părți, aș putea spune.

— Mda, răspunse Tom. Acum, că am ajuns în acest punct, pot să recunosc că, încă de la început, mirosisem ceva. E o treabă extrem de încurcată. Sunt amestecați prea mulți: și noi, și armata, și FBI-ul.

— Cum adică „ai mirosit”?

— Tu chiar crezi că în localul ăla intră fitecine cu mitraliera sub braț și împușcă în stânga și în dreapta atunci când are chef? Sau că Gina, dacă ai văzut că e implicată, a fost angajată numai pentru că o suge bine? Nimic nu e întâmplător. Dar pentru mine, politica e o chestie prea murdară ca să-i dau atenție.

— Și ce o să facem în cazul ăsta?

— Avem o singură treabă importantă de dus până la capăt. Vom împiedica atacul centralei. Restul nu mă interesează. N-au decât să se spele pe cap cu strategiile lor cu tot. Murdăriile lor nu m-au interesat niciodată, nu m-au afectat, deci pentru mine nu există. Oamenii mor oricum, mai devreme sau mai târziu. Ce contează că o fac din cauza unei boli sau a unui glonț? Pământenii se îmbolnăvesc de moarte încă la naștere, așa că… Atacul nuclear… asta e altceva. Există niște limite, nu crezi?

Lucky fu surprins de teoria pesimistă a amicului său, pe care îl credea mai puțin dispus să se resemneze în fața porcăriilor din jurul lui.

Dintr-un punct de vedere îi dădea dreptate: singura lor grijă, acum, era să împiedice un dezastru nuclear.

— Cât mai avem până apar duduile? întrebă el, consultându-și și ceasul în același timp.

— Cât mai e, nu pare așa important, ci cum vor veni.

— Adică?

— Nu m-ar mira să apară însoțite de pistolarii ăia tuciurii.

— Pe mine m-ar mira, îl contrazise Lucky, fără să stea prea mult pe gânduri. Ai uitat că de fiecare dată au grijă să-și acopere acțiunile. În bar au deghizat încercarea de asasinat într-un atac dement, ucigând pe toată lumea, deci dispersând pistele de cercetare. A doua oară au încercat să transforme totul într-un accident datorat unei încăierări în Harlem. Sunt sigur că nu sunt dispuși să-și schimbe tactica, din motive pe care nu le dibuiesc, dar care trebuie să fie destul de solide.

— Știi ce? Cred că de data asta ai dreptate. S-ar putea să rișt, eventual, să ne adoarmă și să ne care undeva. Dar cred că nu le-ar fi prea ușor, nici să mă adoarmă, nici să mă care, ha, ha, ha! Mai ales să mă care. Dar de ce nu încerci să „vizualizezi” ce urmează să se întâmple?

— Pentru că încă nu m-am dumirit care sunt noile reacții secundare ale efortului meu de concentrare. N-aș vrea să mă ia leșinul tocmai când sunt cu Gina în pat. Mai degrabă îmi asum un oarecare risc. S-ar putea să fie ultima partidă de sex, dacă treburile nu merg cum ne dorim.

Mai trăncăniră ceva timp referitor la acest subiect. Încercau să înțeleagă, fără a avea prea multe puncte de reper, motivele acțiunilor la care urmau să fie supuși și eventual să le cadă victime precum și resorturile ascunse ale acestora. Treptat, însă, îi cuprinse un somn binefăcător, semn că fuseseră mai solicitați decât credeau de evenimentele ultimelor zile. Ceva mai târziu îi trezi sunetul telefonului de la recepție.

Ridicându-se ca să răspundă, Lucky fu surprins să constate că adormise. Glasul recepționerului îl anunță că două doamne îl caută pe domnul Branigan.

— Spune-le să urce, dar sunt singure? vru Lucky să se asigure.

— Da, domnule, cât se poate de singure.

— Scoală, Tom! Scoală că ne-au venit fetițele, încercă el să-l readucă în simțiri pe amicul său. Constată însă că o asemenea

tentativă nu era un lucru la îndemâna oricui. Matahala dormea cum trăia, și anume intens. În lipsă de altă soluție mai rapidă, Lucky alese să-l trezească cu bătrâna metodă a vasului cu apă rece răsturnat în cap, ceea ce se dovedi de efect. După al treilea vas...

Un ciocănit în ușă răsună în liniștea ce urmă revenirii la viață a namilei.

— Ele sunt! anunță Lucky, ușor emoționat.

— Ha, ha, ha! râse Tom. Ce surpriză o să aibă, își frecă el mâinile bucuros și se repezi să deschidă, uitând pentru moment că nu era datoria lui să joace rolul de gazdă.

Cele două femei intrară râzând, vesele, cu câte o sticlă de șampanie în mână.

— Ne-am gândit să nu venim fără nimic, rosti Marta, în loc de salut. Am adus băutură.

Abia atunci observă Lucky la ce frumusețe se dovedise el insensibil în noaptea în care le făcuse Gina cunoștință. Ce prost fusese...

Marta era o mulatră înaltă, cu sânii ce încercau să-i spargă tricoul și cu picioarele croite parcă de un maestru renascentist: suple, cu gleznă minusculă și un sfârșit extrem de fericit, lăsat să se ghicească lejer prin pantalonii scurți și mulați pe fese.

Palma lui Tom căzu grea – chiar în momentul în care Lucky terminase de admirat conformația spectaculoasă a Martei –, proiectând-o pe Gina în celălalt colț al încăperii. Mulatra țipă scurt și ascuțit, scăpând sticla de șampanie pe mocheta groasă a încăperii.

Lucky fu la fel de surprins de reacția amicului său, pe cât de mirate se arătară și cele două femei.

— Lucky, șuieră Tom printre dinți, de ce nu o duci tu pe domnișoara în camera alăturată, cât stau eu puțin la discuție cu târfa asta asasină? Ea n-are niciun amestec, o poți regula în voie.

Bărbatul înțelese că nu era momentul cel mai potrivit pentru a începe să-l chestioneze pe prietenul său cu privire la anumite maniere elegante, drept pentru care se conformă. O luă de mână pe Marta, care rămăsese încremenită în același loc, și o trase după el.

Fata se supuse itinerarului fixat de companionul ei, ca și cum s-ar fi găsit în transă. Nici nu remarcase faptul că scăpase șampania din mână, atât era de impresionată de cele petrecute.

Rămas singur cu Gina, Tom să duse s-o ridice din colțul unde rămăsese fără cunoștință și o târî de păr înspre camera de baie, aruncând-o sub duș. Apoi, dădu drumul la apa rece, cu presiune maximă, să curgă peste ea.

Gina făcu imediat ochi și se ridică buimacă, la timp pentru a primi peste obrazul celălalt încă o palmă, mai moale de data asta, cât să nu o leșine la loc.

— Și ia zi, târâtură, ți-ai imaginat că eu pot fi curățat cu una cu două, nu-i așa? o întrebă Tom, în timp ce se deschidea la prohab cu gesturi precise.

Rămase în pielea goală înainte că Gina să apuce să răspundă ceva, stupefiată de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Nu știa dacă era vorba despre un joc nou sau namila știa ceea ce nu trebuia să afle.

În acel moment, Tom o apucă de păr cu o mână și o trânti în genunchi.

Se părea că nu dorea un răspuns imediat, pentru că îi înfundă gura cu membrul său gigantic. Îndată ce invazia fu realizată, bărbatul începu să se împingă cu putere în cavitatea ei bucală.

Senzația de sufocare o cuprinse în scurt timp pe Gina, deși era învățată cu dimensiunile enorme ale penisului matahalei. Însă niciodată nu îndrăznise să se gândească că ar putea înghiți mai mult de jumătate din el, iar acum Tom i-l înfundase pe gât aproape în totalitate.

Ca să sporească chinul femeii, agentul o prinse cu putere de nas, astupându-i nările, în timp ce își intensifică mișcările înainte și înapoi, afundându-și din ce în ce mai mult membrul pe gâtul victimei sale. Când simți că aceasta se găsește în anticamera leșinului, se retrase și o lăsă să respire câteva secunde. Ceea ce femeia se grăbi să facă. Parcă niciodată nu percepuse ca acum bucuria aerului intrându-i năvalnic în plămâni.

Dar Tom nu intenționa să o lase să constate prea mult timp minunea respirației. O săltă ca pe un fulg, o întoarse cu spatele la el și o vârî cu capul în vasul toaletei trăgând apa, în vreme ce o ținea cu forța de ceafă. În același timp, cu mâna rămasă liberă își potrivi imensul falus la intrarea în anusul femei. Se chinui o vreme să i-l introducă în acel loc strâmt, ba chiar trebui să-l țină

apăsat cu degetul, până când reuși să-i facă intrarea în ultima redută a femeii.

Pe Gina nu reușise s-o convingă până atunci să se lase sodomizată, din cauza reticenței acesteia față de dimensiunile impresionante ale matahalei.

Îndurând cu greu durerea, femeia fu obligată să țipe, deși făcuse eforturi să nu deschidă gura cât stătea cu capul sub apă. Supliciul fiind prea mare, apa pătrunse cu forță în plămânii ei, făcând-o să se înece.

După un timp, Tom constată că era prea furios ca să mai simtă satisfacție, deși senzațiile pe care le încerca erau dintre cele mai plăcute. Motivul consta în faptul că mintea lui se concentra la altceva. Cu toate acestea, exista și o parte bună a lucrurilor. Pentru prima dată simți că își poate folosi ambele capete, simultan.

Îi permise târfei să scoată fața din apă și o lăsă să țipe în voie, în vreme ce își continua imperturbabil cursa nebunească în fundul ei obraznic. Totuși, văzând că din anus începură să se prelingă câteva firicele de sânge, Tom schimbă locul penetrării, dar violența cu care o făcu nu-i dădu femeii răgazul să se bucure. O durea aproape la fel de tare, deși simțea o furie nestăpânită pentru plăcerea pe care o simțea totuși urcând în ea. Și asta în ciuda arsurilor intense, care îi transformaseră întreaga zonă într-un cuptor încins.

— Nu-în-țe-leg-ce-te-a-a-pu-cat-ani-ma-lu-le?! reuși ea să articuleze în ritmul impus de puternicele și rapidele penetrări, printre gemetele combinate cu plăcere și durere.

— Ha, ha, ha! râse Tom, răutăcios. Nu-ți place să ți-o tragi cu victimele, curvă? Crezi că nu știu că ați încercat să ne omorâți atunci în bar, tu și animalele în compania cărora te aflai?

Gina avu un șoc care o împiedică să mai perceapă foarte clar ceea ce i se întâmpla în acele momente. Simți cum o amorțeală puternică pune stăpânire pe întregul corp, plecând din picioare și ajungându-i până în creștetul capului, într-un timp extrem de scurt. Înțelese că, probabil, acelea erau ultimele minute sau clipe pe care le mai avea de petrecut pe această lume și, disperată, se smulse din strânsoarea mâinii lui Tom, cu o forță de care nu se credea în stare.

Dar nu reuși să iasă la fel de ușor din sexul implântat adânc în măruntaiele ei. Probabil că mișcarea de eschivă pe care o făcu

ar fi fracturat orice alt membru, însă pe Tom avu doar darul să-l excite mai mult. Gina se simți țintuită, de parcă i s-ar fi trecut un piron printre picioare și s-ar fi înfipt în zid.

— Așa! strigă Tom încântat. În sfârșit, o mișcare isteață. Zbate-te, ticăloaso! Nu știam că te pricepi atât de bine la treaba asta, nebunatico! Niciodată nu mi-ai mai făcut figura asta. Te sfătuiesc să nu te oprești tocmai acum, continuă el s-o impulsioneze, arzându-i câteva palme peste fese.

Gina își dădu seama că tentativele sale de eliberare aveau darul de a-l excita și mai mult pe violator, așa că își temperă frământarea. Calculă rapid și ajunse la concluzia că singura cale de a scăpa de acea împerechere înfocată era să-l facă să ejaculeze cât mai grabnic cu putință. De aceea începu să-și arunce cu putere bazinul înapoi și să-l stârnească pe Tom.

Spre surprinderea ei, strategia se dovedi nu atât de reușită pe cât de plăcută. Simțea pironul încins străbătându-i toate măruntaiele, iar asta îi provoca o plăcere imensă. Din arsurile și usturimile avute anterior nu mai rămăsese nimic. Începu să-i mângâie testiculele, bălăbănindu-și capul în toate părțile și sugându-și dinții cu putere, la fiecare penetrare.

— Așa, bestie! icni ea. Înfige-mi-o cât mai adânc! Rupe-mă! Sfredelește-mă până în gât!

Reuși să-și întoarcă pentru un moment fața și îl privi pe Tom în ochi, aruncându-i cu ură:

— Schimbă gaura, javră, și rupe-mi curul!

Tom rămase puțin surprins de noua abordare a femeii, după ce atâtea luni se rugase de ea să-l lase să o pătrundă acolo. Dar nu era momentul să-și facă probleme în legătură cu noile dorințe ale Ginei și se conformă acestora. Acum reuși să intre mai ușor, deși tot strâmtă o simțea.

Curva uitase de toate: și de primejdia în care se afla, și de bătaia pe care tocmai o încasase, și de planul de lichidare a celor doi pe care și-l făcuse. Tot ce mai conta era să-și concentreze atenția asupra senzațiilor extraordinare pe care le încerca, gustând din plin valurile de căldură care-i îi circulau haotic în tot corpul. De asemenea, era mai dispusă ca oricând să guste senzația furnicăturilor pe care le simțea alergându-i pe șira spinării și a zvâcniturilor care parcă-i pompau sânii.

Își introduse cu violență trei degete în intimitate și începu să sugă în neștire degetul mare al lui Tom, dorind să participe cu

cât mai mult din corpul ei la sălbatica, irațională, dureroasa și îmbătătoarea acuplare.

Ura lui Tom se împletise pe deplin cu dușmănia ei, de vreme ce durerea femeii se transformase într-un extaz fără noimă, în care dorința de a reteza cu o mușcătură degetul pe care îl capturase cu gura se împletea cu patima de a-l săruta și a-l face obiectul propriului cult. Pe lângă ce-i era dat să trăiască în acele clipe, toate momentele în care mai fusese posedată înainte, chiar și de către Tom, i se păreau ca mângâieri ale brizei, alergând printre faldurile rochiei de vară.

Bărbatul simțea din plin nemaipomenita excitare a târfei. Fără voia lui, capta fiecare plăcere gustată de ea, fiecare fior și fiecare furnicătură. Ba chiar avea impresia că nu-și trăiește doar propria plăcere, ci și pe cea a Ginei. Se simțea pătruns de propriu lui falus, se simțea posedat cu sălbăticie de sine însuși, se simțea androgin…

•

În camera în care Lucky se retrăsese cu Marta, lucrurile decurgeau mult mai calm. Bărbatul pierduse mult timp pentru a o scoate pe fată din starea de șoc în care ajunse, din cauza formidabilei palme încasată de prietena ei. Deși nu era prima dată când asista sau chiar primea bătaie, atât surpriza gestului, cât și violența lui o blocaseră pe biata Marta, care intrase în panică cu gândul la ceea ce urma să i se întâmple. Însă blândețea cu care o tratase Lucky fusese, în cele din urmă, în măsură s-o ajute să își revină și chiar să accepte mângâierile rafinate ale bărbatului. Acesta o dezbrăcase cu grijă și o pătrunsese temeinic dar tandru, preocupat de a resimți pe fiecare milimetru al trupului său atingerile de velur ale corpului mulatrei.

Pielea atât de fină, pe o carne atât de tare și aroma de cafea răspândită de făptura Martei îl transportară complet pe Lucky într-un univers al senzorialului. Unul pur, de dincolo de gânduri, de dincolo de viziuni și binefaceri sau blesteme paranormale.

Mulatra gemea ușurel printre dinții sclipitor de albi, în timp ce-și mușca înfiorată buza de jos, plimbându-și mâinile pe fesele puternice ale bărbatului, care se contractau și se relaxau într-un ritm molatic, dar extrem de ademenitor.

După ce avură simultan orgasm, la fel de firesc de parcă n-ar fi existat posibilitatea unei nesincronizări a celor două trupuri,

se lăsară istoviți pe spate. Cu trupurile lipite, amândoi priveau tavanul cu o recunoștință adresată nu se știe cui.

— Crezi că ar fi nepotrivit să te întreb ce s-a întâmplat, cum de a fost posibilă scena de la venire? șopti ea ușor temătoare, ridicându-se într-un cot și punându-și un sân fierbinte peste pieptul plin de cicatrice al bărbatului.

— Sincer, aș prefera să nu te amestec în treaba asta mai mult decât trebuie. Crede-mă că e în avantajul tău să știi cât mai puține. Spune-mi tu, mai bine, în ce relații ești cu Gina?

— Nimic deosebit, suntem colege, uneori partenere de sex, dar nu petrecem foarte mult timp împreună și nici nu avem preocupări comune.

— Deși aș fi foarte curios să-mi povestești cum faceți asta, acum nu e momentul potrivit, trebui să mărturisească Lucky, cu regret în glas. Aș vrea să știu, totuși, dacă îi cunoști prietenii.

— Pe unii, da, pe alții – probabil că nu.

— Dar ai fost împreună cu ea ca să faceți sex cu prietenii ei, nu?

— Doar la anumiți clienți. Nu amestecăm viața personală cu prostituția. Ar fi prea complicat. Ce-i drept, i-am cunoscut pe unii, când mai veneau pe la bar. Câțiva cam dubioși, câțiva foarte eleganți… Chiar ieri, când ați fost voi, sau alaltăieri noapte s-a întâlnit cu trei dintre cei mai suspecți. Veniseră să-i aducă nu știu ce bilete de avion, așa am înțeles.

— Bilete de avion?

— Gina are uneori un program foarte ciudat. Dispare cu zilele, chiar cu săptămânile de la muncă. Și nimeni nu pare deranjat de absența ei. În fine, poate că nu e treaba mea să comentez. Acum, însă, după cele ce s-au întâmplat aici, încep să mă gândesc dacă o cunosc într-adevăr pe colega asta a mea.

— Dar cine sunt cei trei? încercă Lucky să rămână calm și să păstreze un ton de conversație indiferentă.

— Nu știu. Vin din când în când pe la bar, destul de rar, dacă mă gândesc bine. Sunt foarte ciudați. Parcă joacă într-un film din anii ’30, așa cum sunt îmbrăcați în trench-coat-uri tot timpul. Și se strecoară, nu merg ca toți oamenii, de parcă le-ar fi frică de propriile umbre. Nici nu știi când te trezești deodată cu ei lângă tine. Vai, ce m-am speriat o dată…

— Le știi numele? o întrerupse Lucky, nerăbdător să mai asculte povestirile Martei, care n-aveau o legătură directă cu subiectul.

— Poartă nume arăbești. Abdul, Rashid… dracu' să-i ia, că nu le-am putut reține niciodată. Dar de ce nu o întrebi pe Gina despre toate astea? păru Marta să se dumirească, în cele din urmă, că era supusă unui interogatoriu.

— Să spunem doar că am motive să nu mă încred foarte tare în ea. Bineînțeles că o voi întreba, n-ai grijă. Deci, tu nu știi cum îi cheamă, unde locuiesc, nimic.

— Cred că știu unde stă unul dintre ei. S-a dat odată la mine, scriindu-mi adresa și numărul de telefon pe o hârtiuță, în caz că mă răzgândesc. Dar nu m-am răzgândit.

— Până acum, frumoaso, doar până acum, își frecă mâinile Lucky bucuros. O să suni și o să accepți întâlnirea, iar noi doi ne vom duce în locul tău. Ce zici?

— De ce aș face asemenea lucru? întrebă Marta ușor speriată. Arabul nu părea deloc genul care să agreeze surprizele. Nici măcar plăcute, darămite…

— Stai puțin, spuse Lucky, căutând ceva într-un dulap.

După câteva secunde îi aruncă femeii un teanc gros de dolari, făcut sul și prins cu un elastic.

— Ți se pare un motiv suficient de bun?

Marta apucă neîncrezătoare stimulentul primit, îi cântări cu un ochi profesionist și spuse:

— Ori ești un om foarte, foarte bogat, ori miza este extrem de mare.

— Ambele, iubire, ambele.

În momentul acela își făcu apariția Tom, gol-pușcă și leoarcă de sudoare, frecându-și mâinile cu mândrie.

— Cum merge treaba, amice? Facem o rocadă?

— Doamne, ce monstruozitate, se sperie și se minună în același timp Marta, la vederea vigurosului mădular ce îi obturase tot câmpul vizual.

Se strânse înspăimântată la pieptul lui Lucky, ghemuindu-se toată în căutarea unui sprijin din partea acestuia.

— N-am văzut în viața mea așa ceva la oameni, exclamă și Lucky. Să i-o trag după tine lui Gina? Cred că glumești, dacă nu cumva te gândești să folosesc o bâtă de baseball. Oricum, acum

avem altă treabă. Ai reușit să afli ceva de la ea? se decise Lucky să treacă peste uimirea ce-l cuprinsese.

— N-a prea apucat să vorbească, iar acum cred că doarme. Am abandonat-o în baie. Încă respira. Și zici că nu te tentează, frumoaso? se adresă el Martei, fluturându-i mădularul prin față.

— Aș sări peste asta, dacă se poate, rosti ea temătoare, neștiind dacă va încasa întâi o palmă, ca în cele din urmă tot să fie sfredelită de monstrul acela de penis.

— Las-o în pace, Tom! Acum avem altă treabă cu ea. Am aflat unde s-a pripășit unul dintre tovarășii Ginei. Poate îi facem o vizită împreună cu domnișoara aici de față.

— Aha! păru Tom mai mult întristat decât bucuros.

Cu toate argumentele partenerului său, nu reușea să-și ia ochii de pe trupul dezgolit al mulatrei, deși aceasta se făcuse ghem și nu dorea deloc să excite, stârnind erecția matahalei.

— Da’ după ce terminăm cu ăia, se poate? Te rog, te rog… Doar o dată, cât să îndepărtăm puțin păianjenii din colțuri, de acolo pe unde nu ajunge tot omu’? Auzi, Lucky, dacă tot știm adresa, de ce să mergem când e el acasă? Mai bine când nu e. Așa putem vedea ce are pe acolo. Să nu cumva să ascundă ceva în vederea vizitei Martei. Știi că tipii ăștia sunt paranoici.

• Capitolul 8 •

Intrară cu ușurință în apartamentul situat într-o margine a cartierului Bronx, după ce se asigurară că nu era nimeni prin preajmă care să-i vadă. Lucky constată cu oarecare surprindere, dar și bucurie, că nu-și pierduse îndemânarea de spărgător, deși nu mai profesase această meserie de mai bine de douăzeci de ani.

Tom se arătă chiar puțin întristat pentru că ratase ocazia de a-și arăta și el priceperea în domeniu, trăgând un puternic șut în ușă. Cu greu acceptase să-l lase pe Lucky să se descurce cu încuietorile, „în amintirea timpurilor de altădată”.

Apartamentul nu era foarte mare, semănând destul de mult cu cel al lui Tom. Numai că era mult mai curat și chiar îngrijit.

— E aproape gol, constată Lucky, puțin dezamăgit în așteptările lui.

— Dar ce te așteptai să găsești? Lansatoare de rachete așezate în rastel?

Începură să scotocească cu meticulozitate prin întreaga casă, lucru la care amândoi se pricepeau de minune.

— Nu uita – își avertiză Tom partenerul – că nu trebuie să-și dea seama că am trecut pe aici.

— De ce-mi spui asta? se indignă Lucky. Mă crezi tâmpit?

— Nu, dragul meu, dar sunt convins că nu ai experiența mea în această materie. În vechea ta meserie, nu conta dacă păgubitul observa încă de la intrare că i-a fost violată locuința. Dar acum contează.

După câteva zeci de minute bune de scotocit, reușiră să descopere câteva lucruri interesante despre Rashid Dauei, cetățean saudit venit temporar pe pământ american. Pe lângă vreo două pașapoarte false, unul american, iar altul spaniol, găsiră și o hartă aviatică a statului New York, pe care erau făcute câteva semne.

— La dracu’! înjură Tom, ofticat. Sunt însemnate toate centralele nucleare, nu doar una anume. Nu am aflat nimic nou.

— Eu nu aș fi chiar așa de negativist. Măcar am pus mâna pe unul dintre ei. Parcă se făcea filaj pe vremea mea, când exista un suspect. S-a renunțat la chestia asta?

— Nu, însă filajul este considerat o chestie foarte scârboasă de către profesioniști, se scutură agentul ca de-un vis urât. Cei

care au sânge în vene vor acțiune și numai acțiune, dacă înțelegi la ce mă refer.

— Bine, dar urmărirea nu trebuie s-o punem noi în practică. Nu ai și tu niște oameni de încredere, pe care să-i postăm pe-aici? Nu știu de ce, dar n-aș merge, în această variantă, pe mâna lui Jo.

— Știi ceva ce eu nu știu?

— Nu, este vorba doar despre presentimentul că nu e foarte străin de toată mișcarea asta. Și până nu ne lămurim de ce parte e bătrânul… Acum, din păcate, nu avem timp să ne edificăm în acest sens.

— Aș avea vreo doi colegi, despre care înclin să cred că nu sunt amestecați în povestea asta, pentru că sunt prea marginalizați, acceptă Tom ideea, în cele din urmă. De altfel, unul a rămas la pensie – bătrânul Rod. Da, cu certitudine, el e omul nostru. Omul de care avem nevoie.

— Atunci, hai să o ștergem din zonă. Telefonează-i și explică-i cum stă treaba. Mie mi-a venit o idee. N-are rost să pierdem timpul ținându-ne de mână. Te sun când am ceva noutăți, nu peste mult timp, OK?

— Bine, da’ nu luăm harta? Măcar să o copiem.

— Stai liniștit! deveni Lucky detectivul în locul agentului. Am memorat-o. Ai uitat cu cine ai de-a face, amice.

— Ia măcar o fotografie a imbecilului, nu se dădu Tom bătut. Doar trebuie să-i arătăm lui Rod pe cine trebuie să fileze.

Cei doi părăsiră casa, la fel de discret cum intraseră. Apoi se despărțiră în tăcere.

•

Lui Lucky îi dispăruse o bună parte din entuziasmul inițial. După două călătorii istovitoare, în două din cele trei aeroporturi situate în relativa proximitate a unor centrale nucleare, nu reușise să găsească pe nimeni care să-l recunoască pe individul din fotografie. Dar măcar aflase că mai existau niște școli de aviație particulare în preajma celui de-al treilea aeroport, dotate cu propriile lor piste. Ceea ce nu era de neglijat.

Ajunse abia a doua zi dimineața la Oswego. Trase la un motel peste noapte deoarece, oricât de mult s-ar fi grăbit, își dăduse seama că seara nu mai găsește pe nimeni, cel puțin la școlile particulare. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că

la una dintre școlile astea putea afla ceva, mai curând decât la aeroportul civil.

Prima dintre ele era situată în mijlocul unei câmpii, la zece kilometri de Oswego, pe șoseaua de centură a orașului. O construcție dubioasă din tablă, lângă care erau garate trei avioane-școală. Clădirea părea pustie, dar când se apropie mai mult, zări un jeep parcat în apropierea acesteia. Coborî și intră în ceea ce părea a fi un fel de atelier. Zări un avion cu motorul demontat și un ins îmbrăcat în salopetă, plin de unsoare, care trebăluia de zor la el.

— Bună ziua! strigă Lucky, glasul amplificându-se strident în hangarul aproape gol.

Tipul în salopetă înălță capul din motor și îl gratulă cu o privire plictisită, mormăind ceva ce aducea mai curând a înjurătură decât a salut.

— Aveți două minute libere, dacă nu vă supărați? nu cedă Lucky.

— Dom'le, azi e închis. Vino matale mâine, după ora zece, când își fac apariția instructorii. Eu nu am cu ce să te-ajut. Și nici nu aș face-o, fiu de cățea, mai murmură mecanicul, astfel încât să nu fie auzit.

— Așa, deci?! Ia să vedem dacă ghicești ce am în mână dreaptă, aici, jos.

Tipul, supărat amarnic pe viață, puse mâna pe o cheie imensă, hotărât s-o arunce în capul orășeanului, care nu părea a înțelege de vorbă bună. Și care, pe deasupra, îi face propuneri indecente. Însă când ridică ochii ca să îl ia pe nepoftit la țintă, văzu că acesta nu se referea la ce crezuse el, ci la o bancnotă.

— Poate nu se vede de acolo, dar e de-o sută, strigă Lucky, convins că asta o să-i capteze morocănosului interesul. Mai sunt și altele în locul de unde provine asta.

— 'țeai dreacului de orășeni cu banii voștri! înjură mecanicul cu patimă, scuipând lung și savant în direcția lui Lucky.

Totuși, începu să coboare, cu aerul unuia care își părăsește tronul regal pentru a culege urzici.

— Care-i treaba? se rățoi el, când ajunse în fața lui Lucky.

Individul avea cel mult un metru și cincizeci de centimetri înălțime, vreo șaizeci de ani, dar îl privea pe Lucky ca uliul pe furnică.

— L-ai văzut vreodată prin preajmă pe individul ăsta, îl chestionă Lucky, înțelegând că nu și-a găsit omul potrivit pentru explicații lungi și inutile.

Mecanicul se uită lung la fotografie, întoarse capul lent spre dreapta și scuipă din nou, de data asta cu precizie, drept într-o găleată aflată la cinci metri distanță. Apoi întinse palma sugestiv, spre bucuria lui Lucky, care îi plasă urgent suta promisă.

Însă palma nu se strânse, omul nerostind vreo vorbă, continuând să se uite fix în ochii „orășeanului”, hotărât să nu-și vândă prețioasele cunoștințe atât de ieftin. Lucky mai plusă cu o sută.

— Gata, deocamdată. Mai întâi să văd ce-mi oferi.

Piticul se uită disprețuitor, ca un nabab african, la cele două sute din palmă, le vârî în buzunar și catadicsi să răspundă sec, în timp ce se îndrepta deja spre scara care îl ducea la locul său de muncă.

— Niciodată.

— Hei, păi nu așa ne-am înțeles! strigă furios Lucky și se repezi pe urma bătrânului, decis să-i dea o lecție, pentru că respectivul încercase să-l tragă pe sfoară.

Se împiedică însă de un utilaj uitat pe jos, după toate aparențele din timpul Războiului Civil, și se întinse cât era de lung în praful gros al hangarului. Portofelul îi sări cât colo, toate actele și banii împrăștiindu-se împrejur.

Bătrânul se opri tacticos, privi, la hârtiile împrăștiate, apoi se întoarse spre Lucky, care se ridicase furios din praf și se îndrepta spre locul unde aterizase portofelul.

— Mai pui două? întrebă mecanicul, fără să pară prea interesat de răspuns.

— Ca să-mi spui încă o dată… niciodată sau de ce?

Mecanicul săltă din umeri a indiferență și se întoarse, hotărât să-și continue trebăluiala la motorul avionetei.

— Hei! strigă exasperat Lucky după el. Uite-ți banii și sper să merite.

Piticul ridică din nou din umeri a nepăsare, luă dolarii și arătă cu capul spre hârtiile împrăștiate pe jos.

— Pe asta am mai văzut-o.

Lucky nu înțelese pe moment cine era „asta” pe care o remarcase ciudatul personaj și nici ce căuta ea în portmoneul

lui. Se apropie și urmări traiectoria privirii individului. Și atunci înțelese:

„Asta” era o femeie ce apărea într-o altă fotografie care-i sărise din portofel. Nu era alta decât Zelda.

•

Rod Goodfelow era un individ la fel ca atâția alți bunici preferați de reclamele pentru asigurări, cu o față bonomă, un discret început de chelie și părul alb. Nimeni nu ar fi putut bănui, pentru nimic în lume, că participase de-a lungul carierei lui la asasinarea a sute de oameni, pentru diverse „rațiuni de stat”. Omoruri în legătură cu care nu își pusese niciodată vreo întrebare. Altfel spus, era un fel de mașină de ucis cu sânge rece.

Tom îl găsi, în cele din urmă, plimbându-și nepoțica și câinele prin Central Park. După ce se asigurară amândoi că nimeni nu-l urmărește pe niciunul dintre ei – ceea ce la Rod era mai mult o deformație profesională –, se îmbrățișară cu bucurie, cum se cade în cazul a doi agenți care nu se mai văzuseră de mult timp.

— Ai câteva minute libere, bătrâne? îl chestionă Tom, indicând din ochi o bancă pe care să se așeze.

— În primul rând, bătrân e taică-tău! Iar în al doilea, asta e tot ce mi-a mai rămas: timpul liber. Dacă l-aș putea vinde, aș deveni mai bogat decât ochelaristul ăla computerizat… cum îl cheamă… Gates sau cam așa ceva. Dorothy, dulceață, nu mai băga coada câinelui în gură! Ți-am mai spus că nu-i place. Mă scuzi! se adresă el din nou lui Tom. Trebuie să fiu cu ochii pe asta mică.

— E a lui Richard?

— Noo, măgărița aia s-a făcut deja mare. E al Elisabethei, nu știu dacă o mai ții tu minte. Tom înghiți în sec și nu spuse nimic. O ținea foarte bine minte, cum ar fi putut uita momentele fierbinți petrecute pe canapeaua lui Rod, când bătrânul, în plină activitate pe atunci, își pierdea timpul cu câte un filaj. Putea simți cum zulufii ei blonzi îi mângâiau și acum coapsele, dacă închidea ochii și se gândea la vremurile tinereții.

— Vag, foarte vag, catadicsi el să afirme, în cele din urmă. Uite de ce am venit.

— Mi-am închipuit eu că n-ai făcut-o ca să-mi afli arborele genealogic. Unde arde?

— Deocamdată e pace, dar o să ardă peste tot, dacă nu ne mișcăm repede.

— Ce vorbești?! Știu că există un clișeu cu pensionarul retras care abia așteaptă să primească ceva de lucru, dar nu ai nimerit-o cu mine. Nț, nț! Nu sunt eu acela.

Tom nu reacționă în niciun fel, ca și cum n-ar fi auzit răspunsul. În schimb, se ridică și se duse la fetița blondă, care se încăpățâna să tragă câinele din rasa basset-hound de coadă. Animalul, plictisit, cu urechile clăpăuge, răbda resemnat supliciul. Agentul îi mângâie părul identic cu al maică-si, după care îi zise, nostalgic:

— Ești leită Lizzie.

Și, uitându-se la Rod în timp ce o mângâia prin păr, zise:

— Păcat de tine, era o fetiță frumoasă…

Pensionarul sări ca ars de pe bancă și, dovedind o sprinteneală surprinzătoare pentru vârsta lui, făcu un salt, ajungând într-o clipită lângă Tom. Acesta nu apucă să se mire de forma fizică a bătrânului, pentru că simți un obiect metalic, rece, lipit de coaste.

— Voi să nu mă amenințați pe mine, stârpiturilor, că vă omor pe toți! Să nu credeți că sunt un bătrân neputincios, fiindcă voi dovedi mai mulți decât știți voi să numărați, înainte de a vă atinge de un fir din părul nepoțelei mele.

— Ho, ho, dar năvalnic mai ești! se amuză Tom, ridicând, în glumă, mâinile, a predare. Chiar așa ticălos mă crezi, amice?

— Lasă discursurile patetice! Uiți că și eu am lucrat acolo? Nu trebui să cred nimic. Eu știu.

— Și tu lasă dracului pistolul, că ne vede lumea! Hai să discutăm civilizat, ca oameni cu scaun la cap. De asta am venit la tine. Iar eu nu amenințe niciodată în mod serios copiii, chiar dacă alții o fac. Am morala mea.

— Buni, ce s-a întâmplat? întrebă fetița candid, văzând matahala cu mâinile ridicate. E un om rău?

Și, fără să mai aștepte răspunsul bunicuțului, îi trânti agentului un pumnuleț în testicule, făcându-l pe acesta să simtă un gust de leșie umplându-i gura.

— Leită mă-sa! icni Tom, încercând să se reabiliteze după lovitura primită.

— Parcă ziceai că nu ți-o amintești? se încruntă Rod, bănuitor.

— Hm, făcu Tom, oarecum încurcat. Îmi închipui că așa le-ai educat pe amândouă.

— Dorothy, gata, fata moșului! o domoli bătrânul pe fetița care se pregătea să-i ardă uriașului un picior la glezne. E un prieten de-al meu, nu e un om rău. Dacă ar fi, ar avea grijă buni de el. Bravo! Ești o fetiță curajoasă. Acum du-te și te joacă. Noi avem de vorbit.

Fetița ridică din umeri, în semn că nu reușea să-i înțeleagă pe oamenii mari, dar că nici nu merita efortul. Se îndepărtă, strigând bucuroasă după câinele care profitase de nesperatul moment de pauză, ca să se așeze la umbra unui copac și să se lingă.

— Categoric lucru, violența infantilă e o treabă care ar trebui să ne dea mai mult de gândit, aprecie Tom, așezându-se cu oarecare dificultate pe bancă.

— La drept vorbind, sunt mai îngrijorat de violența adultă, îl contrazise pensionarul. Dar mai bine spune repede care-i treaba!

Tom începu să-i explice pe larg despre noul său prieten și puterile paranormale ale acestuia, pe care le căpătase că urmare a unui ser experimental, ce-i fusese administrat în timp ce se găsea în stare comatoasă. De asemenea, îi relată despre viziunea acestuia privind pericolul ce părea din ce în ce mai apropiat.

Bătrânul asculta cu atenție, ca pe vremea când era în activitate, străduindu-se să rețină fiecare detaliu și devenind din ce în ce mai întunecat, pe măsură ce povestirea avansa.

— A sosit vremea achitării facturilor, murmură el. Speram să nu o mai apuc.

— Așa e, încuviință Tom, gânditor. Și eu speram la fel. Dar încă nu e totul pierdut. De aia mă și aflu aici.

— Păi ce, agenții speciali au fost scoși cu toții la pensie?

— Nici vorbă, da' nu știu în cine pot să mai am încredere și în cine nu, după faza din Harlem pe care tocmai ți-am povestit-o.

— Nimic nou sub soare, din câte observ! Dar ai încredere în tipul ăsta, Sam, sau Lucky, cum dracu' l-o fi chemând…

— Dacă el a declanșat toată nebunia… Altfel am fi aflat despre atentate doar de pe lumea cealaltă. Și nu cred că de acolo de jos de tot, unde o să ajungă toți cei de teapa noastră,

am fi avut o vedere prea grozavă, râse Tom, ce-i drept, puțin strâmb.

— Eu nu prea înțeleg: de ce să dărâme Gemenii? O centrală nucleară? mai treacă-meargă. E o chestie eficientă; dar turnurile? Pe cine o să afecteze moartea unor afaceriști care se scobesc în dinți la înălțime. Pe vremea mea, teroriștii erau ceva mai isteți.

— Poate e o chestie de-aia, simbolică, își dădu Tom cu părerea.

— Pe dracu'! Acum și Gemeni sunt simbolici? De ce nu Statuia Libertății sau Casa Albă? De ce nu Pentagonul?

— Asta-i bună! Pentagonul… Nici cu muște dacă ar vrea să-l atace și nu ar reuși să treacă de sistemul lor de protecție. Ai uitat?

— Ai dreptate, e imposibil. Numai dacă…

— Dacă, ce? întrebă Tom, brusc neliniștit.

— Nimic, dădu Rod plictisit din mână. Avem destule pe cap ca să ne gândim și la varianta cea mai bună pentru un terorist. Și cu ce te-ai gândit că te-aș putea ajuta eu în chestia asta?

— Doar cu un mic filaj.

— Filajul pute de la o poștă. Altceva mai curat nu ai găsit?

— Îmi pare rău, Rod, dar am mare nevoie de cineva care să facă supravegherea asta. Iar tu ești omul cel mai potrivit. Ești cel mai experimentat agent pe care-l cunosc la treaba asta. De aceea am venit la tine.

— În acest caz, te voi ajuta, fiindcă este vorba strict de familia mea. Dacă îmi spuneai că un lucru asemănător s-ar putea întâmpla pe coasta de vest a Americii, știi ce ți-aș fi spus?

— Ce?

Bătrânul nu răspunse, dar se întoarse și îi arătă, plin de înțeles, turul pantalonilor.

•

— Ca să vezi! se minună Lucky, la auzul informațiilor furnizate de urâciosul bătrânel. Unde dai și unde crapă! Și zici că ai văzut-o prin zonă? Când?

— Întreabă-i pe instructori; asta nu mai e treaba mea, refuză mecanicul să discute mai departe.

Și, ca și cum Lucky nici nu ar fi existat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat până atunci, se urcă la loc și începu să trebăluiască la motorul avionului.

— Nu te supăra, dar nu am timp să aștept până mâine, când vin instructorii tăi de rahat! se înfurie Lucky din nou.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? auzi el o voce plăcută, venind din spate, dinspre intrarea în hangar.

Se întoarse uimit și cu greu zări, în contre-jour, o siluetă feminină. Nu distinse decât picioarele interminabile ale femeii, introduse neglijent în niște bocanci butucănoși. Ceva mai târziu aprecie părul lung al neașteptatei apariții, ce flutura din cauza curentului care era prezent peste tot în hangar.

— Depinde, nu se grăbi el să se bucure, apropiindu-se de ea cu ochii mijiți, încercând să distingă ceva mai mult, cu soarele care-i bătea direct în ochi.

— Depinde de ce și de cine? vru să știe silueta.

— Se pare că am nevoie de niște informații din partea instructorilor de zbor, îndrăzni Lucky.

— Instructori de rahat! asta am auzit, preciză femeia, pe un ton mai curând înveselit decât contrariat.

— Îi cunoști? se prefăcu Lucky că nu pricepe aluzia, întorcând batjocura într-un mod care-l mulțumi pe deplin.

— S-ar putea zice și așa. Da, îi cunosc.

Lucky ajunsese în dreptul ei și rămase uimit de frumusețea femeii. Părul lung, pe care-l văzuse, se dovedi a fi o eșarfă roșie, pe care ea o purta în jurul gâtului. Era tunsă foarte scurt, aproape chilug, avea ochii mari de un verde intens și un nas cârn, potrivit șmecherește pe fața ovală, exact deasupra buzelor cărnoase și ținute ușor țuguiate, așa cum fac copiii prea răsfățați. Purta pantaloni scurți și o geacă de piele, ca orice aviator care se respectă, cel puțin de la premiera filmului „Top Gun” încoace.

— Poate, cu puțin noroc, ești chiar tu unul dintre ei?

— Da, te poți considera un om norocos. Meg, se prezentă ea, întinzându-i o mână delicată, cu degete lungi dar nervoase.

— Lucky! se prezentă și vizitatorul

— OK! Am înțeles asta, dar nu ar fi frumos să-mi spui și numele tău adevărat?

— Lucky este chiar numele meu! zâmbi el, din ce în ce mai încântat de acea prezență în preajma lui.

— Bine, să spunem că te cred. Oricum nu prea contează. Și cu ce consideri tu că te-am putem ajuta?

Bărbatul își aminti că venise acolo cu un scop precis și urgent.

— Putem discuta undeva, într-un birou? Simt că îmi vâjâie capul de curentul de-aici.

— Orășeni! zâmbi femeia. Sunteți toți la fel. Dacă vă pierdeți portofelul, sunteți ca niște nou născuți!

Meg îi făcu semn s-o urmeze și se îndreptă spre o construcție înjghebată din niște geamuri și cornier metalic, undeva în interiorul hangarului.

Lucky nu putu să nu observe coapsele ferme, de sportivă, ale femeii, precum și fesele bombate care nu vibrau de loc în timpul mersului.

Ajunseră într-o încăpere mică și ticsită cu hârtii. Meg se trânti într-un scaun confortabil și își puse admirabilele picioare pe biroul făcut din materiale rămase de pe la vreun avion, după toate aparențele.

— Deci, zise ea cu un aer protocolar, dorești să te înscrii la cursurile noastre?

— Adevărul e că nu mi-ar displăcea deloc să plutim împreună până în al nouălea cer, nu se putu Lucky să se abțină de la a-i adresa un compliment.

— Mulțumesc, spuse simplu Meg, arătând că știe să primească un compliment într-o manieră la fel de puțin sofisticată. Trebuie să primești niște lecții pentru asta.

— Sunt absolut sigur, rosti Lucky visător, apoi își aminti brusc care era motivul prezenței sale acolo. L-ai văzut vreodată pe acest om prin împrejurimi? continuă el, arătându-i fotografia arabului.

— Aha, își schimbă femeia atitudinea deodată, coborându-și picioarele de pe birou. Ești copoi?

— Deloc. Să spunem că sunt în căutarea unui amic.

— Yeah, right! zise Meg, fiind convinsă că bărbatul mințea de înghețau apele.

Abia pe urmă își aruncă privirea pe fotografia pe care Lucky o ținea întinsă spre ea.

— Nu l-am văzut în viața mea.

— OK, se resemnă Lucky, văzând cu surprindere că femeia se relaxează instantaneu și pune iarăși picioarele pe birou.

— Acum te cred, nu ești copoi, într-adevăr.

— Da? se miră el. Ce m-a dat de gol?

— Copoii insistă mai mult la faze de genul ăsta, într-un mod extrem de enervant. „Sunteți sigură? Vă rog să vă uitați mai cu

atenție! Dacă vă amintiți ceva în următoarele zile...” și altele asemănătoare, încât îți vine să le strigi în ureche: Nu sunt cretină! Nu l-am văzut!

— Să înțeleg că ești pusă adesea în situații asemănătoare?

— În ultimul timp, cam da, admise ea. Parcă au înnebunit cu toții.

— OK, OK! Dar pe ea o recunoști? continuă Lucky, arătându-i fotografia în care apărea cu Zelda.

— A... pe domnul acesta chipeș, parcă, parcă l-am văzut cândva, glumi Meg.

— Dar de ea ce zici? se prefăcu Lucky că nu observă complimentul.

— Arată foarte bine și cred că vă potriviți. A fugit cu un aviator sau care e povestea?

— Lasă povestea pe mai târziu, la un pahar de vin. Ai văzut-o sau nu pe aici?

— Să zicem că da. Ce spuneai de paharul ăla de vin?

— Când s-a întâmplat? Ai adresa ei sau vreun număr de telemobil? Cu ce treabă a fost aici?

— Ușor, ușor, pune pe rând întrebările, că nu pot răspunde la mai multe deodată.

— All right, încercă Lucky să-și mai tempereze curiozitatea. Se întâmplă să-mi doresc de mult timp s-o reîntâlnesc și când mi-a spus cretinul ăla de mecanic că a văzut-o prin preajmă...

— ... Cine, tata? zâmbi ea. Ți-a spus el așa ceva? Cred că l-ai plătit bine de ai reușit să-i descleștezi gura.

— Ah, să vezi... Îmi cer scuze! începu Lucky să se bâlbâie, încurcat. Sunt puțin surescitat din cauza acestei descoperiri. N-am știut că domnul acela este tatăl tău, dar...

— ... Ha, ha, ha! râse Meg de încurcătura în care se găsea vizitatorul din fața ei. E în regulă, nu e tata. Am spus doar așa, ca să te pun în dificultate și să văd cum reacționezi.

• Capitolul 9 •

Sânii ei erau rotunzi și tari, albi ca florile de nufăr, cu sfârcul mare, aproape cât o măslină și maroniu. La gust aveau o tentă ușor sărată. Își afundă capul între ei, ținându-i în palme și sărutând-o delicat pe alunița abia sesizabilă, plasată exact pe mijlocul pieptului.

Mâinile ei îi mângâiau molatic părul aspru. Pielea femeii mirosea a iarbă proaspăt cosită. O pătrunse încet, parcă mirat că putea pătrunde cu atâta ușurință în templul în care se zămislește viața.

Ea gemu încetișor și își încolăci picioarele în jurul feselor lui puternice, nelăsându-l să mai iasă din acea plăcută captivitate. Stătură așa, încolăciți, vreme de câteva minute, simțind că orice mișcare ar fi stricat frumusețea momentului. Apoi, el începu să-și rotească lent bazinul, fără să se retragă, simțind cum o atinge în cele mai ascunse locuri și bucurându-se precum Jacques Yves Cousteau la descoperirea Atlantidei.

Ea se încordă, lipindu-se mai mult de trupul lui, ca și cum și-ar fi dorit să dispară în el, să se contopească unul cu celălalt.

În clipa următoare, mișcările lui căpătară amploare și ea își lăsă capul pe spate. O cuprinse cu mâinile pe sub fese și se ridică cu ea în picioare, începând s-o salte și s-o coboare din ce în ce mai puternic, în timp ce buzele lui îi frământau când un sân, când altul.

Meg începu să geamă din ce în ce mai tare și să se împingă cu picioarele în sus ca apoi să-și dea drumul cu forță, iar și iar, culisând pe trupul lui plin de sudoare.

Lucky făcu câțiva pași și o depuse cu grijă pe canapeaua din living-ul casei ei, situată la periferia micuțului orășel.

Femeia își ridică picioarele, făcându-le colier în jurul gâtului bărbatului, ca acesta s-o poată penetra mai adânc. Lucky se așeză pe vine cu picioarele pe aceeași canapea, începând să se miște în sus și în jos, în sferturi de genuflexiuni. În acest timp, ea îi mângâia delicat scrotul.

Spre surprinderea lui, nu dură mult și ajunse la punctul maxim. Simțind că și femeia e la capăt, refuză să mai întindă coarda și eliberă, cu un geamăt puternic, toată seva fermecată de care se simți în stare.

Mâinile femeii să înfipseră cu putere în spatele lui și Lucky simți zece arsuri puternice, ca niște cuie înfipte în piele, după ce au fost ținute în foc pentru a se înroși. Dar era atât de bine!

După ce își gustară plăcerea până la capăt, se prăbușiră extenuați pe blana întinsă în fața căminului, lângă canapeaua largă pe care atinseseră extazul.

— Ai ajuns în al nouălea cer, cadet? întrebă ea zâmbind.

— Nu le-am numărat, dar sigur nu mai era nimic deasupra lor, răspunse Lucky șoptit, sărutându-i lobul unei urechi.

— Așa și trebuie, înseamnă că ești un elev care prinde repede.

— Sau că tu ești o instructoare care explică foarte bine mișcările necesare, nu se lăsă el mai prejos.

Nu le trebuise prea mult timp ca să-și dea seama că amândoi doreau să facă dragoste, iar drumul de la hangar până la locuința ei nu și-l mai amintea niciunul. Parcă se teleportaseră. De altfel, indiferent de adevăratele motive care îi mânaseră cu atâta grabă spre casa lui Meg, pretextul era unul cât se poate de „oficial”: dosarele cu numele și adresele cursanților erau ținute acolo, pentru că hangarul nu constituia un loc foarte sigur. „Și, în felul ăsta”, spusese Meg „îi pot atrage în bârlogul meu pe bărbații care au nevoie de informații. Nici femeile nu-mi displac, uneori”, glumise ea în continuare.

— În concluzie, în asta constă stratagema ta erotică, râse Lucky.

— Exact, afirmă Meg cu o mină serioasă întipărită pe chip, ridicându-se peste Lucky și privindu-l fix în ochi. Vrei să știi câte reușite am repurtat până în prezent? continuă ea să pară la fel de serioasă.

— Le-ai ținut socoteala, glumi el. Asta e bine.

— Da, admise femeia, răsturnându-se pe spate și privind melancolic spre grinzile de lemn din tavan. Am o memorie de elefant.

— Ha, ha, ha! se distră Lucky copios, bucurându-se de prezența de spirit a femeii. Așadar, n-am nicio șansă să te prind descoperită.

— Cred că nu, admise gazda, cu o ușoară mândrie în glas. Te simți amenințat? întrebă ea brusc, ridicându-se într-un cot și privindu-l intens și întrebător, de parcă de răspunsul lui depindea întregul ei viitor.

Lucky nu spuse nimic, ci o privi drăgăstos, trecându-i mâna prin părul scurt, frumos mirositor.

Meg sări cu agilitate în picioare și se îndreptă cu mișcări de balerină spre biroul aflat în celălalt capăt al încăperii. Îi simțea privirea arzătoare pe toată făptura, iar asta o încânta. Îi plăcea să fie admirată după amor, plimbându-se goală-goluță.

— Să nu uităm adevăratul scop al venirii tale aici, zise ea, cu aerul supărăcios al unui copil răsfățat.

— Bine, dar tocmai am demonstrat împreună că nu l-am pierdut din vedere, nu?

— De acord, zâmbi ea mulțumită, știind că el nu poate vedea satisfacția ce i se întipărise pe chip, atâta timp cât stătea cu spatele la el. Atunci, celălalt scop, pretextul, sau cum vrei să-i zici.

Și se așeză la birou, cotrobăind prin multele sertare. Reveni de acolo cu un dosar voluminos, pe care îl aruncă în fața lui Lucky.

— Îți dai seama că e total ilegal ce fac eu acum. Sper să apreciezi asta, atunci când ne vom târgui pentru pensia alimentară. Bei ceva?

— Orice mi-ai oferi, nu făcu Lucky nazuri. Dar ai grijă, tu nu ar trebui să bei. Nu-i prieste copilului, continuă el gluma și un sentiment ciudat îl cuprinse. Un sentiment pe care nu-l cunoscuse până atunci și nu știu cum să-l numească. Alungă din minte această idee și încercă să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut în continuare. Răsfoi câteva fișe, până ajunse la cea care avea fotografia Zeldei. Nu se gândi la motivul pentru care fișele cuprindeau și fotografii. Poate ar fi făcut-o, dacă nu ar fi observat două lucruri care îl tulburară puternic. În dreptul fotografiei femeii pentru care făcuse drumul de la New York era trecut un cu totul alt nume: Theresa Gibson și o adresă de-a dreptul stupefiantă, cea a arabului în a cărui locuință scotocise cu Tom, cu două zile în urmă.

•

Agentul se întoarse în camera de hotel, unde le sechestrase pe Gina și pe Marta. Se gândiseră că nu ar fi fost prudent să-i dea drumul mulatrei, pentru că nu se putea încrede în ea, iar Gina putea fi considerată deja arestată, pentru implicare în asasinatele de la bar.

Se aștepta să le găsească furioase și se pregăti să le tempereze rapid cu câte o scatoalcă. În plus, își făcuse calculul că de data asta Marta nu mai avea niciun motiv să nu cedeze insistențelor lui. Iar dacă totuși o făcea, cu atât mai rău pentru ea.

Urcă în grabă în ascensor, gândindu-se cu plăcere la orele pe care le va petrece în compania celor două, până când se va întoarce Lucky sau va primi un semn de la Rod. Trecu cartela prin fanta dispozitivului digital de închidere a ușii și deschise voios, pătrunzând în spațiosul hol al apartamentului. Constată o liniște suspectă și se gândi pofticios:

— Probabil că fătucile își liniștesc temerile printr-o mică vânzoleală. Ador când se întâmplă așa.

Deschise brusc ușa dormitorului, decis să le facă prostituatelor o surpriză plăcută. Era atât de convins că le va găsi încovrigate, fiecare cu capul între picioarele celeilalte, încât, pentru o fracțiune de secundă, o și văzu pe Marta ridicându-se și șoptindu-i pătimaș: „Credeam că nu mai vii, animal mare și rău! Aproape am terminat fără tine. Vino ca să ne potolești setea și foamea.”

Aici sunteți, nesătulelor! își închipui el că strigă, constatând cu stupoare că atât patul cât și întregul dormitor erau goale. Se scutură ca dintr-un vis urât și simți că ceva nu este în regulă. Se repezi în cealaltă încăpere, găsind-o la fel de nepopulată precum un centru de ajutor umanitar pentru palestinieni în Tel Aviv.

Se repezi în baie, trase perdeaua și atunci o zări pe Marta. Însă felul în care se întindea corpul ei în cada goală, nu-i mai stârni poftele sexuale. Plină de sânge, frumoasa femeie avea craniul crăpat în două, cu un satâr de bucătărie. I se păru o imagine hidoasă și nedreaptă. Într-un gest ce se voia reparator, apucă de coada toporului și îl extrase, cu oarecare greutate, ce-i drept, din țeasta femeii. Corpul era cald încă și sângele începu din nou să curgă, foarte slab, din fanta eliberată. Nu știu ce să facă mai întâi. Stătea cu satârul plin de sânge în mână și privea prostit la cadavrul femeii.

Unde să fie târâtura aia de Gina? fu primul gând care îi veni în minte și porni să scotocească prin locuință, fără să lase satârul din mână.

Soneria împrăștie în apartament un zgomot strident care-l făcu să tresară, tocmai când ridica cuvertura patului, pentru a căuta dedesubt. Instinctiv, se repezi la ușă și deschise.

Polițiștii, făcură rapid un pas înapoi și scoaseră pistoalele, somându-l:

— Stai pe loc și aruncă arma! se auzi ordinul unuia dintre ei.

Tom nu înțelese din prima clipă la ce armă se referă copoiul, motiv pentru care ridică sprâncenele mirat:

— Ce armă, sticlete prost?

Abia atunci realiză că rămăsese cu satârul în mână, iar în cadă zăcea trupul neînsuflețit al Martei. Își făcu o socoteală urgentă, despre timpul pe care l-ar pierde explicând ce s-a întâmplat în realitate. Apoi, până ar veni cineva să-l ridice din arest, dacă ar veni, având în vedere că asista la o înscenare în cel mai pur stil CIA.

— Stați calmi, stați calmi! începu el să strige către polițiști, dând semn că se apleacă să lase satârul jos. E o neînțelegere, sunt Thomas Simson de la CIA. Imediat o să vă arăt legitimația.

— Lasă legitimațiile și vorbăria! Pune arma jos și întoarce-te cu spatele, cu mâinile la ceafă, strigară ei, prea puțin dispuși să-l creadă.

Se așteptase la asta, așa că, în timp ce se apleca, se aruncă brusc peste cap, răsucindu-se în aer și lovind cu picioarele, de sus în jos, în primii doi polițiști care erau mai apropiați. Aceștia se treziră proiectați pe spate, împiedicându-l pe cel de-al treilea să intervină, înainte ca pumnul greu al matahalei să-i trosnească în creștetul capului, făcându-l să-și piardă cunoștința.

— Au trimis trei polițiști de stradă să mă prindă pe mine? se miră Tom cu voce tare. Pesemne că nu știau cu cine au de-a face! strigă el, aplecându-se și aplicându-le celorlalți doi același procedeu de trimitere în lumea viselor.

Apoi se repezi la ascensor, care încă nu apucase să plece după ce îi debarcase pe polițiști. Liftierul rămăsese mut de uimire, privindu-l cu spaimă în ochi.

— Mișcă! îl îmbrânci Tom înăuntru. La unu. Are mai multe viteze drăcia asta?

— Nu, domnule! reuși negrul să îngaime cu greu.

— La banii pe care îi încasați pe o cameră, ar trebui să prestați și câte o felație, dacă o cere clientul, nu numai să aveți accelerație la cutia asta nenorocită.

Ajuns cu viteza normală la etajul dorit, Tom se repezi afară din lift și coborî pe scara de incendiu.

Dacă sunt băieți deștepți, mai așteaptă unul în hol, se gândi el, ajungând la parter.

Într-adevăr, un al patrulea polițist stătea cu o figură nepăsătoare în dreptul ușii liftului. Aceasta se deschise și liftierul negru, cu o figură panicată, sări pe copoi, începând să-i povestească scena la care fusese martor.

Profitând de încercările polițistului de a-l calma pe negru, pentru a reuși să înțeleagă ce bălmăjea acesta, Tom traversă cu pas grăbit holul somptuos al intrării în hotel, până auzi strigătele disperate ale negroteiului:

— Ăla e matahala!

Atunci, agentul o zbughi pe ușa rotativă, în timp ce polițistul striga după el, amenințându-l că trage dacă nu se oprește.

Tragi pe mă-ta-n fus! își spuse Tom în barbă. Cu atâta lume plină de bani în jurul tău…

Apoi ieși ca o furtună din hotel și se repezi la mașina poliției, care era lăsată descuiată și cu cheile în contact. Nu avea idee încotro să o ia, dar un lucru știa clar: Wardolf Astoria nu era un loc în care să mai zăbovească.

•

Se îndrepta spre New York cu toată viteza pe care i-o punea la dispoziție puternicul automobil. Din păcate, nu putea scăpa de tulburarea care pusese stăpânire pe el. Se despărțise cât de elegant putuse de adorabila Meg, dar aceasta rămăsese cu un gust amar. Bărbatul pe care îi plăcuse cel mai mult dintre toți câți avusese în ultimii cinci ani, nu mai avusese răbdare să stea la cină. Nu-i venea să creadă că se înșelase în privința lui. Bineînțeles că, la o adică, putea să ia de bună explicația acestuia, conform căreia lucruri foarte importante și de maximă urgență îl rechemau la New York. Dar de câte ori nu auzise asemenea explicații? Și chiar dacă acum păreau mai credibile, oare nu ea le percepea așa?

— Să sperăm că, după ce se vor termina lucrurile astea atât de importante, nu o să vină altele și mai importante și așa mai

departe, spusese ea, la plecare. Dar cine poate știi... În fond, ai obținut informațiile pe care le doreai, nu?

— Meg, știu că sună aiurea, dar ai încredere în mine. Promit că, dacă rămânem în viață, o să mănânc cina pe care ai pregătit-o, o mai asigurase el, în timp ce se grăbea să urce în mașină și pornea motorul. Măcar gătești bine? Să știu ce am pierdut.

— Aiurea, spuse Meg, înciudată, în timp ce se întorcea să intre în casă. Semipreparate.

Lucky se distrase, deși multe griji și întrebări fără răspuns i se îngrămădeau în minte.

Ajuns la hotel, văzu mare agitație. Poliție în număr mare și presa foiau împrejur. Primul impuls fu să intre, să vadă dacă Tom era acolo. Și, de asemenea, Gina și Marta. Ceva îl opri însă, determinându-l să-l întrebă pe unul dintre hamali:

— Ce e cu toată agitația asta? Se toarnă vreun film?

— Nici vorbă, se bucură băiatul că are ocazia să povestească. A avut loc o crimă îngrozitoare în apartamentul 1213. O femeie a fost găsită cu craniul crăpat în două. Iar criminalul se afla înăuntru când a sosit poliția. Din păcate, i-a dovedit și a spălat putina de urgență. Era un adevărat monstru; mai mare decât Arnold Schwarzenegger.

Lucky se simți brusc ca un copil fără apăsare în fața unui câine turbat. Sau ca un prizonier într-o magherniță care începea să se dărâme din cauza unui cutremur. Știa că Tom nu ar fi avut de ce să omoare pe niciuna dintre femei. Dar de ce una? Unde era a doua? Și care dintre ele fusese ucisă? De ce? În fond și la urma urmei, ce căuta frumoasa Zelda în toată afacerea asta?

Atâtea întrebări și nicio luminiță la capătul tunelului. Nici capacitățile lui deosebite nu-i puteau folosi prea mult în acea situație. Ce păcat că nu fusese programat să „citească” și trecutul.

Auzi un fluierat ușor, venind din spatele unuia din copacii pirpirii de la marginea bulevardului. Se uită, din pură curiozitate. Văzu un bătrânel destul de simpatic, făcându-i disperat semne să se apropie. Începuse să nu se mai mire de nimic. Și se îndreptă spre el.

— Tu ești Lucky?

— Da, eu sunt. Tu cine ești?

— Rod, prietenul lui Tom. E o poveste mai lungă. Vrea să vă întâlniți.

— Nu e singurul, categoric. Unde?

— L-am lăsat în locul meu de filaj. Pe strada…

— … Știu, la locuința lui Rashid, nu?

— Exact. Mi-a spus Tom că ești isteț. Unde ai parcat automobilul?

Ajunseră în mai puțin de o jumătate de oră și-l văzură pe Tom așteptând liniștit într-un Camaro.

— A cui e rabla?

— Te rog frumos, se oftică bătrânul. E mașina mea de filaj. O am de când te jucai tu cu puța-n țărână.

— Nici nu se fabricau pe atunci, zâmbi Lucky.

— Poftim? se miră bătrânelul.

— Las-o baltă, că nu contează.

Văzându-l pe Lucky, fața matahalei se lumină deodată.

— În sfârșit, s-a întors fiul rătăcitor. Cât pe ce să nu mă mai găsești în libertate.

— Mi-a povestit un băiat de la hotel. De fapt, ce s-a întâmplat?

Tom începu să-i povestească cu lux de amănunte pățania, amplificând la maximum scena „evadării”, spre veselia lui Rod care știa foarte bine de ce era în stare matahala.

— Deși mi se pare o chestie foarte străvezie – afirmă sfătos pensionarul –, clar pusă la cale de „ai noștri”, cine putea ști care e misiunea ta?

— Jo Marino, rostiră și Lucky, și Tom în același timp.

— Nț! dădu neîncrezător bătrânul din cap. Te cunoaște prea bine. Nu ar fi trimis trei imbecili acolo. Ar fi ales măcar un spate solid și cu agenți sub acoperire. Exclus. Eu nu cred că el a ordonat așa ceva.

— Matusalem are dreptate, aprecie Tom, cu admirație în glas. Și eu l-am exclus din calcule. E vorba despre cineva care face un periculos joc dublu. Și cred că se află deasupra lui Jo.

— De ce?

— Pentru că, ia gândiți-vă, ce interes ar fi avut Jo să-i vorbească unui subordonat despre misiunea mea? În timp ce cu un superior, altfel se pune problema.

— Dar peste Marino nu mai e decât… se temu să mai continue pensionarul.

— Exact, Marele Arhitect, confirmă Tom în șoaptă, cu un ușor tremur în glas. Imposibil! Adică, de ce nu? Doar de aia tremură toți de frica lui. Nimeni nu știe la câte capete joacă.

— Cine mai e și arhitectul ăsta? se înfurie Lucky, care nu înțelegea nimic din păsăreasca celor doi.

— Nu e, dom'le, niciun arhitect, se răți Tom la el, de parcă Branigan ar fi inventat acel termen. Așa i se spune șefului cel mare.

— Vorbești despre șeful CIA? Păi, nu e…

— … Aiurea. Ăla pe care-l știi tu e pentru public. Tu crezi că dacă fiecare președinte și-ar pune câte un om la conducere, din patru în patru ani, am mai domina noi planeta?

— OK, admise Lucky, prea novice în astfel de jocuri complicate pentru a-l contrazice. Și cine e, de fapt, șeful din umbră?

— Nimeni nu știe.

— Nici măcar Jo?

— Nici președintele țării. E unul dintre lucrurile pe care acesta le află la investire și trebuie să-l uite instantaneu, dacă vrea să nu plece cu picioarele înainte din Casa Albă.

— Asta înseamnă că președintele află cine e arhitectul ăsta.

— Greșit. De fapt, află că e mai sănătos să nu afle…

— Să vă mai spun ceva, interveni Rod, făcându-le semn să se apropie. Nici măcar nu se știe dacă e om.

— Da' mai du-te-n mă-ta! se enervă Tom, stricându-se de râs. Așa vă învăța pe voi la școală, sau te-ai ramolit de tot și îți închipui că ești cu nepoată-ta la un foc de tabără, încercând să o sperii?

— N-aveți decât să râdeți – se burzului bătrânul –, dar poate o să apucați să-i vedeți adevărata față. Să vedem atunci cine râde mai bine.

— Acum, că am avut parte și de povestea dinainte de culcare, ce facem în continuare? întrebă Lucky, care părea singurul conștient că intrau în criză de timp.

— Una dintre variante ar fi să-i săltăm pe imbecilii ăia de arăboi, că s-au adunat toți aici, propuse Tom optimist.

— Asta ai uitat să menționezi, se supără puțin Lucky. Eu zic că ar trebui să-l sunăm și pe Jo. Cred că e momentul să aflăm și ce știe el. Simt că se strânge lațul, dar încă nu-mi dau seama în jurul cui.

• Capitolul 10 •

Jo Marino începuse să-și piardă răbdarea. Încercările lui de a afla ceva despre misteriosul avion ce urma să lovească o centrală nucleară, se izbeau în permanență ca de un zid. Chiar începuse să se întrebe dacă Lucky nu avusese un coșmar conținând mai multe elemente fanteziste decât reale. Nici cu planul inițial nu fusese de acord, însă acela avea o logică și destule precedente ca să i se pară aplicabil. În orice caz, nu era ceva pentru care merita să renunțe la salariul lui cu șapte cifre. Nu încă.

Dar accident nuclear? Asta nu putea fi un plan intern aparținând CIA. Niciun american nu era atât de nebun încât să se apuce de așa ceva. Acestea erau speranțele lui.

— Vă caută Thomas Simson la telefon, auzi în interfon vocea bărbătească a secretarei.

Își ridică rapid picioarele de pe birou și se repezi la interfon.

— Fă-mi urgent legătura.

— Alo, șefu'? se auzi vocea guturală a matahalei.

— Care-i treaba, ce noutăți aveți? Lucky colaborează?

— Lucky e OK, dar eu am o problemă. Trebuie să ne vedem față-n față, cât mai repede cu putință. Și e nasol dacă nu o facem.

— De acord, unde ne vedem?

— Știi barul lui „Corsicanu" de pe 17 colț cu 45?

Jo se ridică și își luă haina din cuier, îndreptându-se spre ușă în mare grabă și strigându-i secretarei:

— Gloria, anulezi totul pentru azi. Spune-le că am murit. Și notează-i, te rog, pe cei care se bucură când le dai vestea.

•

Barul lui „Corsicanu" nu avea nimic comun cu un local conspirativ, și, cu atât mai puțin, un aer corsican. I se spunea așa pentru că aparținuse unui renumit mafiot din anii '30, care făcuse avere pe vremea prohibiției, ca toți cei de aceeași teapă, din comerțul ilicit cu alcool. Singurul lucru care mai amintea de perioada aceea erau urmele de gloanțe din ziduri, rămase de la episodul care adusese cu sine și moartea lui François D'Annunzio, zis „Corsicanu", într-o răfuială cu un clan rival. În rest, noii patroni – niște irlandezi – nu găsiseră de cuviință să păstreze aerul specific anilor '30, deși ar fi fost posibil ca acest lucru să le aducă mai mulți clienți.

Tom aștepta liniștit într-un colț, la cea mai îndepărtată masă de la intrare, străduindu-se să fie cât mai puțin vizibil, după ce întreaga presă îi publicase portretul robot. Din fericire, irlandezul gras care se târa plictisit printre clienți, nu părea genul de om care să-și strice ochii citind sau urmărind știrile.

Jo se așteptase să-i găsească pe amândoi acolo. Fu surprins de faptul că se înșelase în previziunile sale.

— Te salut, asasin mic și rău! îl luă bătrânul peste picior, văzând că agentul încerca să pară cât mai mic în colțul său.

— Salut, șefu'! Mă bucur că-mi arăți atâta înțelegere. Nu știu ce m-aș face fără suportul tău moral, răspunse Tom, iritat.

— Lasă asta, mai bine spune-mi cum de ai reușit să lași atâtea urme, încât nici măcar un cadet să nu se gândească măcar că nu tu ești asasinul mulatrei?

— Dacă eram eu, fii sigur că nu ar fi aflat nimeni. De exemplu, știi ceva despre secretarul ambasadei iraniene de la noi din țară?

— Nu, răspunse mirat Jo, neînțelegând legătura.

— Păi vezi! surâse Tom triumfător.

— Bine, bine, am înțeles încotro bați. Cum stăm cu ancheta?

— În afară de incidentul ăsta nefericit, în care încă mai aștept un sprijin oficial, cred că stăm bine. Am identificat, în proporție de 65%, aeroportul de pe care urmează să decoleze avionul. Lucky execută un filaj asupra celor amestecați în treaba asta. Mai trebuie doar să punem cap la cap informațiile obținute.

— Asta e perfect, se bucură Jo, lovind cu pumnul în masă. Iar Lucky ăsta mi se pare a fi o comoară pe lângă casa omului.

— Șefu', pune-mă te rog și pe mine la socoteală! Deocamdată, eu sunt urmărit pentru crimă de gradul întâi.

— Stai liniștit că se rezolvă, nu asta-i problema. Dar dacă ai putea să-mi livrezi și asasinul adevărat, ar fi ideal.

— Păi, tot eu? se înfurie Tom. De asta îmi arde mie acum?

— Bine, bine… măcar ai vreo bănuială?

— Știu, în orice caz, pe cine trebuie să întrebați ca să aflați. E una Gina, care lucrează – lucra, mai bine zis – la barul nostru.

— Gina? Grozavă bucățică! nu putu Jo să se abțină. Voiam s-o iau secretară, dar cineva – n-am aflat cine – mi-a pus bețe în roate.

— Cum șefu'? rămase uimit Tom. Încă mai… secretezi?

Privirea care i-o aruncă bătrânul fu suficientă ca agentul să își înghită sarcasmul nemestecat.

— Dar cu celelalte avioane cum stăm? încercă Tom să readucă discuția pe tărâm profesional.

— N-ai nicio grijă! i-o reteză Jo. Vezi-ți de-ale tale! Deci, ce-i cu Gina?

Tom comandă un whisky, dublat de o votcă pentru Jo și îi împărtăși acestuia întreaga tărășenie.

•

La postul lor de observație, situat în clasica rablă a lui Rod, Lucky trecea prin toate stările de enervare care îl cuprind pe orice începător în ale filajului.

— Cred că nu aș putea face meseria asta, dacă aș fi nevoit să trec încă o dată prin asemenea supliciu, se plânse el lui Rod.

— Dragul meu, asta e baza. Restul e distracție. Pentru chinul ăsta luăm 80% din bani.

— Ce dracului or face acolo, de atâta vreme, cei trei purceluși? S-or sodomiza între ei?

— La ăștia – aprecie Rod disprețuitor – orice e posibil.

Sporovăiau în felul acela de câteva minute, timpul trecând mai ușor, când Lucky simți cum i se trezesc simțurile speciale și în fața ochilor începe să se deruleze o nouă scenă de coșmar.

Tom și Jo Marino stăteau de vorbă într-un bar, apoi se ridicau de la masă și porneau împreună spre ieșire. Ajunși în stradă, când tocmai își strângeau mâinile de despărțire, o mașină se apropia în viteză, frâna pentru câteva clipe în dreptul lor, timp în care două rafale scurte de mitralieră îi secera pe amândoi, după care mașina se făcea nevăzută.

Lucky scoase celularul și formă de mai multe ori numărul de telemobil al lui Tom, constatând că aparatul era deconectat.

Îi e teamă să nu fie localizat de poliție, își imagină el, în vreme ce forma numărul primit de la Jo Marino.

— Îmi pare rău că nu vi-l pot da pe șefu' – îl lămuri secretara lui Jo –, dar a plecat în grabă, iar telemobilul a rămas pe birou, de aceea am răspuns eu. Mi-a spus să contramandez tot pentru astăzi, dar nu cred că se va întoarce prea târziu, domnule Branigan. Să-i transmit ceva?

— Dacă nu-l găsesc în timp util, s-ar putea să nu mai ai cui transmite, zise Lucky, însă după ce întrerupse legătura telefonică. Trebuie să plec, se ridică el brusc, cu un aer

impacientat. Ceva groaznic urmează să i se întâmple lui Tom și Jo.

— Să mergem, se precipită Rod să pornească bătrânul hârb, fără a cere explicații suplimentare.

— Nu, îi tăie Lucky elanul. Tu rămâi. Nu-i putem scăpa din ochi pe arăboi tocmai acum. Spune-mi unde e barul în care s-au întâlnit?

— De unde știi? se miră bătrânul. Parcă la intersecția dintre străzile 17 cu 45. Da, da, la „Corsicanu”. „Green Ireland” îi zice la speluncă.

Lucky nu mai așteptă alte detalii și se repezi în autoturismul lui, demarând cu un scrâșnet de roți, spre disperarea unui șofer de autobuz. Acesta se văzu nevoit să tragă puternic de volan pentru a evita Lexus-ul, obligându-l pe posesorul unui Ford care venea din spate, să intre din plin în el. O hărmălaie cumplită urmă acestui accident, ambii șoferi întâmplându-se să fie italieni, spre bucuria lui Rod, care avea ocazia să mai uite de plictisitoarea pensie în care se afla.

Însă Lucky nu avea timp pentru asemenea nimicuri, pe care de altfel nici nu ar fi putut să le observe, din cauza demarajului disperat cu care pornise înspre Manhattan. Din fericire, nu era o oră de vârf în New York, ceea ce îi facilită accesul în insulă. Se mai liniștise. Avea timp pentru a preîntâmpina dezastrul. „Văzuse” ceasul fixat deasupra tejghelei indicând ora 19:30. Mai era timp o jumătate de oră, iar lui Lucky îi era suficient un sfert de oră ca să ajungă la destinație.

Trecu în maximă viteză podul ce leagă Bronx-ul de Manhattan și pătrunse înspre miezul metropolei, evitând cu pricepere mașinile care circulau cu viteza legală. Intră pe bulevardul 45 și trecu de primele zece intersecții fără probleme. Nici măcar semaforul nu se nimerise roșu, în niciuna dintre acestea.

Semn bun! se bucură el.

Dar bucuria se dovedi imediat prematură. Un incendiu izbucnise la etajul cinci al unui imobil și câteva mașini de pompieri îl depășiră cu un urlet care îl făcu să se înfioare. Până se dezmetici, trebui din nou să tragă pe dreapta, pentru că se apropiau ambulanțele. La locul incendiului, bulevardul era complet blocat. Autospecialelor se adăugaseră cinci care de televiziune, cameramanii și reporterii agitându-se de colo-colo.

Un polițist le făcea semn să ocolească ambuteiajul, însă din cauza traficului deviat, deja nu se mai putea circula decât cu foarte mare greutate.

— Fuck! înjură Lucky furios.

Își dădea seama că nu avea nicio șansă să străbată cu mașina cele câteva sute de metri care îl despărțeau de localul căutat. Așa că o abandonă, spre disperarea celorlalți șoferi, care începură să claxoneze furioși, aruncându-i cele mai fanteziste înjurături auzite vreodată de Lucky, de când ieșise din comă. Dar el nu avea nici timp și nici chef să răspundă. Se aruncă într-o goană nebună, deși se simțea încă puțin amețit de la efortul la care fusese supus de ultima viziune.

Execută un slalom dificil printre pietonii de pe trotuare, răsturnă din grabă un băiat care tocmai ajunsese cu pizzele comandate în fața unui imobil, evită în ultimul moment un negru ce se pregătea să agațe poșeta unei bătrâne și ajunse, în cele din urmă, în dreptul intersecției dorite, exact în momentul în care cei doi își strângeau mâinile în semn de rămas bun. Mașina fatală se apropia amenințătoare.

— Lucky! se miră Tom când îl văzu pe amicul său alergând disperat către ei.

— Feriți-vă! urlă acesta, aruncându-se într-un plonjon disperat.

Datorită vitezei, reuși să-l doboare la pământ pe Tom, care rămăsese fără grai în fața unui asemenea placaj ca la rugbi. Nu însă și pe Jo, care făcuse din instinct un pas în lateral. Rămas în picioare, cu o mină uimită, încasă în plin rafalele celor două mitraliere și se prăbuși pe caldarâm, în timp ce mașina din care se trăsese demara în trombă, pierzându-și urma printre celelalte autoturisme aflate la ora aceea în trafic.

•

Se înserase și Rod nu mai avea nicio veste de la colaboratorii săi. Începuse să fie ușor îngrijorat, dar mai ales teribil de înfometat.

Ce m-oi fi amestecat eu în rahatul ăsta, nu știu?! oftă el, coborând din mașină ca să-și dezmorțească puțin oasele. Apoi își aminti cele povestite de Tom, în legătură cu probabilitatea unui atac terorist. Oftă din greu, resemnându-se.

Dacă m-aș fi mutat în Florida, cum m-a tot bătut nevastă-mea la cap... continuă el să se lamenteze. Cred că sunt prea bătrân

pentru meseria asta. Normal că-s prea bătrân, continuă el să vorbească de unul singur. De aceea m-au scos la pensie, nu? râse el de glumele pe care și le imagina, în timp ce traversa strada pentru a ajunge la toneta vânzătorului de hot-dog, care tocmai se pregătea să strângă.

Își cumpără un sandwich pe care îl garnisi cu toate ingredientele puse la dispoziție de tinerelul vânzător și se pregăti să traverseze înapoi, când observă un Lincoln negru oprind în dreptul scării pe care o supraveghea de două zile. Din automobil coborâră doi bărbați bine făcuți, îmbrăcați în costume negre.

Ăștia-s de-ai noștri, își zise pensionarul, i-aș recunoaște oriunde s-ar afla. Mai bine și-ar pune o firmă luminoasă în piept, imbecilii.

Unul dintre ei se aplecă și trase, cu oarecare efort, un covor rulat de pe bancheta din spate a mașinii. Îl apucară amândoi și, nu fără oarecare greutate, dispărură în imobil.

Să fiu al dracului! se minună Rod. Numai spălători de covoare nu-i vedeam pe foștii mei colegi.

Își dădu însă imediat seama că așa ceva e destul de greu de înghițit și începu să alerge spre intrare, având grijă să nu piardă nimic din umplutura prețiosului sandviș. Ajuns acolo, constată că are nevoie de codul de la interfon, pentru a putea intra. Oftă din nou și, învelind cu grijă frugala sa cină, și-o îndesă cu băgare de seamă în buzunarul pantalonilor. Pe urmă scoase setul lui de chei din haină și de acolo șperaclul, de care nu se îndurase încă să se despartă.

După mai puțin timp decât i-ar fi fost necesar unui bâlbâit să pronunțe numele lui Mobutu Sese Seko Kuku Ngbengu Wa Zabanga, încuietoarea cedă, ca o târfă de stradă după ce și-a încasat onorariul solicitat în avans.

Se gândi că, dacă în covorul respectiv era un cadavru sau orice altceva în afară de praf, cei doi nu ar fi riscat să ia ascensorul. Asta în cazul în care presimțirea lui era corectă și cei doi ar fi „livrat” încărcătura la domiciliul arăboilor, situat la etajul doi.

Dacă ei merg acolo, iar eu iau ascensorul, îi prind, își făcu el socoteala. Dacă nu, nici nu mă interesează unde duc covorul. Ar putea fi o simplă coincidență. Dar experiența m-a învățat că nu

există așa ceva, cugetă el, luând liftul și apăsând pe butonul care cerea mașinăriei să-i urce trupul obosit la etajul cu pricina.

Ajunse la palierul dorit cu puțin înainte ca agenții – sau ce-or fi fost ei – să-și facă apariția, răsuflând din greu. Intuiția lui funcționase corect. Cei doi sunară, folosind un cod anume, chiar la ușa în spatele căreia se adunaseră cei trei închinători la Allah.

Rod se lipi de zidul culoarului perpendicular pe cel pe care se petrecea acțiunea, încercând, cu urechile ciulite ca un coiot, să deslușească șoaptele schimbate de dubioasele personaje. Cum apartamentul nu se găsea departe de locul în care se pitise bătrânul, reuși să îndeplinească misiunea pe care și-o propusese.

— Și noi, ce să facem cu ea? auzi el un glas iritat.

— S-o mâncați până mâine, la micul dejun, veni răspunsul sec al unuia dintre hamalii îmbrăcați în costume negre. Nu ne interesează. Șeful a zis să vă faceți singuri curățenie în urmă de acum încolo.

— Șeful vostru e nebun. Care „de acum încolo”? A uitat că totul se va încheia mâine dimineață? Yankei idioți! mai apucă să audă Rod, după care o ușă fu trântită cu putere, așternându-se o liniște deplină.

Vru să coboare, dar observă că posibilii agenți CIA nu fuseseră poftiți înăuntru, ci se găseau în fața ușii ascensorului, așteptând cuminți venirea acestuia. Nu mai aveau nicio povară asupra lor. Se trase repede la loc, așteptând în tăcere ca respectivii să dispară.

Oare de ce am eu impresia că locatara din „covorul fermecat” nu e alta decât Gina? Și, cu siguranță, sufletul ei nu mai era acolo de mult timp.

Coborî, mulțumit de cele ce aflase, imediat ce estimările lui îi spuseră că Lincoln-ul era probabil departe.

Drept urmare, lovitura o să aibă loc mâine dimineață, dacă pista noastră e corectă, conchise el, în timp ce înfuleca cu poftă din cina boțită de înghesuiala din buzunarul lui. Mai rămâne să am pe cine anunța despre descoperirea mea.

• Capitolul 11 •

Primul impuls al lui Tom fu să se repeadă după mașină, așa că își scoase pistolul și se grăbise să ajungă în mijlocul străzii. Își dădu însă seama că era un gest inutil. Automobilul era deja departe; numai în filme un imbecil ar fi deschis focul în condiții atât de potrivnice. Se întoarse furios și îl găsi pe Lucky îngenuncheat lângă trupul plin de sânge al celui care era pe cale să devină fostul lor șef.

— A spus ceva? se apropie Tom de Lucky. Vreo ultimă informație, vreun sfat prețios pe care să mi-l amintesc toată viața, adăugă, după ce constată dintr-o privire că Jo Marino trecuse pe lumea cealaltă în timp record.

Din nefericire pentru el, nu avusese craniul mai tare decât gloanțele de mare calibru împroșcate din mașina ce dispăruse. Tom nu apucase să-i deslușească nici măcar numărul de înmatriculare.

— Da, se uită Lucky batjocoritor înspre el. Te-a sfătuit să ai grijă cu colesterolul... Ce-ai fi vrut să mai spună? Și-a dat duhul și gata. Gloria lui a apus cât ai zice „pește”.

Lumea începuse deja să se adune, așa cum se strânge de fiecare dată când e prea târziu ca să mai poată fi de ajutor. Din acest motiv, Branigan constatase de ceva vreme apetența mulțimii pentru meseria de cioară, de corb sau de cioclu a celor ce n-aveau ce face cu timpul lor.

— Ăștia ajung întotdeauna înaintea poliției, și mereu după ce victimele nu mai au nevoie de nimic, șopti el, ridicându-se de lângă corpul neînsuflețit și căutând din ochi o breșă în cercul compact ce se formase în jurul lor.

Tom se aplecă și începu să-l caute pe defunct prin buzunare. Păru să fi găsit ceea ce dorea, așa că se ridică și, scoțând o legitimație din buzunar, începu să strige la mulțimea adunată:

— Faceți loc, urgent! CIA.

— Ce dracului căutai în buzunarele lui Jo, îl întrebă Lucky pe agent, în timp ce se îndepărtau în fugă de locul asasinatului.

— Cartela de acces. Întotdeauna mi-am dorit să intru și eu în biroul Marelui Arhitect. Al dracului să fiu dacă n-o s-o fac, înainte ca accesul cu această cartelă să fie anulat. Dar o să le ia ceva timp ca să identifice cadavrul și să fie anunțată CIA. De-aia am avut grijă să-i iau toate actele.

— Un adevărat camarad, nu se putu abține Lucky să-l admonesteze, în timp ce urcau în mașina pe care o abandonase puțin mai devreme.

— Acum, ce facem? îl întrebă Tom.

— Tu trebuie să știi mai bine, se oțărî Lucky. Doar ești specialistul, dacă nu cumva ai uitat?

— Da, desigur, eu sunt specialistul, îl îngână matahala. De aia eu n-am văzut mașina de la doi metri și tu ai observat-o de la 15 kilometri distanță, nu?

— Ai și tu dreptate, trebui Lucky să-i admită raționamentul.

— Dar am uitat evenimentul cel mai important.

— Care?

— Tocmai era să mor, iar Jo tocmai a plecat dintre noi. Nu mai înțeleg ce se întâmplă. M-am învățat atât de tare cu morții în jurul meu, că nici nu-i mai observ, se lamentă uriașul.

— Sunt două variante, aprecie Lucky, după ce se gândi puțin. Fie are legătură cu cazul nostru, și atunci e semn bun: suntem pe calea cea dreaptă și trebuie să continuăm. Fie nu are nicio legătură și nu e nevoie să ne mai batem capul. Eu zic să nu ne pierdem timpul cu prea multe explicații. Să mergem să vedem ce s-a mai întâmplat cu arăbeții noștri. Deocamdată, ei și apariția falsei Zelda la școala de pilotaj sunt singurele noastre piste demne de luat în seamă.

Ajunseră la postul de observație și îl găsiră pe Rod pradă unei mari surescitări.

— Credeam că nu mai ajungeți, îi luă acesta în primire, de cum îi văzu.

— Ai fost destul de aproape de adevăr, remarcă Tom și îl puse în temă cu atentatul a cărui victimă tocmai fusese pe cale să devină.

— Poate că doar Jo era cel vizat, remarcă Rod destul de calm.

— Poate, dar asta nu schimbă cu nimic datele problemei, nu?

— Nici nu știi câtă dreptate ai, spuse Rod. Acum o oră au apărut doi ciocli de-ai noștri – dacă înțelegi la ce mă refer –, cu un covor făcut sul, în care cred că odihnea probabil Gina. Au predat coletul celor trei și apoi au dispărut. M-am strecurat, pentru că încă mai am instincte, și i-am auzit pe unul dintre arabi spunând că lovitura va avea loc mâine.

— Hopa! tresări Tom la auzul acestei vești. Să înțeleg că s-ar putea ca această noapte să fie ultima de pace?

— Dacă nu reușim să le dejucăm planul, s-ar prea putea, admise Rod cu întristare în glas.

— Parcă nu mi-aș petrece cu voi ultima mea noapte, ci cu o damă bine – fără supărare, zise Tom. Așa că trebuie să reușim.

— Acum, dacă Jo Marino s-a dus, ce s-o întâmpla cu celelalte două avioane care se aflau în grija lui? Cu cine putem lua legătura, ca să-l avertizăm că mâine va avea loc atentatul, în cazul în care nu s-a aflat?

— Se prea poate să nu se fi aflat, spuse Tom, cu regret în glas. Jo m-ar fi atenționat dacă mai este și altcineva în cărți.

— Poate că bătrânul nici nu trebuia să știe, murmură Lucky, foarte îngrijorat.

— Buuun! dori Rod să încheie acea divagație. În consecință, cum procedăm? Idei, simțăminte, previziuni…

— E deja noapte, observă Lucky. Aș trage un pui de somn, dar nu am curajul necesar. „Mâine” poate însemna și după ora 12 noaptea, nu?

— Eu nu cred, interveni Tom. Dacă vor să arunce „Gemenii” în aer, nu are niciun rost s-o facă noaptea, când acolo nu se află decât portarii. Ce-i drept, în cazul centralei nucleare pot acționa oricând. Deși e ceva ce nu am înțeles de la început. Dacă vor să radă statul, de ce le mai trebuie și Gemenii?

— Sună a nonsens, într-adevăr, admise și Rod, doar dacă…

— … Dacă ce – forță Lucky nota – doar dacă ce? Nu ne mai ține încordați, că o să explodăm și singuri în câteva secunde!

— Doar dacă avem de-a face cu două structuri paralele.

— Ce spui? Până acum nu aveam niciuna, și brusc, mâine… În cât suntem mâine… 11 septembrie. Să acționeze două? Cam aberant, după părerea mea.

— Numai parțial. Poate o parte a planului e semioficială. Ții minte scandalul cu Pearl Harbour? Elementul-surpriză! Profitând de faptul că unii așteaptă atacul asupra „Gemenilor”, ceilalți, care pot fi sau nu în legătură cu primii, fac mai mult decât un gest simbolic. Nu spun că asta va urma să se întâmple, dar varianta are un oarecare sens.

— Ce-i cu Pearl Harbour? întrebă Lucky nelămurit, fiindcă în adolescență nu fusese prea atent la orele de istorie. Pe care, de altfel, nici nu le prea frecventase, datorită tinereții lui tumultuoase.

— Ha, ha, ha! râse Tom. O operațiune clasică, de o genialitate ieșită din comun. Fără scrupule, dar eficientă. Americanii știau că japonezii or să atace, au retras cea mai mare parte a flotei din golf și în rest s-au făcut că plouă.

— Eu nu cred așa ceva, se revoltă Lucky.

— Bravo! îl lăudă Rod. Așa au zis și ei atunci, când au făcut planul. Că nimeni nu va accepta varianta unei conspirații în care să fie amestecată și America. Așa consideră, probabil, și acum. Numai că se pare că cineva a învățat lecția mai bine ca în trecut. Acum se are în vizor și flota retrasă la adăpost, ca să spun așa.

•

Lucky gonea hotărât în noapte. Pe de-o parte, îi părea bine că urma s-o revadă pe Meg. Pe de alta, era foarte stresat de ceea ce urma să se întâmple, dacă pista lor era falsă.

Mai avea câțiva kilometri până la Oswego.

Datorită cunoștințelor pe care apucase să și le facă în zonă, se decisese ca sarcina supravegherii aeroportului să-i revină lui. Oricum, prefera să moară în apropierea femeii care îi pusese inima pe jar, decât singur, așa cum trăise până atunci. Totuși, era înciudat de faptul că nu reușea să-și scoată din minte supoziția că s-ar putea ca pista lor să nu fie cea potrivită.

Dacă baza de plecare ar fi fost alta? E drept că verificase aproape toate celelalte variante. Și dacă totuși…

Era aproape 6:00 dimineața. Începuse bine să se lumineze de ziuă. Ajunse la poarta casei lui Meg, încercat de sentimente amestecate. Avea oare dreptul să o amestece în această poveste? Dacă totul eșua? Avea el, oare, dreptul să-i comunice data propriei morți?…

•

Tom se îndrepta înspre locuința lui Jo Marino, stăpânit de un sentiment ciudat care îi accelera bătăile inimii. Nu avusese prea mult timp să proceseze pierderea șefului său, de care nu se simțise foarte apropiat, dar pe care îl apreciase ca pe un partener viabil și de nădejde. Iar acum, când corpul acestuia nu se răcise încă, era forțat să-i violeze domiciliul ca un hoț mărunt.

Noroc că a divorțat și avea prea multe amante ca să-și permită să țină vreuna în casă, încercă el să se consoleze în gând.

Nu știa cu exactitate ce ar fi putut găsi acolo, dar nici nu căuta mare lucru. Era oricum mai ușor să pătrundă în locuință, decât în biroul lui; noaptea, cel puțin.

Portarul îl privi cu un ochi ciudat, iar legitimația pe care i-o vârî sub nas nu păru să-l impresioneze prea tare.

— Sincer să fiu – spuse el cu un aer scârbit – am văzut mai multe legitimații de-astea, de când lucrez aici, decât hârtii de un dolar. N-am idee de ce își închipuie cu toții că au în buzunar o bucată de carton, la care lumea ar trebui să se închine ca la sfintele moaște?! Trecând peste fleacul ăla cu stemă, ce motiv ai să urci la domnul Marino în toiul nopții și, culmea, în lipsa dumnealui?

— Asta e un motiv suficient pentru tine? îi zdrăngăni Tom la ureche legătura de chei pe care o luase, împreună cu actele și cartela de acces, de la Jo. Nu crezi că ar trebui să fii mai cooperant, sau ai impresia că nu știu că ți-o tragi la dos cu administratorul, ca să-ți păstrezi postul?

Portarul păli brusc și se lăsă fără vlagă în scaunul din spatele luxosului său pupitru de recepție.

— Așa mai merge, îndărătnicule! Stai frumos pe partea ta cea mai activă și uită-te pe monitor cum și-o trage cuplul ăla de poponari de la 134. E un cadou primit de ziua ta de la dulceața aia de administrator.

Cu un gest reflex, portarul opri monitorul, deși Tom nu dădea niciun semn că ar fi interesat de ceea ce viziona el, până să se petreacă această penibilă scenă. Era prea mult. Se simțea violat. Puse capul pe birou și începu să plângă încetișor, blestemându-și zilele când acceptase să-i facă favoruri sexuale libidinosului care îi promisese o slujbă ușoară și bine plătită. Uitase să-i spună că era, pe cât de bine plătită, pe atât de publică și la vedere…

Tom îl lăsă pe pidosnic să-și consume trăirile de fetișcană, abținându-se cu greu să nu-i aplice un pumn în ceafă, și urcă spre apartamentul lui Jo.

Ia, uite, dom’le, cu cine pierd eu timpul! se gândi el, înfuriat de scena pe care trebuise s-o suporte din partea handicapatului.

Pătrunse în apartament puțin temător, dar fără să-și dea seama de ce. Nu mai fusese acolo niciodată, deși până în hol mai ajunsese de câteva ori. O dată, în timp ce aștepta ca Jo să-și termine de îmbrăcat prețioasa ținută, aflase câte ceva despre

vecinii șefului, printre care și cancanul cu portarul, administratorul și cadoul pe care acesta din urmă i-l făcuse de ziua lui: un post porno-life, cu imagini din toate apartamentele poponarilor din întregul imobil.

Un adevărat pungaș, administratorul ăsta! îi spusese el, distrat teribil de situație.

— Șefu', și dacă are camere de luat vederi chiar aici? remarcase Tom, stârnind amuzamentul lui Jo Marino.

— Normal că are! Doar lucrează – în secret, cică – pentru noi, supraveghindu-i pe toți angajații ce locuiesc în imobil.

— Și nu deranjează?

— Tu crezi că mă aflu în eșalonul doi al acestei instituții, pentru că sunt un tâmpit? De fapt, portarul vizionează ca boul o casetă pe care eu am comandat-o în urmă cu cinci ani. Un poponar cretin, ce mai.

Toate aceste amintiri îi veneau acum în minte, în mod surprinzător, de parcă ar fi rămas impregnate în pereții casei și s-ar fi activat numai o dată cu moarte lui Jo.

Mare pișicher erai, șefu', mare pișicher! recunoscu Tom cu sinceritate.

Pătrunse în salonul mare cât apartamentul lui și al vecinilor din stânga, din dreapta și, dacă se uita bine, chiar al celui din față. Era un living extrem de stilat, cu un pian imens în spate, lângă ferestrele ce formau, practic, toți pereții exteriori și prin care se vedeau luminile orașului ca un cer de stele dispus pe podea.

Nu pierdu mult timp aici, pentru că era încăperea în care aveau loc toate petrecerile. Puțin probabil ca Jo să păstreze lucruri importante și secrete într-un asemenea decor. Trecu în alt hol, din care se despărțeau două culoare ceva mai mici. Apucă la nimereală pe cel din dreapta, în căutarea biroului. Îl găsi în a doua încăpere în care intră. În prima era o sală de forță, plină cu oglinzi și tot felul de aparate.

Trăgea de fiare, tataia, nu se încurca, de aia arăta ca la patruzeci de ani, se gândi Tom, în treacăt. Sau avea patruzeci de ani? Niciodată nu m-am gândit la chestia asta.

Cuprins brusc de curiozitate, se scotoci prin buzunarele lui imense și dădu peste actele lui Jo. Șaizeci și cinci de ani.

Tii, ce chestie! se minună Tom, după care calculă diferența dintre data în care se găsea și aceea care era înscrisă pe

carnetul de șofer, ca an de naștere al defunctului. Mâine împlinea șaizeci și cinci. N-a mai avut zile, n-ai ce-i face, filosofă agentul, intrând în birou, judecând după peretele plin cu monitoare și aparatură pe care Tom o mai văzuse doar în cataloagele cu care îl tot bătea la cap nepotul său.

Încăperea asta seamănă mai curând cu sala de la Houston, cea de monitorizare a zborurilor spațiale… „Houston, Houston, avem o problemă!” se trezi el – maimuțărind comunicațiile lui Apollo 13.

Se așezase pe fotoliul masiv de piele fină, de Cordoba, și apucase de un microfon care ieșea, nu se știe de ce, din biroul masiv de abanos, alături de un adevărat bord, plin de butoane și butonașe. Dar, în timp ce se lăsa pe spate, răsfățându-se în scaunul șefului, ochii îi căzură pe ceasul fixat pe perete, ceea ce îi aminti brusc de motivul pentru care se afla acolo. Se aplecă instantaneu sub birou și începu să caute sertare sau închizători secrete.

Deodată, simți o arsură puternică în ceafă, mobila începu să-și piardă conturul, camera să devină tot mai mică, apoi se făcu întuneric complet.

Se prăbuși sub biroul lui Jo, fără a mai apuca să zărească o pereche de picioare cum pot fi văzute numai pe podiumurile marilor case de modă.

— Incredibil, ce retardați lucrează pentru mine! se auzi un glas straniu, feminin. Mai rămânea să se joace și cu trenulețele din camera alăturată, ca întreg circul să fie complet. Noroc că a intrat mai întâi aici, altfel mă prindea dimineața, așteptând să-l găsesc descoperit.

Glasul metalic aparținea celei pe care Lucky o cunoștea sub numele de Zelda Ibrahimovici, iar cei de la școala de aviație pentru amatori din Oswego, drept Theresa Gibson.

•

Rod lupta din greu cu somnul ce începuse să pună stăpânire pe el. Postul de radio country nu-l prea ajuta să rămână treaz, însă orice altă muzică îl scotea din sărite. Orașul care nu doarme niciodată părea să fi luat o pauză în noaptea aceea.

Când aveam mai mare nevoie de agitație în jur, s-au dus cu toții la culcare, se indignă fostul agent. Ce-i drept, Bronx-ul nu-i Manhattan.

Tocmai când simți că nimic nu mai poată să-l țină în stare de conștiență, din clădirea căreia îi învățase deja fiecare asperitate de când stătea cu ochii pe ea, ieșiră, unul după altul, furișându-se pe lângă ziduri, cei trei arabi. Erau îmbrăcați în aceleași stupide trench-coat-uri de care nu se despărțeau niciodată.

Așa, copilași! se bucură Rod. Ieșiți la lună, ca vârcolacii. Ce dracului oți fi făcând voi de trei zile în casă, tare aș vrea să știu. Din păcate, nu am ordin să vă iau la puricat.

Unul dintre cei trei se depărtă și dădu colțul clădirii, impacientându-l puțin pe pândar:

— Dacă se despart, eu ce dracului fac?

Din fericire pentru el, un jeep puternic, un Dodge, își făcu apariția imediat din direcția în care dispăruse unul dintre arabi, cu câteva secunde înainte.

S-ar zice că am noroc, își frecă el mâinile, satisfăcut. Nu se despart. Mă rog, jumătate de noroc, reveni el, calculând ce șanse are bătrânul lui Camaro de a ține pasul cu jeepul acela, după toate aparențele, nou-nouț. Măcar știu direcția, dacă supozițiile noastre sunt corecte, se consolă el, în timp ce pornea, la distanța clasică de urmărire, în spatele bolidului.

Până la ieșirea din oraș, urmărirea decurse fără probleme majore, mașina din față rulând foarte prudent și încadrându-se cu grijă în viteza legală.

Nu vreți să aveți surprize cu copoii, din câte înțeleg, comentă Rod de unul singur, pentru a-i trece de urât. O percheziție mică v-ar cam da planurile peste cap. Oare ce ascundeți voi pe sub scaune? De ce vă temeți? Sau poate vreți doar să vă încadrați într-un orar bine stabilit dinainte?

Își privi ceasul.

Dacă rulați legal și vă îndreptați spre Oswego, pe la ora 9:00 suntem acolo, calculă el. O oră bună pentru a stârni apocalipsa.

Abia după ce ieșiră pe autostradă, bătrânul începu să se neliniștească. Încă ținea pasul, dar își simțea automobilul vibrând din toate încheieturile.

Și nu conduc decât cu 150 de kilometri la oră. Sper să meargă constant. Din două, una, calculă bătrânul cu năduf. Ori mă comport ca un pensionar autentic, ori îmi iau o mașină nouă. Asta dacă o să mai fie cazul la sfârșitul operațiunii…

• Capitolul 12 •

Meg ieși în pragul ușii, într-o cămașă bărbătească cu câteva numere mai mare și cu ciorapi groși de bumbac căzuți peste gleznele-i subțiri. Ciufulită, privi neîncrezătoare, pentru a vedea cine o caută la o oră atât de matinală. Apoi, femeia îi sări musafirului în brațe, fără să spună niciun cuvânt.

Se ghemui la pieptul lui, încă pe jumătate adormită, și tot în liniște îl prinse de mână, trăgându-l după ea în casă.

— Știam că ai să revii – spuse ea, când ajunseră în bucătărie –, dar nu mă așteptam să o faci atât de repede. Nu ai putut dormi azi-noapte sau te-a trezit luceafărul de dimineață?

Lucky își simțea trupul încordat și destul de obosit. Realiza că atât ea, cât și el, Tom, Rod și toți ceilalți mai merită o șansă de la viață. Iar el era cel care putea fi salvarea așteptată, tocmai el, fostul borfaș și spărgător lipsit de scrupule.

În timp ce aroma îmbietoare a cafelei se împrăștie în întreaga încăpere, Lucky o prinse pe Meg de mijloc și o urcă pe genunchii lui. Acolo, femeia se ghemui uitând de toate temerile și îndoielile pe care le avusese de la plecarea lui.

— Draga mea, nu avem prea mult timp la dispoziție. Cred că un lucru groaznic, având ca punct de plecare școala ta, urmează să se întâmple în această dimineață. Asta în cazul în care nu reușesc să mă mișc repede și, mai ales, dacă tu nu mă ajuți.

— Și eu, care credeam că dorul te-a adus la mine… încercă femeia să glumească amar.

Însă fața împietrită a bărbatului îi demonstră cu claritate că nu era timp pentru glume.

— Un atentat e pe cale să aibă loc, la depozitul de reziduuri nucleare. Unul dintre avioanele tale va fi furat și se va prăbuși peste depozit, provocând o încălzire a deșeurilor și o iradiere a atmosferei care va distruge orice formă de viață pe o suprafața mai mare decât a statului nostru. Și asta pentru o perioadă între treizeci și câteva sute de ani.

Meg se ridică tulburată de pe genunchii lui Lucky și se așeză pe podea, luându-și genunchii în brațe. Nu știa ce să facă: să-l creadă ori să-l considere nebun. Totuși, își reveni mai repede decât ea însăși se așteptase și șopti:

— Tu știi că acesta a fost coșmarul meu de ani și ani de zile?

— Cum adică? ridică el nedumerit din sprâncene.

— Mereu mi-a fost teamă de centrala asta blestemată, mereu am spus că trebuie s-o închidem, să oprim nebunia asta…

— Nu, Meg, n-ai înțeles. Eu mă aflu aici ca să împiedic această tragedie de proporții, nu ca să te anunț de un sfârșit iminent. Și o voi putea face doar cu ajutorul tău.

— Cum să oprești inevitabilul? ridică Meg ochii, din care dispăruse orice formă de speranță. Iar dacă o să reușim acum, cine ne garantează că nu o să se întâmple o dată și-o dată?

— Meg, revino-ți! Nu avem timp de asemenea gânduri. Trebuie să „aranjăm” avioanele, astfel încât să nu poată decola. Apoi să-i prindem pe bandiți asupra faptei. Am nevoie de ajutorul nu de disperarea ta.

Fata se ridică, privind ceva mai încrezătoare în ochii bărbatului. Acum, când el rostise vorbele acelea cu atâta convingere, nimic nu i se mai părea nici imposibil, nici inutil. Avea pentru ce să încerce. Nu avea să piară, stând cu mâinile în sân. Dar Lucky era cu ea și nimic rău nu putea să li se întâmple.

Ajunseră la școală la scurt timp după aceea. Meg se îndrepta cu pași hotărâți spre trusa morocănosului de mecanic, aflată într-un fișier metalic, într-o altă despărțitură a barăcii cu pretenții de vestiar. Alese cu gesturi sigure câteva tipuri de șurubelnițe și chei, apoi fugi împreună cu Lucky spre cele trei avionete ce erau garate afară, în spatele hangarului. Îi făcu semn bărbatului să-i aducă o scară, apoi urcă cu gesturi precipitate și începu să mestereasc la motoare.

Numai de-ar veni aici și nu s-ar duce în altă parte, murmură Lucky numai pentru sine.

Se așeză și încercă să se concentreze. Oboseala care pusese stăpânire pe el își cerea drepturile. Cu greu mai reușea să mai focalizeze puterile creierului său deosebit. Izbândi în cele din urmă și „văzu” trupul iubitei lui, prăbușit într-o baie de sânge, lângă unul dintre avioane. El se afla aplecat peste trupul însângerat, având o figură îngrozită. Pe cerul pe care soarele deja se ridicase de două sulițe, își croia drum un avion, îndreptându-se în zbor sigur spre blestematul depozitul de reziduuri.

Atunci se simți copleșit de o amețeală înfiorătoare și își pierdu cunoștința. Meg nu observă nimic, ocupată cu mesteritul la primul dintre avioane.

•

Tom își reveni cu greu după lovitura primită în ceafă. Nici nu-și amintea să mai fi pățit vreodată un asemenea lucru, o asemenea rușine. Se pipăi cu mirare în locul unde fusese izbit și constată că nu avea niciun semn, nici măcar o umflătură.

— Cum dracu'? se miră el cu voce tare, iar glasul lui zămisli împrejur un ecou cavernos. Asta este, fără îndoială, o tehnică isteață.

— Asiatică, ce-i drept, dar eficientă, auzi el o voce inumană rezonând de jur împrejurul lui, fără ca Tom să-i poată localiză sursa.

Abia atunci începu să vadă câte ceva din jur. Se afla într-o mare sală de ședință, abia luminată. În capul mesei, în dreptul scaunului, era un ecran pe care se proiecta o siluetă văzută din spate.

Marele Arhitect, murmură el, înlemnind.

— Ce denumire idioată ați putut găsi sau, mai bine zis, ireverențioasă. Nu sunt eu Marele Arhitect. Eu doar îl slujesc pe acesta. Dar probabil că vorbele mele sunt lipsite de sens pentru o matahală lipsită de creier cum ești tu.

— Vorbești în clișee, iar asta îmi demonstrează că nu o duci prea bine cu inteligența, nu se lăsă nici Tom mai prejos.

— Ești obraznic. Probabil că așa sunteți toți în ultimele minute, înainte de moarte. Cu excepția soților Rosemfeld, care se târau pe jos, cerșind îndurare și fiind dispuși să fie sodomizați și de dracu', numai să-și scape pielea. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Cu prea mult timp... Dar acum, un borfaș-cretin, un pensionar rablagit și o namilă fără creier, vor să-mi strice mie planurile... Ha, ha, ha! Uneori, viața poate fi așa de distractivă...

— Adică, vrei să spui că nu vei face nimic ca să împiedici atacurile asupra World Trade Center?

— Nu, și nici pe cele de la Pentagon.

— Pentagon? Imposibil! râse Tom nervos. Cu sistemele lor de protecție.

— Ce știi tu, găgăuță, despre sistemele lor de protecție? Uneori, lumea trebuie schimbată cu forța, ca să-i mai fie bine. Ce sisteme de protecție se pot împotrivi planurilor cărora voi, oamenii de rând, nu le vedeți nici măcar umbra?

— Dar la cei de la Oswego te-ai gândit? aruncă Tom în joc ultima lui carte.

— Oswego? se auzi tunând acel glas straniu, cuprins deodată de furie.

Pereții începură să vibreze din cauza numărului exagerat de decibeli, în vreme ce întrebările continuară:

— Ce știe un cap sec ca tine despre Oswego?

— Nimic, absolut nimic, făcu Tom pe secretosul, bucuros că reușise să-i furnizeze Arhitectului o surpriză de proporții. Și că, într-un fel, i se confirma faptul că apucaseră pe o pistă bună.

Poate că, totuși, nu fusese bine să-și joace atuul cel mai solid atât de devreme.

Silueta dispăru din raza vizuală a lui Tom, lăsând ecranul gol pentru câteva minute.

— Așa, s-a rezolvat și asta în mod surprinzător, trebuie să recunosc. Ați ajuns foarte departe, dar totul s-a terminat. Nu mai e nimeni care să îmi stea în cale.

— În afară de mine, sugeră Tom, cu voce prea timidă pentru a fi luat în seamă.

— Dragul meu dovlecel, tu ești deja un subiect trecut. Ești un om mort, numai că încă nu ai aflat-o. La fel ca și prietenii tăi, de altfel. A venit ora sfârșitului.

•

Distanța între el și mașina din față începea să se mărească din ce în ce mai mult, însă Rod nu-și mai făcea probleme.

În cazul în care cei trei plănuiesc o chestie urâtă care implică avioane, deja nu mai au încotro s-o apuce, gândi bătrânul, când depășiră ultima bifurcație spre drumul către Oswego. Și ar fi o coincidență a dracului de mare, în situația în care nu ar avea asemenea planuri. Să meargă niște tipi, în ziua anunțată, în orașul unde ne așteptam noi să meargă și, de fapt, să constatăm că sunt o trupă de saltimbanci, ce susțin spectacole la matineu. E prea mult chiar și pentru cea mai bogată imaginație din lume.

Deodată mașina lui începu să tremure, să vibreze puternic, iar motorul se încăpățână să mai funcționeze. Rod lovi cu pumnul în volan, lăsând-o să mai înainteze câțiva metri, în virtutea inerției.

Nu mi se poate întâmpla una ca asta, își zise el. Nu mie și nu acum. Nu mă lăsa baltă tocmai acum, bestie!

Coborî furios din automobil și îi ridică anevoie capota. Un fum alb și gros emană în același timp de acolo, iar bătrânul trebui să se dea doi pași înapoi, limpezind aerul din jurul lui cu mâinile.

Da, spuse el, după ce reuși să arunce o privire înăuntru. Lichidul de răcire. Mereu aceeași problemă. Motorul s-a supraîncălzit. Așa cum o să se supraîncălzească și apa din bazinul unde sunt ținute reziduurile, după ce o să cadă un avion plin cu cherosen în ea. Noroc că Lucky se află acolo, deși ce poate face un civil într-o împrejurare în care un profesionist ca mine a dat greș?!

Lovi plin de furie cu piciorul în roata cea mai apropiată, scoase pistolul uriaș din tocul de la subsuoară și se postă în mijlocul autostrăzii, pe sensul de mers care ducea spre Oswego. Era ultimul lucru pe care îl mai putea face.

•

Lucky își reveni, în cele din urmă, cu o cârpă cu apă pe frunte și cu capul în poala lui Meg.

— Ce s-a întâmplat? întrebară amândoi în același timp.

— Răspunde tu primul!

— Eu am niște probleme mai vechi. O să-ți povestesc o dată și o dată, dacă mai apucăm.

— Eu am făcut ceea ce trebuia să fac. Din punctul ăsta de vedere, nu avem de ce să ne mai temem. Le-am aranjat pe toate. Nu mai zboară, cel puțin o zi de-acum încolo. Și asta ar putea reuși doar dacă au un mecanic al dracului de bun.

— Cât e ceasul? întrebă Lucky.

— 9:00, și toate par OK, răspunse Meg, ridicându-se și îndreptându-se înspre unul dintre avioane, pentru a strânge sculele ce rămăseseră împrăștiate pe jos. N-am apucat să mai fac curat, când mi-am dat seama că nu mai ești prezent decât cu trupul pe lumea asta. Teribil ce m-am speriat!

Deodată, două împușcături răsunară aproape în același timp, iar Meg se prăbuși la pământ. Speriat de moarte, Lucky se aruncă într-o parte, rostogolindu-se până în spatele hangarului și încercând să observe de unde veniseră împușcăturile. Un al treilea glonț șuieră și ricoșă dintr-o grindă de susținere a acoperișului. Văzu lumina emanată de sursa de scuipat gloanțe, în întunericul ce domnea împrejur, însă nu reuși să zărească pe nimeni. Acolo era prea întuneric și prea multă lumină afară.

Deodată un motor puternic se auzi apropiindu-se, iar Lucky apucă să vadă un jeep Dodge oprind, scrâșnind din frâne, exact lângă hangar. Din el coborâră cei trei arabi, de data asta fără stupidele lor trench-coat-uri. Un nou șir de împușcături porni în

direcția lui, când o voce răstită se făcu auzită dinspre locul din care se trăgea.

Probabil se adresa celor trei, pentru că îl văzu pe unul dintre arabi întorcându-se în mașină, pornind-o și intrând cu totul în hangar. Ceilalți doi își armară pistoalele mitralieră, pe care le ținuseră la spate până atunci, și se despărțiră, cu intenția clară de a-l ataca pe Lucky pe flancuri. Unul porni în fugă, aplecat, din dreapta lui, în timp ce celălalt se pregătea să ocolească hangarul prin stânga, pentru a-i cădea în spate fostului borfaș de profesie.

Ajuns în apropierea nișei în care mecanicul își ținea sculele, Samuel Branigan începu să scotocească după o armă cu care s-ar fi putut apăra. Spre marea lui surprindere, pe unul dintre pereți pipăi conturul unei arme de vânătoare. O apucă în grabă, rugându-se la Dumnezeu ca aceasta să fie încărcată și în stare de funcționare. Apoi ținti cu grijă și trase în cel care i se păru mai expus.

Orele petrecute la vânătoare cu tatăl său, pe când era copil, se dovediră extrem de utile. Tuciuriul vizat se prăbuși la pământ, nu înainte de a mai scuipa două rafale în direcția lui.

Lucky nu își dădu seama dacă îl lovise decisiv, dar nu mai putea aștepta să se dumirească, luând-o la fugă înspre locul în care căzuse arabul.

Atunci îi trecu prin minte, ca o străfulgerare, viziunea pe care o avusese de mai multe ori. Începu să realizeze că nu era chiar atât de infailibil pe cât crezuse. E drept, Meg se afla plină de sânge, căzută lângă un avion, dar aparatele de zbor erau scoase din funcțiune.

Ajuns lângă arabul doborât îi înșfăcă pistolul automat și își aduse aminte că mai sunt cel puțin doi oameni înarmați în hangar. Înarmat de data asta, se aruncă în goană spre intrare, trăgând foc cu foc în direcția din care veniseră împușcăturile ce o doborâseră pe Meg.

Nu primi niciun răspuns.

Continuă, fugind în zig-zag, până când ajunse într-o poziție perpendiculară pe intrarea în hangar.

Acum putea deslușI ceea ce se petrecea acolo. Îl zări pe unul dintre arabi, cocoțat pe scara avionului la care meșterise de zor mecanicul cel morocănos, când venise pentru prima dată acolo.

Atunci înțelese că viziunea lui se va adeveri. La acel avion nu se gândiseră nici el, nici Meg, știindu-l în reparații.

Arabul tocmai încărcase, din câte se părea, o ultimă lădiță și se instala în carlingă, coborând geamul și pornind motorul avionului.

Vechitura funcționa perfect, astfel încât Lucky fu cuprins de disperare și se repezi nebunește înspre avionetă. Atunci îl văzu pe celălalt individ, cel care o doborâse pe Meg, țintindu-l tacticos. Se aruncă instinctiv la pământ, rostogolindu-se înspre dreapta. Glonțul trecu pe lângă el, șuierând. Se răsuci pe burtă și trase la rândul lui, fără să mai țintească, de data asta la foc automat. Auzi un icnet și zări un arab prăbușindu-se. În același timp, dinspre stânga se dezlănțui o canonadă teribilă. Alt arab reușise să înconjoare clădirea, iar acum trăgea spre el cu disperare.

Motorul ambalat al avionului devenea tot mai zgomotos și Lucky îl văzu, îngrozit, cum începe să înainteze, croindu-și drum spre ieșirea hangarului, îndreptă țeava automatului spre el, încercând să țintească rezervorul, însă arabul rămas la sol îi ghici intenția și își înteți tirul necruțător, forțându-l să se lipească tot mai mult de pământ.

Fiecare moviliță sau denivelare aflată între el și tirul susținut, se transformase într-o adevărată baricadă salvatoare. Avionul se îndepărta din ce în ce mai repede. Când ajunse la viteza necesară, se cabră și, puțin nesigur, își luă zborul spre teribila țintă pe care o avea de distrus.

Cel rămas la sol se ridică în picioare, victorios, și începu să urle, dezlănțuind o animalică bucurie ca ofrandă adusă zeului său războinic. Dar Allah nu-i mai era alături, așa că se prăbuși într-o secundă, lovit chiar între ochi de un glonț bine țintit de Lucky.

În sfârșit, după ce îl văzu doborât, Lucky alergă într-un suflet spre trupul zăcând într-o baltă de sânge al lui Meg și îngenunche covârșit de durere și de spaimă pentru ceea ce avea să urmeze. Viziunea sa, din păcate, se dovedise și de acea dată corectă. Ridică ochi ca să privească avionul ce se îndepărta din ce în ce mai mult, la fel cum se îndepărtau și visele sale de a-și petrece viața care-i mai rămăsese într-o casă liniștită, undeva la San Diego.

Un zgomot puternic îi răsună, deodată în urechi, iar cerul fu străbătut de o dâră puternică de lumină, urmată aproape imediat de o alta. Urmări cu atenție traseul „cometelor” ce tăiau cerul în două, îndreptându-se spre avioneta lui Meg cu o viteză ametitoare. Rachetele loviră micul aparat de zbor în plin, pur și simplu spulberându-l, cu pilotul kamikaze cu tot. O altă explozie și mai extraordinară urmă acestor lovituri, iar orizontul se întunecă pe mai multe sute de metri. Apoi, o liniște sumbră se lăsă deasupra acelui loc, atât de zbuciumat cu doar câteva minute înainte.

Lucky rămase încremenit de uimire. Nu-i venea să-și creadă ochilor ceea ce se întâmplase. Întoarse repede capul spre direcția din care plecaseră salvatoarele proiectile și văzu o imagine încă și mai incredibilă. La o sută de metri de locul în care se găsea, exact acolo unde se despărțea șoseaua de centură a orășelului de drumeagul care ducea la școala de pilotaj, oprise o mașină sport, roșie, decapotabilă. În automobil se afla o blondă cu un aer îngrozit, care încă își mai ținea urechile astupate cu mâinile și bătrânul Rod, în picioare pe scaunul șoferului, cu o bazooka pe umăr, ca un adevărat Rambo revenit din pensie. Avea un aer triumfător, de războinic antic în plină glorie, și parcă arăta mai tânăr cu douăzeci și cinci de ani. Cu un gest teatral duse gura largă a teribilei arme la gură și suflă, ca pentru a-i îndepărta fumul.

— N-o fi fost bătrânul meu Camaro cine știe ce mașină, dar e uimitor ce putea ascunde în largu-i portbagaj, nu-i așa Lucky? îl auzi urlând pe Rod.

• Epilog •

— Deodată, aud un urlet îngrozitor și văd că ecranul devine din nou alb. Am înțeles imediat că se terminase. Și nu se terminase bine pentru șefu' ăl mare. M-am repezit imediat spre locul din care bănuiam că se proiectează drăcia aia de siluetă și am dat câteva picioare zdravene în perete, până am observat un dispozitiv din ăla digital. Mi-am încercat norocul cu cartela pe care i-o luasem bietului Jo din buzunar. Peretele a culisat spre dreapta și am pătruns într-o încăpere plină de beculețe luminoase, cam cum găsisem și la Jo acasă, în biroul lui.

— Presupun că nu mai era nimeni acolo, anticipă flegmatic marele doborâtor de avioane.

— Exact! confirmă Tom cu obidă. Pe unul dintre ecrane se vedeau, în reluare probabil, cele două avioane lovind turnurile gemene, iar reporterul CNN anunța disperat că alte două avioane au fost deturnate și li s-a pierdut urma.

— Ha, ha, ha! izbucni Rod. Asta mi-a plăcut. Două ditamai avioane zboară spre Washington și li se pierde urma. Dam'it, cât de tâmpiți ne cred?

— Vă imaginați că avionul ăla a putut ajunge așa ușor să se zdrobească de Pentagon, că eu nu mai înțeleg nimic? încercă Lucky să-și lămurească marile semne de întrebare.

— Aiurea! Ai văzut tu vreun avion acolo? Eu nu am deslușit decât o perdea de fum și niște stricăciuni modeste la nivelul zidurilor clădirii. Adică, turnurile gemene se prăbușesc ca două castele de nisip și la Pentagon se face puțin fum. Mai dă-o dracului de treabă! se enervă brusc Rod.

— Dar nu mi-ai spus cine era misteriosul care a împușcat-o pe biata fată, schimbă Tom firul discuției.

— Ah, interesant! aprecie Branigan. Era mecanicul ăla morocănos de care v-am povestit, când am revenit de acolo. Ăl de mi-a săltat sutele de dolari aproape degeaba. Merita împușcat numai pentru asta... vorba vine. Probabil că pe el l-a sunat șeful vostru când a aflat că știm locația exactă.

— Deci, din cauza mea a murit biata Meg, fi-mi-ar gura proastă a dracului! se supără agentul în exercițiu.

— Și nu ai încercat s-o pornești pe urma arhitectului? îl ispiti Lucky pe COLOS să-și continue povestirea, nelăsându-l să se culpabilizeze prea tare.

— Îți dai seama că am încercat să o fac, însă încăperea nu avea nicio ieșire. Cu excepția celei pe care intrasem eu.

— Probabil că pe șeful vostru îl cheamă Houdini, încercă să-l ironizeze Lucky pe Tom, încă șocat de propriul eșec.

— Eu v-am spus, poate nici nu e om, dar ați râs ca proștii de mine, interveni Rod. Acum, ce mai aveți de zis? sări satisfăcut bătrânul de la Jocul lui.

— Aaa, și încă un amănunt, ciudat. În cameră plutea un miros discret de vanilie, știți, un parfum de ăla muieresc.

— Adică, șeful nostru era poponar? se minună pensionarul, prăbușindu-se stupefiat în scaunul din barul corsicanului.

•

Seara se lăsa ușor peste orașul care trecuse prin cele mai îngrozitoare clipe din existența sa. Newyorkezii erau în stare de șoc, comentând intens noile evenimente și măsurile pe care trebuia să le ia țara lor pentru a da o lecție usturătoare animalelor ce putuseră concepe și duce la bun sfârșit acea bestialitate. Mai mult decât o crimă – spuneau unii –, un afront nemaivăzut la adresa celei mai puternice țări din lume.

Lucrurile nu puteau rămâne așa. O nouă ordine mondială se impunea cu stringență, iar ei, simpli plătitori de taxe și impozite, care cărau această glorioasă țară pe umeri, cereau cu hotărâre ca acest lucru să se întâmple cât mai repede.

În perimetrul în care, cu câteva ore mai înainte, se înălțau cele mai înalte clădiri din America, acum mai erau doar două imense grămezi de moloz, fiare contorsionate și rămășițe umane. În jurul acestora, un adevărat furnicar de oameni încerca să-i salveze pe nefericiți. Un sentiment înălțător de fraternitate îi unea pe locuitorii disperați ai orașului cu restul globului, în încercarea înălțătoare de a mai găsi ființe în viață, de a mai răpi morții câteva suflete ascunse printre ruine.

Într-un bar din Manhattan, prea puțin interesați de această emulație mișcătoare, cei trei amici râdeau cu poftă. Cel mai în vârstă dintre ei povestea celorlalți cum a sărit cu pistolul în mână în plină autostradă, precum Clyde în căutarea unei Bonnie; cum se oprise înspăimântată tocmai blonda aceea care începuse să-l roage cu cerul și cu pământul să o violeze dacă dorește, dar să nu-i zgârie mașina.

Lucky râdea strâmb, bucuros că viziunea lui apocaliptică putuse fi stopată, dar gândindu-se la moartea stupidă a încă

unei femei care apucase să însemne ceva în noua lui viață. Din păcate, Meg existase prea puțin timp.

Hohotele lor zguduiau întregul local, spre disperarea iritată a irlandezului gras care se uita cu priviri ucigătoare înspre masa demenților.

• VA URMA •

virtual-project.eu